

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 363 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Απάτη η “επιτυχία” του ΡΣΙ

Να «κουρέψουμε» την χούντα Παπαδήμου

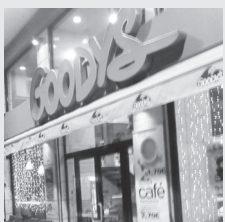
ΠΑΣΟΚ-ΝΔ
Στη δίνη της
κατάρρευσης τα
αστικά κόμματα

σελ. 6

12 ΦΛΕΒΑΡΗ
Μεγαλειώδης
εργατική
κινητοποίηση

σελ. 11

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ
Νίκησε ο αγώνας
στα GOODY's
Λευκού Πύργου

σελ. 11

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
Τα Λαϊκά Μέτωπα
στην Ιστορία

σελ. 14

Να ρίξουμε τον φράχτη του Έβρου

Στις 19 Ιανουαρίου έπεσαν οι υπογραφές στη σύμβαση ανάθεσης για την κατασκευή του επαίσχυντου τεχνητού φράχτη στα ελληνοτουρκικά σύνορα στον Έβρο. Η εν λόγω σύμβαση υπογράφηκε μεταξύ του αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας και της αναδόχου εταιρείας «ΔΑΓΡΕΣ ΑΤΕ» με έδρα την Αλεξανδρούπολη, και το κόστος κατασκευής ανέρχεται στα 3,16 εκατομμύρια ευρώ. Ο φράχτης θα αποτελείται από 20.700 μέτρα συρματόπλεγμα και χιλιάδες μέτρα λεπιδόφρου σύρματος, και αναμένεται να ολοκληρωθεί εντός πενταμήνου, δηλαδή σχεδιάζεται να παραδοθεί στις αρχές Σεπτέμβρη. Ο πρώην υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Χρήστος Παπουτσής, δήλωσε μεταξύ άλλων: «Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι ο φράχτης είναι έργο που έχει πολύ μεγάλη συμβολική αξία,

γιατί στέλνει ένα μήνυμα στην διεθνή κοινότητα ότι η Ελλάδα δεν είναι αφύλακτη, δεν είναι ξέφραγο αμπέλι».

Η πολιτική που ποινικοποιεί την μετατανάστευση, που βλέπει στους μετανάστες τα εξιλαστήρια θύματα για όλα τα δεινά της κοινωνίας, συνεχίζεται και εντείνεται. Ο φράχτης στον Έβρο θέλει να μετατρέψει την Ελλάδα σε κλουβί, και για τους «μέσα» και για τους «απέξω», κατασκευάζοντας μια **κοινωνία φόβου προς το διαφορετικό, μίσους προς τον διπλανό, μια κοινωνία απελπισμένων και νεκρών**.

Η προσπάθεια του αστικού συνασπισμού εξουσίας να γίνει η χώρα «υγειονομική ζώνη» δεν πρέπει να περάσει. Ήδη από την εξαγγελία της κατασκευής του φράχτη από την πλευρά της κυβέρνησης οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώμα-

τα και η νεολαία έχουν δηλώσει την αντίθεσή τους με ποικίλους τρόπους, όπως οι πορείες διαμαρτυρίας που έγιναν ενάντια στην κατασκευή του φράχτη. Οι κάτοικοι του Έβρου και όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να ακυρώσουν στην πράξη το μέτρο αυτό, με όπλο τους την αλληλεγγύη. Ο αγώνας για την αποτροπή της κατασκευής του φράχτη πρέπει να ενταθεί το αμέσως επόμενο διάστημα, μαζί με τον γενικό αγώνα για την ανατροπή του μαύρου μετώπου Παπαδήμου, ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και όλων των πρόθυμων υποστηρικτών τους.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/ συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

18η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε. Κείμενα Αποφάσεων

- Παγκόσμια Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση
- Οικοδόμησης της Οργάνωσης
- Αγώνας για την Αναγέννηση της 4ης Διεθνούς
- Το Μεταναστευτικό Ζήτημα

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2012

Σελίδες: 96

Τιμή: 2 ευρώ

Το διήμερο 28-29 Οκτωβρίου 2011 πραγματοποιήθηκε η 18η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε. στο θέατρο Αργώ στον Κεραμεικό, μόλις ενάμιση χρόνο μετά την 17η Συνδιάσκεψη (13-14 Φεβρουαρίου 2010) εξαιτίας των ραγδαίων οικονομικο-πολιτικών εξελίξεων στην χώρα μας και διεθνώς.

Συζητήθηκαν και ψηφίστηκαν τρία Ντοκουμέντα Θέσεων (Ανάλυση της

Παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής κατάστασης, Σχέδιο για την Οικοδόμηση της Ο.Κ.Δ.Ε, Σχέδιο αγώνα για την Αναγέννηση της 4ης Διεθνούς) και ένα συνοδευτικό κείμενο για το Μεταναστευτικό πρόβλημα, τα πλήρη κείμενα των οποίων δημοσιεύονται στην παρούσα μπροσούρα.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καίνα Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η ΑΠΟΨΉ ΜΑΣ

PSI: πίσω απ' τα πανηγύρια, η αλήθεια της χρεοκοπίας

Η κατάληξη του PSI, του προγράμματος ανταλλαγής ομολόγων και «κουρέματος» του χρέους του ελληνικού δημοσίου, συνοδεύτηκε από μια πρωτοφανή προπαγάνδα, από ένα επικοινωνιακό σφυροκόπημα νύχτα και μέρα, για να πειστεί ο ελληνικός λαός ότι, χάρη στη σκληρή διαπραγμάτευση της κυβέρνησης Παπαδήμου και βέβαια στα μέτρα που πάρθηκαν (ιδιαίτερα στο Μνημόνιο II), επιτέλους «σώθηκε η χώρα». Αλλά και ότι πρέπει να συνεχίσουμε στον ίδιο δρόμο, δηλαδή με ακόμα περισσότερα και πιο βάρβαρα μέτρα... για να πετύχουμε τάχα την «ανάπτυξη», να μην χάσουμε την ευκαιρία να ξελασπώσουμε, την οποία μας εξασφάλισαν οι εταίροι-προστάτες μας σε ΕΕ και ΔΝΤ και αποδέχτηκαν οι τραπεζίτες του κ. Τσαρλς Νταλάρα.

Και τυπική πλέον η χρεοκοπία

Η εθελοντική συμμετοχή στο PSI των ιδιωτών κατόχων ελληνικών ομολόγων ανήλθε στο 85,8% – και με την ενεργοποίηση των «ρητρών συλλογικής δράσης» (CACs), δηλ. την υποχρεωτική επέκταση του «κουρέματος» σε όλους τους ιδιώτες ομολογιούχους ανεξάρτητα από τη βούλησή τους, στο 95,7%. Αυτό χαρακτηρίστηκε χωρίς περιστροφές ως «πιστωτικό γεγονός» από την αρμόδια επιτροπή της ISDA (Διεθνής Ένωση Swaps και Παραγώγων). Ενεργοποιούνται τα ασφάλιστρα κινδύνου (CDS) των ελληνικών ομολόγων, για την πληρωμή των οποίων θα γίνει δημοπρασία στις 19/3. Με απλά λόγια: η ελληνική χρεοκοπία είναι πλέον και τυπική.

Παραμύθι το «βιώσιμο» χρέος

200 δις ευρώ δημόσιου χρέους «κουρεύονται» κατά περίπου 105 δις. Μαζί με τη μείωση των επιτοκίων και την παράταση του χρόνου αποπληρωμής των νέων ομολόγων (με τα οποία ανταλλάσσονται τα παλιά), η μείωση φτάνει περίπου τα 148 δις. Την ίδια στιγμή, το ελληνικό δημόσιο δανείζεται εκ νέου 130 δις για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών (βλ. παρακάτω) και τη συνέχιση της αποπληρωμής των δανειστών

του. Επομένως, η πραγματική απομείωση του χρέους δεν ξεπερνάει τα 20 δις περίπου σε σύνολο χρέους 370 δις. **Η «μεγαλύτερη αναδιάρθρωση χρέους στην ιστορία» είναι κυριολεκτικά μια φούσκα.**

Είναι ενδεικτικό τι συμβαίνει «στην πιάτσα» του χρηματοπιστωτικού συστήματος, όπου ήδη πριν την ολοκλήρωση του PSI τα ελληνικά ομόλογα αποτιμούνται με τους κανόνες των επενδυτών ομολόγων «αναδυόμενων αγορών», που έχουν μεγάλη εμπειρία από χρεοκοπημένους δανειολήπτες. Σ' αυτή την αγορά, τα νέα ελληνικά ομόλογα τιμολογούνται σε επίπεδα χρεοκοπίας. Οι αποδόσεις τους βρίσκονται στο 17% με 19%, στο σημείο που ήταν και τα παλιά ομόλογα το περασμένο φθινόπωρο. Δηλαδή: σε όρους αγορών, το επίτευγμα της κυβέρνησης Παπαδήμου ήταν να πάει πίσω στο χρόνο 6 μήνες. Όσο για τις μακροπρόθεσμες προοπτικές; Το ελληνικό ομόλογο με τη μεγαλύτερη διάρκεια λήξης (το 2042) έχει πλέον απόδοση 17-18%, που παραμένει ακόμα υψηλότερη από τα αντίστοιχα ομόλογα της Ισπανίας και της Ιταλίας – δηλ. δύο χωρών που ακόμα δεν έχουν (υποτίθεται) διασωθεί «οριστικά» και που όλοι ομολογούν ότι είναι οι επόμενες «βόμβες» που θα σκάσουν...

Ο περίφημος στόχος για χρέος στο 120% του ΑΕΠ το 2020 (ένα πολύ υψηλό επίπεδο, ούτως ή άλλως) **δεν έχει καμία ρεαλιστική βάση**, καθώς προϋποθέτει από το 2014 αύξηση του ΑΕΠ κατά 3% και πρωτογενή πλεονάσματα 5-10 δις ετησίως, την στιγμή που ανοίγεται μπροστά μας μια όλο και πιο άγρια ύφεση. Οι πιο έγκυροι

αναλυτές τοποθετούν το ελληνικό δημόσιο χρέος το 2020 στο 160% ή ακόμα και στο 200% του ΑΕΠ – και η Γερμανία, δια στόματος Σόμπλε, εμφανίζεται διατεθειμένη ακόμα και για ένα τρίτο πακέτο βοήθειας. Όχι μόνο το χρέος δεν γίνεται «βιώσιμο», αλλά η ελληνική καπιταλιστική οικονομία βουλιάζει προσπαθώντας να το εξυπηρετήσει, με όσα τερτίπια κι αν επιχειρείται αυτό να συγκαλυφθεί.

Κι άλλα δις στις τράπεζες, διάλυση για τα ταμεία

Στο PSI συμπεριλαμβάνεται η ανακεφαλαιοποίηση των ελληνικών τραπεζών, δηλ. η κάλυψη των απωλειών από το «κούρεμα» των ομολόγων τους. Γι' αυτό το ελληνικό δημόσιο θα διαθέσει πάνω από 50 δις (από τα 130 δις του νέου δανείου) – και εκτός PSI (πάλι μέσω δανεισμού του) επιπλέον 39 δις. Κι αυτό το σκάνδαλο ονομάζεται «πατριωτική» συνεισφορά των Ελλήνων τραπεζιτών!

Αυτό που η κλίκα του Παπαδήμου – με πρωταγωνιστή τον Βενιζέλο – παρουσιάζει σαν «εντυπωσιακή και αναπάντεχη επιτυχία», ήταν στην πραγματικότητα αρκετά προβλέψιμο και αναμενόμενο: μπροστά στο ορατό ενδεχόμενο να τους μείνουν τα ομόλογα-σκουπίδια, που η αγοραία αξία τους έχει εκμηδενιστεί, σαν άχρηστα χαρτιά στα χέρια (φορτώνοντας τους ισολογισμούς τους με ζημιές), γιατί οι τραπεζίτες-τοκογλύφοι να μην δεχτούν να τ' ανταλλάξουν με ομόλογα, έστω και «κουρεμένα», με την εγγύηση του EFSF; Οι ελληνικές τράπεζες «κουρεύουν» μόνο 50% του κεφαλαί-

ου των ομολόγων που κατείχαν, παίρνοντας έναντι του υπόλοιπου μισού το 30% σε νέα, εγγυημένα ομόλογα, με πολύ ικανοποιητικά επιτόκια. Γι' αυτό άλλωστε και συμμετείχαν ολόθερμα στο πρόγραμμα. Αλλά και σε διεθνές επίπεδο, στις δεδομένες συνθήκες, αυτό που μας παρουσιάζουν ως «αποτέλεσμα της διαπραγμάτευσης» είναι πραγματικά ό,τι καλύτερο θα μπορούσαν να ελπίζουν οι τραπεζίτες-τοκογλύφοι.

Αντίθετα, δεν προβλέπεται καμία κάλυψη των **ζημιών των ασφαλιστικών ταμείων**, που θα φτάσουν τα 12-15 δις. Πρόκειται για την οριστική χρεοκοπία και διάλυση του ασφαλιστικού συστήματος, που θα αφήσει εργαζόμενους, άνεργους και συνταξιούχους εκτεθειμένους σε μια τρομακτική εξαθλίωση. Η φασιστική επίθεση του Βενιζέλου στις διοικήσεις των έξι ταμείων που δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν στο «κούρεμα» (δηλ. άσκησαν το δικαίωμα που αναγνωρίζεται σ' όλους τους άλλους ιδιώτες επενδυτές) και η προαναγγελία αλλαγών στη διοίκηση των ταμείων (με τις γνωστές κραυγές για διαφάνεια κλπ.), δείχνει ακριβώς αυτό.

Από το «κούρεμα» θα χάσουν τα χρήματά τους χιλιάδες πολίτες που τοποθέτησαν τις οικονομίες τους σε ελληνικά ομόλογα, αλλά και απολυμένοι (όπως της πρώην Ολυμπιακής) που είχαν υποχρεωτικά λάβει τις αποζημιώσεις τους σε ειδικά ομόλογα.

Η «συμμορία του ευρώ» θριαμβολογεί για τα 130 δις του νέου δανείου... αυτά όμως ίσα που φτάνουν για την κάλυψη των αναγκών του ελληνικού δημοσίου τα επόμενα 3 χρόνια. Όσο πιο πολύ ξεφωνίζει για επιτυχίες και σωτηρίες –συνεπικουρούμενη από την γκεμπελική φωλιά των ΜΜΕ που σερβίρει εκατομμυριούχους δημόσιους υπαλλήλους και αγρότες με Πόρσε και Φεράρι–, τόσο πιο επικίνδυνη, δοσίλογη και καταστροφική γίνεται. **Η ελληνική κοινωνία, οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να κλείσουμε τ' αυτιά στα ουρλιαχτά τους, στις ανοησίες που «κουρεύουν» την στοιχειώδη λογική και τις ζωές μας – και να τους ξαποστείλουμε μια ώρα αρχίτερα.**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στα όρια της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού ζει το 27,7% των Ελλήνων πολιτών, σύμφωνα με τα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Στατιστικής Υπηρεσίας (Eurostat) για το 2010, πουδόθηκαν στη δημοσιότητα το Φεβρουάριο του 2012. Το ποσοστό αυτό κατατάσσει την Ελλάδα έβδομη σε ποσοστά φτώχειας μεταξύ των 27 χωρών της ΕΕ. Κι αυτές οι μετρήσεις αφορούν στην κατάσταση πριν τον οδοστρωτήρα των απαντώντων Μνημονίων. Στην «ΕΕ των 27» το 23% του πληθυσμού ζει κοντά στο όριο της φτώχειας. Τα υψηλότερα ποσοστά φτώχειας καταγράφονται στη Ρουμανία και στη Βουλγαρία (41%), στη Λετονία (38%), στη Λιθουανία (33%), στην Ουγγαρία (30%), στην Πολωνία (27,8%) και στην Ελλάδα (27,7%). Ειδικότερα, στην Ελλάδα ζει κοντά στο όριο της φτώχειας το 28,7% των παιδιών ως 17 ετών, το 27,7% του πληθυσμού ηλικίας από 18 ως 64 ετών και το 26,7% των Ελλήνων άνω των 65 ετών.

Μνημονιακός Αρμαγεδδών σαρώνει τον χώρο των μικρομεσαίων επιχειρήσεων με αποτέλεσμα 180.000 επιχειρήσεις να αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο του λουκέτου μέσα στο τρέχον έτος. Αυτό προκύπτει από την εξαμηνιαία έρευνα της Marc AE για λογαριασμό της ΓΣΕΒΕΕ, σε αντιπροσωπευτικό δείγμα 1.200 επιχειρήσεων. Από τις 180.000 μικρομεσαίες επιχειρήσεις εκτιμάται ότι οι 61.200 θα κλείσουν μέσα στο 2012, εκ των οποίων οι 12.000 αμέσως μετά το τέλος των εκπτώσεων. Έτσι υπολογίζεται ότι θα χαθούν 240.000 θέσεις εργασίας μέσα στο επόμενο 12μηνο (οι 106.000 θέσεις μέχρι τον Ιούλιο), ενώ ήδη το 2011 χάθηκαν 150.000 θέσεις μισθωτής εργασίας και την διετία 2010-2011 έκλεισαν στη χώρα μας 90.000 επιχειρήσεις. Το 2011 το 42,1% των επιχειρήσεων έκλεισε με ζημιές. Ο τζίρος κατά μέσο όρο μειώθηκε 33%, ενώ το 37,4% των επιχειρήσεων μείωσαν ώρες και μέρες εργασίας και το 28,6% «ψαλίδισε» τους μισθούς των εργαζομένων.

Η αρχή της ισότητας στην μισθοδοσία ανδρών και γυναικών απασχολούμενων στην ίδια εργασία περιέχεται στις ευρωπαϊκές συνθήκες από το 1957. Όμως, στον 21ο αιώνα οι διακρίσεις ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες συνεχίζονται. Σύμφωνα με έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής οι γυναίκες αμοιβονται κατά 16,4% λιγότερο από τους άντρες συναδέλφους τους. Παρόλο που σε όλη την ΕΕ αυτή η τάση δείχνει να μειώνεται (16,4% το 2010 από 17% το προηγούμενο έτος), σε ορισμένες χώρες το χάσμα παραμένει. Ανάμεσα στις χώρες με το μεγαλύτερο χάσμα στους μισθούς ανδρών και γυναικών, χαρακτηριστικότερα παραδείγματα είναι η Βουλγαρία, η Λετονία, η Ουγγαρία και η Ρουμανία. Από τη λίστα δεν απουσιάζουν και χώρες όπως η Πορτογαλία και η Γαλλία. Η «ψαλίδα» στους μισθούς ανδρών και γυναικών εκτείνεται από 2% (Πολωνία) έως και 27% (Εσθονία) και αντανακλά τις διαρκείς και συνεχιζόμενες ανισότητες στον τομέα της εργασίας.

Εργατικοί Αγώνες Παντού ενάντια στην μετατροπή μας σε σκλάβους

Η επιχείρηση μετατροπής των εργαζομένων σε δουλοπάροικους, που ξεκίνησε εδώ και δύο χρόνια, από την ψήφιση του πρώτου Μνημονίου, συνεχίζεται με αμείωτους ρυθμούς. Μαζικές απολύσεις, μειώσεις μισθών που πολλές φορές αγγίζουν το 50%, εργαζόμενοι απλήρωτοι για μήνες, λουκέτα εργοστασίων και επιχειρήσεων, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων που αντικαθίστανται από ατομικές, εκ περιτροπής εργασία κλπ. συνθέτουν τον εργασιακό μεσαίωνα, έναν ανηλεή και δίχως τέλος ταξικό πόλεμο, που έχουν κηρύξει οι καπιταλιστές στην εργατική τάξη, πάντα με τις ευλογίες της αντεργατικής συγκυβέρνησης-τρίκας.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση έκτακτης ανάγκης έχουν ξεσπάσει δεκάδες εργατικές κινητοποιήσεις, όπου οι εργαζόμενοι αντιστέκονται στα σχέδια των εργοδοτών. Ιδιαίτερα σημαντικά είναι τα χαρακτηριστικά που παρουσιάζουν αυτές οι κινητοποιήσεις. Πρώτα από όλα, η μαζική ή και καθολική συμμετοχή των εργαζομένων στον αγώνα, στη λήψη των αποφάσεων και στην εφαρμογή τους. Δεύτερον, η μαχητικότητα και αποφασιστικότητα των εργαζομένων να φτάσουν τον αγώνα τους μέχρι τέλος, δηλαδή μέχρι την πλήρη ικανοποίηση των αιτημάτων τους (αυτό αποδεικνύεται και από την μεγάλη χρονική διάρκεια αυτών των απεργιακών αγώνων). Τρίτον, η επιλογή ριζοσπαστικών μορφών πάλης, όπως καταλήψεις εργοστασίων και επιχειρήσεων, απεργιακές φρουρές περιφρούρησης, μαχητικές διαδηλώσεις κ.α. Τελευταίο, αλλά όχι σε σημασία, είναι η αποδοχή και πολλές φορές η πρωτόγνωρη έμπρακτη αλληλεγγύη, που δείχνει τόσο η εργατική τάξη όσο και ευρύτερα φτωχά λαϊκά στρώματα στους αγώνες αυτούς.

Μπροστάρηδες σ' αυτό το μωσαϊκό αγώνων είναι οι 400 εργάτες της «Ελληνικής Χαλυβουργίας», που βρίσκονται σε απεργία από τις 31/10 για την ανάκληση των απολύσεων 65 συναδέλφων τους και ενάντια στη μείωση των μισθών τους κατά 40% μέσω της εκ περιτροπής εργασίας. Όλους αυτούς τους μήνες, που περιφρουρούν το εργοστάσιο του Ασπρόπυργου, με την μαχητικότητά τους ενέπνευσαν ένα πρωτοφανές κίνημα αλληλεγγύης από σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους, λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών, μαθητές, που συγκεντρώνουν χρήματα και τρόφιμα και που κυρίως δίνουν δύναμη και κουράγιο στους απεργούς για τη συνέχιση του πολύμηνου αγώνα τους. Σήμερα η εργοδοσία επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να εκβιάσει τους εργάτες βάζοντας τα τσιράκια της να διαδίδουν ότι αν συνεχιστεί η απεργία το εργοστάσιο θα κλείσει. Παρά τις ασφυκτικές πιέσεις και την φυσιολογική κόπωση, οι απεργοί χαλυβουργοί συνεχίζουν την απεργία τους με σύνθημα «Όλη η Ελλάδα, μία Χαλυβουργία» σχεδιάζοντας για τον Μάρτη νέες κινητοποιήσεις και μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης.

Μαχητικούς αγώνες διαρκείας είχαμε σε σειρά εργοστασίων. Οι 33 εργάτες στο αλουμινιάδικο «**Αφοί Λουκίσα**» ξεκίνησαν επίσχεση εργασίας από τις 5/12, διεκδικώντας δεδουλευμένα ενός χρόνου, και περιφρουρώντας παράλληλα τις εγκαταστάσεις του εργοστασίου. Χάρη στην αποφασιστικότητά τους και την έμπρακτη αλληλεγγύη των συνελεύσεων γειτονιάς στο Περιστέρι, οι εργαζόμενοι κατάφεραν να αντιμετωπίσουν την αδιαλλαξία της εργοδοσίας που προχώρησε σε 40 μηνύσεις σε βάρος τους. Στο εργοστάσιο της «**Γερολυμάτος Cosmetics**» οι εργαζόμενοι, όταν τους ανακοινώθηκε ότι θα πηγαίνουν στη δουλειά μία φορά την εβδομάδα για να μη τους δοθεί αποζημίωση απόλυσης (καθεστώς διαλείπουσας εργασίας), απάντησαν με αποκλεισμό των εργοστασίων από 1/12 τόσο στα Οινόφυτα όσο και στη Θήβα και το Κρουνέρι.

Σημαντικοί αγώνες όμως διεξάγονται και σε εργοστάσια της Θεσσαλονίκης. Ήδη οι εργαζόμενοι της **Coca-Cola** κοντεύουν να κλείσουν τον έναν μήνα απεργιακών κινητοποιήσεων, αντιδρώντας στο κλείσιμο του εργοστασίου στην Θεσσαλονίκη και τη μετεγκατάστασή του στη Βουλγαρία, απαιτώντας παράλληλα με τους εργαζόμενους των εργοστασίων σε Βόλο, Πάτρα και Ρόδο -που έχουν ξεκινήσει καθημερινές τρίωρες στάσεις εργασίας- να σταματήσουν οι απολύσεις και να υπογραφεί συλλογική σύμβαση εργασίας. Πράγματι, στη συμπρωτεύουσα, το κλείσιμο των εργοστασίων έχει πάρει την μορφή επιδημίας. Οι 80 εργαζόμενοι της **Τράστικ** (πρώην ΕΛΕΝΙΤ) βρίσκονται σε επίσχεση εργασίας από τις 18/12, όταν η εργοδοσία κατέφυ-

γε και αυτή στο άρθρο 99 (πτώχευση). Χαρακτηριστικό της εργοδοτικής ασυδοσίας είναι ότι απειλεί τους εργαζόμενους λέγοντάς τους ότι για να μην κλείσει οριστικά το εργοστάσιο θα πρέπει να δεχτούν τους όρους της που είναι η επαναλειτουργία χωρίς την ισχύ της συλλογικής σύμβασης, χωρίς επιχειρησιακό σωματείο και με απολύσεις του μισού προσωπικού.

Πρωτόγνωροι όμως σε μαχητικότητα και διάρκεια είναι και οι αγώνες σε κλάδους εργαζομένων που δεν είχαν αγωνιστικές παραδόσεις, όπως αυτός των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Στον τηλεοπτικό σταθμό «**ALTER**» οι 650 εργαζόμενοι βρίσκονται τους τελευταίους 5 μήνες σε επίσχεση εργασίας, απαιτώντας δεδουλευμένα 8 έως 12 μηνών. Η κατάληψη του σταθμού και της συχνότητας από τους εργαζόμενους, τους έδωσε τη δυνατότητα να προβάλλουν τα δίκαια αιτήματά τους, να καταδείξουν το καθεστώς εργασιακής γαλέρας που επικρατεί στο σύνολο των ΜΜΕ καθώς και άλλους εργατικούς αγώνες. Ο εργοδότης Κουρής, ενοχλημένος απ' αυτή την κίνηση των εργαζομένων, προχώρησε στην αντιμετώπιση με τη διακοπή του σήματος του σταθμού, διακοπή που βάζει σε κίνδυνο τη διεκδίκηση των δεδουλευμένων τους, καθώς έτσι ο σταθμός απειλείται άμεσα με την αφαίρεση της άδειάς του. Στην εφημερίδα «**Ελευθεροτυπία**», όπου η εργοδοσία κατέφυγε στο άρθρο 99, οι 800 εργαζόμενοι ξεπέρασαν τους δύο μήνες απεργιακών κινητοποιήσεων καθώς είναι απλήρωτοι από τον Αύγουστο του 2011 και τους οφείλονται δεδουλευμένα κοντά στα 7 εκ. ευρώ. Μάλιστα οι εργαζόμενοι μπροστά στην αδιάλλακτη στάση της εργοδοσίας προχώρησαν και στην έκδοση δύο απεργιακών φύλλων.

Παρά τις ελπιδοφόρες διεργασίες που συντελούνται στο εργατικό κίνημα, είναι πρώιμο να μιλάμε ακόμη για μια «άνοιξη» των εργατικών κινητοποιήσεων αν αυτές δεν ξεπεράσουν τα προβλήματα συντονισμού και της πάλης για ένα συνολικότερο πρόγραμμα σωτηρίας της εργατικής τάξης. Αν και τα προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι εργαζόμενοι είναι κοινά, οι κινητοποιήσεις τους παραμένουν αποκομμένες η μία από την άλλη, μένοντας «στα δικά» τους αιτήματα, με τον αγώνα τους να είναι αποσυνδεδεμένος από την εναντίωση σε συγκυβέρνηση-τρίκα που επιτρέπει στους εργοδότες να κάνουν ό,τι θέλουν στους χώρους εργασίας. Μεγάλη ευθύνη γι' αυτές τις δύο σημαντικές αδυναμίες των εργατικών κινητοποιήσεων, έχει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ που από τη μία ούτε θέλει ούτε και μπορεί να συντονίσει τους αγώνες αυτούς, αλλά και από την άλλη, τις κρίσιμες στιγμές, όταν δεν συνομιλεί με τους βιομήχανους, αρνείται να θέσει ως κεντρικό αίτημα την πτώση της χουντικής κυβέρνησης Παπαδήμου μέσω μιας **Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διάρκειας**, που θα συσπείρωνε όλη την εργατική τάξη σ' έναν κεντρικό στόχο και θα άνοιγε διεργασίες για την επιβολή λύσεων από την εργατική σκοπιά.

Αυτό το κενό συντονισμού και προγράμματος πάλης πέφτει σήμερα στις πλάτες των συνειδητοποιημένων εργατών και εργατριών. Το προχώρημα της συνείδησης των εργαζομένων είναι που τρομάζει τους εργοδότες και το πολιτικό τους υπηρετικό προσωπικό, που κάνει το Σαμαρά να μιλάει πως οι εργατικές κινητοποιήσεις, οι συνδικαλιστές και η αριστερά «κλείνουν τις επιχειρήσεις». Το αμέσως προσεχές διάστημα να βάλουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ξεδιπλωθούν νέες εργατικές κινητοποιήσεις, για να λήξουν με νίκη οι ήδη υπάρχουσες, για να αναπτυχθεί ένα μαχητικό ριζοσπαστικό εργατικό κίνημα.

επίκαιρα...

ΞΕΩ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Η οικονομική και κοινωνική τρομοκρατία ενάντια στην εργατική τάξη, που προσπαθούν να επιβάλλουν μέσω της μαύρης προπαγάνδας των ΜΜΕ οι δοσίλογοι της χούντας του κεφαλαίου, στρώνουν το έδαφος για τη διευκόλυνση και αποθράσυνση των παρακρατικών και φασιστικών συμμοριών όπως η Χρυσή Αυγή. Η φασιστική αυτή συμμορία το τελευταίο διάστημα όχι μόνο έχει αυξήσει τα ρατσιστικά της πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες αλλά και έχει προχωρήσει σε θρασυδειλες επιθέσεις ενάντια σε αριστερούς αγωνιστές και οργανώσεις.

Συγκεκριμένα, επιτέθηκαν σε συναγωνιστές και μέλη του ΣΕΚ στον Πειραιά. Πρόκειται για τους Αντώνη Αλφιέρη και Ελπίδα Καμπάνη, υποψήφιους της δημοτικής παράταξης «Ανταρσία στο Λιμάνι», οι οποίοι δέχτηκαν επίθεση κατά τη διάρκεια πολιτικής παρέμβασης για αντιφασιστικό συλλαλητήριο που οργανώθηκε στις 17 Μάρτη. Συμμορία είκοσι ατόμων τους επιτέθηκε χτυπώντας τους και καταστρέφοντας το τραπέζι τους και πολιτικό τους υλικό.

Τα δολοφονικά αυτά υποκείμενα, αυτή η «ανθρώπινη σκόνη», παρόμοιας πάστας με τα μισάνθρωπα ανδρείκελα στη Βουλή που έχουν κάτσει στο σβέρκο της ελληνικής κοινωνίας, πρέπει να τσακιστούν από το εργατικό κίνημα. Η επένδυση στο μίσος και στη διαίρεση της εργατικής τάξης, που προωθείται στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό με την καλλιέργεια του φόβου και της μισαλλοδοξίας, η επιχείρηση νομιμοποίησης τέτοιων χτυπημάτων με το πρόσχημα της «τάξης», δεν πρέπει να περάσουν, γιατί θα ανοίξουν τον δρόμο για ακόμα μεγαλύτερες επιθέσεις ενάντια στο εργατικό κίνημα. Με την εξέγερση όλων των «από κάτω» ενάντια στον κοινωνικό κανιβαλισμό που μας επιβάλλουν, αλλά και με την μαχητική μας οργάνωση σε γειτονιές, σχολεία και χώρους δουλειάς, πρέπει να φράξουμε τον δρόμο σ' αυτό τον κίνδυνο, να κόψουμε σύριζα και να σαρώσουμε αυτή τη δυσωδία.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΜΠΑΡΟΥΤΑΔΙΚΟΥ

Την Πέμπτη 8 Μάρτη, κάτοικοι του Αιγάλεω, η επιτροπή κατοίκων της περιοχής «Πατινάζ», η Λαϊκή Συνέλευση Αιγάλεω μαζί με αλληλέγγυους από τη Λαϊκή Συνέλευση Περιστερίου και τις γύρω περιοχές απέτρεψαν -σε μια πρώτη φάση- ένα έγκλημα υποβάθμισης της περιοχής του Αιγάλεω. Από το πρωί μήτκαν μπροστά στις μπουλντόζες, βάζοντας φρένο στην τσιμεντοποίηση της περιοχής του Μπαρουτάδικου. Το Μπαρουτάδικο είναι περιοχή πολλών στρεμμάτων πράσινου, ίσως το τελευταίο καταφύγιο πρασίνου στις δυτικές συνοικίες της Αθήνας. Στα πλαίσια της «αξιοποίησης» (βλ. πλιάτσικο), η περιοχή έχει μπει στο στόχαστρο για να ξεπουληθεί, με μια σταδιακή μεθόδευση από την δημοτική αρχή.

Ενώ λίγο καιρό πριν εκπρόσωποι του Δήμου «διαβεβαίωναν» σε έντονο ύφος πως το Μπαρουτάδικο δεν πρόκειται να τσιμεντοποιηθεί, το τελευταίο διάστημα ο δήμος δρομολογεί την κατασκευή πολυόροφου βρεφονηπιακού σταθμού χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων στην περιοχή, με χρήματα του ΕΣΠΑ της τάξης του 1,5 εκ. ευρώ. Αυτό την ίδια στιγμή που όλες οι υπηρεσίες υπολειμμένων, οι δημοτικοί βρεφονηπιακοί σταθμοί δεν έχουν προσωπικό και οδηγούνται στο κλείσιμο.

Το κτίριο αυτό, δούρειος ίππος στην τσιμεντοποίηση της περιοχής, δεν προορίζεται για να εξυπηρετήσει τις πραγματικές και αυξανόμενες ανάγκες των κατοίκων για τη φύλαξη των παιδιών τους. Σκοπός του έργου είναι μετά την ανέγερσή του να πωληθεί κοψοχρονιά σε ιδιώτες, για να ξεζουμίσουν τις φτωχές λαϊκές οικογένειες και να κερδίσει λεφτά ο δήμος. Το έργο αυτό θα λειτουργήσει ως ντόμινο για τον τεμαχισμό, την τσιμεντοποίηση και ιδιωτικοποίηση όλου του Μπαρουτάδικου.

Το Μπαρουτάδικο ανήκει στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία του Αιγάλεω, όχι στα αρπακτικά και τους αεριτζήδες του κεφαλαίου που ζουν με την ληστεία του κοινωνικού πλούτου. Άμεση απόσυρση των μηχανημάτων - Ακύρωση στην πράξη του έργου. Άμεση ανέγερση νέων βρεφονηπιακών σταθμών - στελέχωση με προσωπικό των ήδη υπαρχόντων, αύξηση των κοινωνικών δαπανών.

Ταφόπλακα στην Υγεία

Ο κλάδος της υγείας αποτελούσε πάντοτε φιλέτο για τις ορέξεις των καπιταλιστών, γι αυτό εδώ και αρκετά χρόνια της σκάβουν τον λάκκο με διάφορους τρόπους. Τα νοσοκομεία λειτουργούν με μειωμένο προσωπικό (ήδη πριν το ξέσπασμα της κρίσης οι ελλείψεις έφταναν τις 30.000), χωρίς απαραίτητα υλικά για τις νοσηλευτικές πράξεις, με ελλείψεις βασικών υποδομών, με υποχρηματοδότηση που μεγαλώνει χρόνο με το χρόνο κλπ.

2010. Με την ένταξη στο ΔΝΤ, νοσοκομεία και ασφαλιστικά ταμεία χαρακτηρίστηκαν «μόνιμη απειλή» για τον προϋπολογισμό. Μέσω του προγράμματος «Καλλικράτη» στην υγεία, τα νοσοκομεία του Ε.Σ.Υ. μπορούν να συγχωνεύονται με Προεδρικά Διατάγματα, ή ακόμα και να καταργούνται. Προωθείται ο «εθελοντισμός» στην υγεία και την πρόνοια, με την μεταφορά στην ευθύνη των δωρεάν εργαζομένων-«εθελοντών» ακόμα και της φροντίδας των ασθενών. Φέτος ζητήθηκαν από το υπουργείο λίστες με ομάδες εθελοντών ανά κλινική!

2011. Εφαρμόζεται η ολοήμερη λειτουργία, το ενιαίο μισθολόγιο, ο περιορισμός των προσλήψεων με το όριο 1 πρόσληψεις για κάθε 5 αποχωρήσεις. Το Μνημόνιο Ι επιτάσσει: Μείωση στις καθαρές λειτουργικές δαπάνες των νοσοκομείων μέσω της πλήρους εφαρμογής των συγχρηματοδοτήσεων. Τουλάχιστον το 50% του όγκου των φαρμάκων που χρησιμοποιούνται από τα δημόσια νοσοκομεία θα αποτελούνται από γενόσημα φάρμακα και από φάρμακα των οποίων έχει λήξει η πα-

τέντα, καθιστώντας υποχρεωτική την προμήθεια φαρμακευτικών σκευασμάτων απ' όλα τα δημόσια νοσοκομεία με κριτήριο την δραστική ουσία. Δημιουργία του ΕΟΠΥΥ (Εθνικός Οργανισμός Παροχής Υπηρεσιών Υγείας), που χρηματοδοτείται μόλις με το 0,6% του ΑΕΠ (όταν μόνο για το ΙΚΑ παρέχονταν το 1% του ΑΕΠ). Διατήρηση των δημόσιων δαπανών για την Υγεία κάτω από 6% του ΑΕΠ κα.

Για το **2012** το Μνημόνιο ΙΙ προβλέπει: - Από τα 132 νοσοκομεία πανελλαδικά θα απομείνουν τα 82 και θα κλείσουν τα 50, με επακόλουθο την κατάργηση πολλών οργανικών θέσεων (Τρόικα και κυβέρνηση έχουν αποφασίσει 150.000 απολύσεις στο Δημόσιο έως το 2015 και 15.000 μέσα στο 2012!) και την δραματική επιδείνωση των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας.

- Πέρα από τις μειώσεις μισθών μέσω του Ενιαίου Μισθολογίου, μειώνεται η χρηματοδότηση των εφημεριών στο 60% των βασικών αποδοχών και το Ειδικό μισθολόγιο των γιατρών κατά 20%.

- Ο επίτροπος που θα διαχειρίζεται τον Ειδικό Λογαριασμό με τα χρήματα των δανείων και όλων των εσόδων του ελληνικού δημοσίου, πρώτα θα ξεχρεώνει τα δανεικά και τα τοκοχρεολύσια, και αν περιστέψουν τίποτε ψίχουλα θα πηγαίνουν στις κρατικές υπηρεσίες. Αυτό ουσιαστικά σημαίνει την κατάργηση της χρηματοδότησης της Υγείας από τον προϋπολογισμό, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για το ξεπούλημα των νοσοκομείων σε ιδιώτες.

- Μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης κατά 2 δις ευρώ μέσα σε ένα χρόνο, προώθηση γενόσημων/φαρμάκων φασόν, αφού

οι γιατροί θα συνταγογραφούν την δραστική ουσία και ο φαρμακοποιός θα επιλέγει το φτηνότερο φάρμακο για τον ασφαλισμένο. Σύμφωνα με το υπουργείο Υγείας, σε κάθε ασφαλισμένο αντιστοιχεί ένα ποσό-πλαφόν των 23 ευρώ το μήνα για φάρμακα, που αν το ξεπερνά θα πρέπει να πληρώσει από την τσέπη του.

- Για τα Ασφαλιστικά Ταμεία, το Κούρεμα κατά 50% σημαίνει ότι τα αποθεματικά τους, περίπου 26 δις ευρώ που έχουν σε ομόλογα, θα μειωθεί στα 13 δις ευρώ, απώλεια που, αντίθετα με τις απώλειες των τραπεζών, δεν θα αναπληρωθεί, οπότε καταλαβαίνει κανείς ότι τα Ασφαλιστικά Ταμεία αναπόφευκτα θα κλείσουν.

Όταν η Υγεία αντιμετωπίζεται σαν εμπόρευμα προς πώληση και όχι ως κοινωνικό αγαθό που πρέπει να είναι, θα γίνει προνόμιο μιας χούφτας πλουσιών, ενώ οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν θα έχουν πρόσβαση σε αυτήν. Είναι προφανές πως με την ιδιωτικοποίηση της Υγείας, ο εργαζόμενος -ασφαλισμένος ή ανασφάλιστος- θα πρέπει να πληρώνει αδρά για τα πάντα, ενώ οι εργαζόμενοι στον κλάδο θα χάσουν όλες τις τακτήσεις τους (μισθοί, επιδόματα, ασφαλιστικά-συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ωράρια κλπ)..

Οι αγώνες που βρίσκονται σε εξέλιξη στον χώρο της υγείας ανοίγουν τον δρόμο για να διεκδικήσουμε πραγματικά Δημόσια και δωρεάν Υγεία, προσανατολισμένη στις κοινωνικές ανάγκες των εργαζομένων, των νεολαίων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

■ Γεωργία Β.

Τίτλοι τέλους για ΟΕΚ και ΟΕΕ

Στις 28 Φλεβάρη το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε την άμεση νομοθέτηση της κατάργησης του Οργανισμού Εργατικής Εστίας (ΟΕΕ) και του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας (ΟΕΚ).

Μία πρόχειρη ματιά στο θέμα μπορεί να δίνει την εντύπωση ότι δεν καταργούνται οι θέσεις εργασίας, ούτε οι παροχές προς τους ασφαλισμένους, αλλά όλα μεταφέρονται στον ΟΑΕΔ. Αυτή την ερμηνεία προσπαθεί να καλλιεργήσει η κυβέρνηση και ιδιαίτερα ο Κουτρουμάνης. Πράγματι, μεταφέρονται στον ΟΑΕΔ οι υπάλληλοι των ΟΕΚ και ΟΕΕ, η περιουσία των οργανισμών καθώς και οι όποιες παροχές πρόκειται να συνεχίσουν να δίνονται στους ασφαλισμένους. Όμως, σύμφωνα με την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ξεκαθαρίζεται ότι: «...Νέα προγράμματα και παροχές δεν αναλαμβάνονται από τον ΟΑΕΔ, εκτός από τη συνέχιση της λειτουργίας των βρεφονηπιακών σταθμών (καθώς και τη συντήρησή τους) και των εν εξελίξει υφιστάμενων συμβατικών υποχρεώσεων ή παροχών στο πλαίσιο υλοποίησης προγραμμάτων ή σκοπών των δύο καταργούμενων οργανισμών».

Η κυβέρνηση καταργώντας τον ΟΕΚ βάζει τέλος: Στο κατασκευαστικό πρόγραμμα του ΟΕΚ. Στο πρόγραμμα επιδότησης ενοικίου. Στη χορήγηση άτοκων δανείων από κεφάλαια του ΟΕΚ για πολύτεκνους και άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Στα άτοκα δάνεια για την αποπεράτωση και επισκευή κατοικιών, που παρέχονταν από κεφάλαια του ΟΕΚ. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα 55 χρόνια λειτουργίας του, ο ΟΕΚ έχει στεγάσει 700.000 οικογένειες με διάφο-

ρες μορφές στεγαστικής συνδρομής. Έχει κατασκευάσει 50.000 κατοικίες και παρέχει επιδότηση ενοικίου σε 120.000 οικογένειες και 10.000 δάνεια ανά έτος για αγορά και επισκευή κατοικίας.

Η κατάργηση του ΟΕΚ αποτελεί τεράστιο χτύπημα στο δικαίωμα στην εργατική κατοικία. Αυτή τη στιγμή βρίσκονται υπό ανέγερση 20 οικισμοί πανελλαδικά, που συνολικά περιλαμβάνουν 1.300 κατοικίες. Σε πολλές περιπτώσεις έχει ήδη διενεργηθεί η κλήρωση και οι δικαιούχοι περιμένουν να εγκατασταθούν στα σπίτια τους, ενώ δεν έχουν κληρωθεί άλλοι 3 οικισμοί 300 κατοικιών. Παράλληλα, έχει ολοκληρωθεί η μελέτη και βρίσκονται υπό δημοπράτηση 4 οικισμοί 80 κατοικιών. Συνολικά 1.600 φτωχές οικογένειες θα περιμένουν μάταια να στεγαστούν.

Άγνωστη παραμένει η τύχη της επιδότησης του επιτοκίου των δανείων που χορηγήθηκαν από τράπεζες. Συνολικά, έχει επιδοτηθεί το επιτόκιο σε 83.000 δάνεια και είναι ζητήμα αν θα έχουν οι δικαιούχοι τη δυνατότητα να τα αποπληρώσουν όταν διακοπεί η επιδότηση. Ήδη ένα μεγάλο τμήμα των επιδοτούμενων αδυνατούν να καταβάλλουν τις δόσεις τους. Ανάλογη είναι η μοίρα και του προγράμματος επιδότησης ενοικίου για 58.000 οικογένειες που έχουν κάνει αίτηση.

Η κατάργηση του ΟΕΕ βάζει τέλος: Στις συνεισφορές των εργαζομένων στα συνδικάτα (παρόλο που αυτές χρησιμοποιούνταν από το κράτος για να επιδοτεί δικούς του συνδικαλιστές και από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για να διατηρεί τα προνόμιά της). Στα δελτία Κοινωνικού

Τουρισμού για πάνω από 500.000 δικαιούχους. Στα εκδρομικά προγράμματα και σε 4 εκατομμύρια διανυκτερεύσεις εργαζομένων και συνταξιούχων. Κατ' επέκταση, θα τεθεί θέμα επιβίωσης για 2.700 ξενοδοχειακές μονάδες και 3.000 επισιτιστικές επιχειρήσεις και τους χιλιάδες εργαζομένους τους. Καταργούνται επίσης τα δελτία αγοράς βιβλίων και θεάτρου. Επίσης, κλείνουν 25 βρεφονηπιακοί σταθμοί, που φιλοξενούν 2.000 παιδιά και παρέχουν δωρεάν εκπαίδευση και διατροφή.

Είναι σημαντικό να ξεκαθαριστεί ότι τις όποιες παροχές από αυτούς τους οργανισμούς, όλες μα όλες οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις τις κρατούσαν σε πολύ χαμηλά επίπεδα και ταυτόχρονα έβαζαν αρκετές προϋποθέσεις για τη χορήγησή τους — ουσιαστικά δε δίνονταν σε όλους όσους τις είχαν ανάγκη. Επίσης, για όλες αυτές τις παροχές πληρώναν αποκλειστικά οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Το κράτος και οι εργοδότες δεν έδωσαν ποτέ έστω και μια δεκάρα τσακιστή σε αυτούς τους οργανισμούς.

Με βάση λοιπόν το Μνημόνιο 2, για την κυβέρνηση Παπαδήμου, την τρόικα και τους τοκογλύφους-δανειστές, αυτές οι **αναγκαίες κοινωνικές δαπάνες δεν αποτελούν προτεραιότητα**, γιατί απόλυτη και μοναδική προτεραιότητά τους είναι η εξυπηρέτηση του χρέους, δηλαδή το να σωθούν τα κέρδη τους. Το ΙΚΑ θα γλιτώσει τα 4 δις που χρωστά σε αυτούς τους οργανισμούς, το κράτος θα αρπάξει την περιουσία τους, είτε κινητή είτε ακίνητη (περίπου 15 δις) και οι εργοδότες θα μειώσουν τους μισθούς κατά 3% λόγω μείωσης των ασφαλιστικών εισφορών!!!

Κινητοποιήσεις στην Υγεία Αυτοδιαχείριση στο Κιλκίς

Οι πολιτικές των προηγούμενων κυβερνήσεων, οι συνταγές του ΔΝΤ και τώρα το κούρεμα έφτασαν στην απόγνωση τους ασφαλισμένους, τους γιατρούς, τους φαρμακοποιούς, τα Ασφαλιστικά Ταμεία, όλο τον κλάδο της Δημόσιας Υγείας.

Οι **φαρμακοποιοί** βρίσκονται σε απεργιακές κινητοποιήσεις από την αρχή του χρόνου, ενώ από την 1^η Ιανουαρίου σταμάτησαν να χορηγούν φάρμακα με πίστωση σε ορισμένα ταμεία, διαμαρτυρόμενοι για την νέα μείωση του ποσοστού κέρδους τους στο 15%. Στο ίδιο κλίμα και οι νοσοκομειακοί **γιατροί**, οι γιατροί του ΙΚΑ και οι ελευθεροεπαγγελματίες γιατροί, με την κήρυξη επαναλαμβανόμενων απεργιακών κινητοποιήσεων ενάντια στον κατακερματισμό της δημόσιας υγείας και την απελευθέρωση του επαγγέλματός τους.

Αξίζει να σταθούμε στο δημόσιο νοσοκομείο στο **Κιλκίς**, όπου η πλειοψηφία των εργαζομένων προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας εξυπηρετώντας μόνο έκτακτα περιστατικά, κατέλαβαν και αυτοδιαχειρίζονται το νοσοκομείο απαιτώντας την άμεση πληρωμή των δεδουλευμένων τους και την επάνοδο των αποδοχών τους στα προ-Τρόικας επίπεδα. Σε ανακοίνωση της Γενικής τους Συνέλευσης, οι εργαζόμενοι αναφέρουν:

«Το Γ. Ν. Κιλκίς, πλέον θα αυτοδιοικείται και το μόνο αρμόδιο όργανο λήψης αποφάσεων διοικητικού περιεχομένου θα είναι η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων σε αυτό {...} Ωστόσο, με πλήρη συναίσθηση της κοινωνικής μας αποστολής και των ηθικών δεσμεύσεων που σχετίζονται με το λειτουργημά μας, θα προστατεύσουμε την υγεία των πολιτών που προσέρχονται στο νοσοκομείο, παρέχοντας δωρεάν περίθαλψη σε όσους τη χρειάζονται, εξυπηρετώντας και καλώντας παράλληλα την κυβέρνηση να αναλάβει επιτέλους τις ευθύνες της, υπερβαίνοντας έστω και την τελευταία ώρα την άμετρη κοινωνική της αναληγσία. Η γενική συνέλευση όλων των εργαζομένων θα γίνεται καθημερινά και θα είναι το κυρίαρχο όργανο για την λήψη οποιασδήποτε απόφασης αφορά τους εργαζόμενους και την λειτουργία του νοσοκομείου, με σκοπό τον καθορισμό των διαδικασιών που απαιτούνται για να υλοποιηθεί με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο, η κατάληψη των διοικητικών υπηρεσιών και να εφαρμοστεί με επιτυχία το αυτοδιοίκητο του ιδρύματος.»

Σε κατάληψη του Υπουργείου Υγείας από τις 9 Φλεβάρη και για 15 ημέρες προχώρησαν οι εργαζόμενοι στην **Ψυχική Υγεία** και στην **Ειδική Αγωγή**, απαιτώντας μεταξύ άλλων την αναστολή των περικοπών 55% στους μισθούς τους, την επαναπρόσληψη των απολυμένων και το πάγωμα των απολύσεων. Η κατάληψη κορυφώθηκε με την κήρυξη 48ωρης απεργίας στις 22 και 23 Φλεβάρη, όπου και έληξε.

Το πύκνωμα των κινητοποιήσεων και η χρήση μορφών πάλης όπως η κατάληψη δείχνει μία πρώτη ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησης των εργαζομένων, που τους εξοπλίζει με εμπειρία και γνώση, αλλά ταυτόχρονα η κατάληξη αυτών των αγώνων δείχνει πως κανένας κλάδος δεν μπορεί να αντισταθεί μόνος. Χρειάζεται συντονισμός και ενότητα του συνόλου της εργατικής τάξης για να μπορέσει να νικήσει την λαίλαπα των Μνημονίων.

ΝΔ: Στη δίνη της κατάρρευσης των αστικών κομμάτων

Η προσπάθεια της ΝΔ ν' ανασυγκροτηθεί υπό την αρχηγία Σαμαρά, μετά την τελευταία μεγάλη εκλογική της ήττα, αναμφισβήτητα είχε κατορθώσει κάποια πράγματα. Ο «αντιμνημονιακός» λόγος διατήρησε τη συνοχή της βάσης, συσπειρώνοντας συντηρητικές φτωχές λαϊκές μάζες, εγείροντας αντανεκλαστικά απέναντι στην «υποταγή στους ξένους» αλλά και διατηρώντας την ενότητα της ηγεσίας. Όταν διεγράφη η Μπακογιάννη, οι διαρροές ήταν ελάχιστες και το κόμμα διατήρησε πάνω από 20% στις δημοσκοπήσεις (μοναδικό ποσοστό σήμερα).

Η κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ και η άρωνα αποπομπή του Παπανδρέου, εμφάνιζε τη ΝΔ σαν μοναδική διάδοχο. Όμως, αντί να προσφύγουν σε εκλογές, ώστε με μια σχετικά ισχυρή κυβέρνηση (έστω συνεργασίας ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) να προχωρήσουν στο Μνημόνιο ΙΙ, όλα τα επιτελεία -και κυρίως τα ευρωπαϊκά- προτίμησαν να επιβάλουν τη δικτατορία του Παπαδήμου καίγοντας όλα τα μεταπολιτευτικά χαρτιά του ελληνικού αστισμού. Δύο είναι οι λόγοι γι' αυτή την μυωπική πολιτική:

Α) Η πλήρης υποταγή σε δανειστές και τράπεζες («αγορές»), τα συμφέροντα των οποίων υπερασπίζονται σε βάρος ολόκληρων λαών, χωρών αλλά και κομματιών του «παραγωγικού» κεφαλαίου. Αυτό συνοδεύεται από τυφλή προσήλωση στην πολιτική, οικονομική και κοινωνική «κινεζοποίηση» του ευρωπαϊκού προλεταριάτου σαν απάντηση στον ανταγωνισμό με Κίνα, Ινδία κλπ. Ότι αυτή η πολιτική αποτελεί στρατηγική επιλογή για ν' αντιμετωπιστεί η επιταχυνόμενη μετατόπιση του κέντρου βάρους προς την Ασία, δείχνει την απίστευτη κενότητα του ευρωπαϊκού αστισμού

αλλά και το μέγεθος του κινδύνου που αντιπροσωπεύει για την εργατική τάξη.

Β) Η μεγάλη κρίση του ελλ. καπιταλισμού, στην οικονομία (η έλλειψη παραγωγικών τομέων και επενδύσεων είναι τόσο μεγάλη, που είναι δύσκολο να επανακινηθεί καπιταλιστικά η οικονομία, ακόμη κι αν κάποιο αστικό επιτελείο αρνούνταν να πληρώσει το χρέος για κάποιο διάστημα, όπως στην Αργεντινή) και κυρίως στην πολιτική. Πλήρης ανικανότητα των κομματικών επιτελείων. Καιροσκοπισμός των Σαμαρά - Καρατζαφέρη, που πήδηξαν μέσα σ' ελάχιστες μέρες από το «Μνημονιακό» στο «Αντιμνημονιακό» στρατόπεδο και το αντίθετο. Παντελής αδυναμία της άρχουσας τάξης να αυτοπροσδιοριστεί έξω από τον πλήρη έλεγχο και την καθοδήγηση της ΕΕ (γι' αυτό είναι έτοιμη να δεχτεί και τον Επίτροπο). Έλλειψη εμπιστοσύνης της σε κάθε κρατική δομή -αφού αυτή η ίδια τις διέλυσε-, πράγμα που καθιστά αδύνατη την χρήση του κράτους σαν ατομικηχανή. Πλήρης αποστασιοποίηση από τις μάζες, σπάσιμο της συμμαχίας με τα μικροαστικά και μεσαία στρώματα, περιχαράκωση γύρω από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Ήταν αδύνατο να κρατηθεί η ΝΔ ανάμεσα σε τέτοιες μυλόπετρες της Ιστορίας.

Μια μέρα πριν την ψήφιση του Μνημονίου ΙΙ, η Κοινοβουλευτική Ομάδα αναβλήθηκε, γιατί η ΔΑΚΕ και τοπικές των λεκανοπεδίων διοργάνωσαν μαζική κινητοποίηση έξω από τα γραφεία του κόμματος! Η ΔΑΚΕ, σε μήνυμα προς τους βουλευτές, χαρακτηρίζει «γενίτσαρους» τους Παπαδήμο, Παπανδρέου, Σαμαρά και ζητεί να δικαστούν για «εσχάτη προδοσία». 21 βουλευτές της ΝΔ δεν ψήφισαν το Μνημόνιο ΙΙ. Μαζί με τις διαρροές του ΠΑΣΟΚ, συμβολίζουν το συντριπτικό κάταγμα που υπέστη

το σύστημα της Μεταπολίτευσης την 12η Φεβρουαρίου.

Το επιτελείο Σαμαρά πίστευε ότι οι διαφωνούντες δεν θα ξεπερνούσαν τους 3 έως 5 (!), αποδεικνύοντας τουλάχιστον έλλειμμα επικοινωνίας μεταξύ ΚΟ και ηγεσίας. Παρόλα αυτά διέγραψε τους 21 και από την ΚΟ και από το κόμμα, για να προλάβει ευρύτερες διαρροές. Ωστόσο η δυσaréσκεια μεγάλωσε, τροφοδοτώντας δηλώσεις του τύπου: «Εγώ δεν έριξα κυβέρνηση, ούτε εγκατέλειψα κόμμα, με διέγραψαν γιατί έλεγα την Κυριακή αυτό που λέγαμε μέχρι το Σάββατο!», «Χωρίς έγκριση από τον λαό η ΝΔ κινδυνεύει να έχει την τύχη του ΠΑΣΟΚ», «Η διαγραφή απελευθέρωσε και ηθικά τους βουλευτές για τις μελλοντικές τους πράξεις... στην αναζήτηση συνθηκών για την συγκρότηση νέου πολιτικού σχηματισμού, οδηγούμενοι από την ακραία συμπεριφορά της ηγεσίας».

Έτσι, η ΝΔ μένει σ' ολόκληρες περιφέρειες χωρίς εκπροσώπηση, όπως στις Σέρρες, γεννέται του ιδρυτή της Καραμανλή. Οι μεταγραφές των Γεωργιάδη και Βορίδη από το ΛΑΟΣ δεν αντισταθμίζουν τις απώλειες, ενώ αναμφισβήτητα ενισχύουν το «δεξιό» προφίλ σε σχέση με το «κεντρώο», που προσπαθεί να προσελκύσει ψηφοφόρους από το ΠΑΣΟΚ.

Στον χώρο της «Δεξιάς» έχουμε πια τρία «αντιμνημονιακά» κόμματα: Το ΛΑΟΣ, που διεμβολίζεται από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ από τα δεξιά [ο Καρατζαφέρης εξήγησε την κωλοτούμπα του με τον μπαμπούλα της Αριστεράς: «Δεν θα επιτρέψω το σύνολο των αντιμνημονιακών πολιτών να στραφεί στα Αριστερά, απαιτείται ο ΛΑΟΣ να διατηρήσει τις δυνάμεις του, ώστε να είναι πυλώνας σταθερότητας στην επόμενη Βουλή!»] - τη ΝΔ, που προσπα-

θεί να εκφράσει τη «ρεαλιστική» κυρίαρχη πολιτική - και τους ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ του Π. Καμμένου, όπου ήδη συμμετέχει ο πρ. βουλευτής και γραμματέας συνδικαλισμού της ΝΔ Γ. Μανώλης. Ο Καμμένος βρίσκεται σε συνεννόηση με κάποιους από τους 21, αλλά και με την ΕΛΑΔΑ των Μ. Θεοδωράκη - Μ. Γλέζου, στα πλαίσια μιας Ελλάδας «ανεξάρτητης και όχι υπό γερμανική διοίκηση».

Το παζλ κλείνει -προς στιγμήν- η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ της Ντόρας, χωρίς ιδιαίτερη τύχη λόγω μνημονιακής τοποθέτησης. Τέλος, οι 21 επιχειρούν να βρουν μια κοινής αποδοχής «εξωπολιτική» ηγεσία για έναν νέο πολιτικό φορέα.

Ο Σαμαράς κάλεσε τους βουλευτές να επιστρέψουν ψηφίζοντας τους Εφαρμοστικούς Νόμους. Αν και κάποιοι το έκαναν, ωστόσο οι διαρροές προς τ' άλλα κόμματα που υπάρχουν ή θα φτιαχτούν θα είναι αθρόες. Μπορεί ο ίδιος να έγινε ένας απλός συνομιλητής των Ευρωπαίων, αλλά στο εσωτερικό λίγα επιχειρήματα του έχουν μείνει: Ο εκφοβισμός ότι οι επόμενες εκλογές θα κρίνουν αν η Ελλάδα παραμείνει σε ΕΕ και Ευρωζώνη ή θα γίνει Συρία! Επιθέσεις της μορφής «Η αριστερά είναι ο κύριος υπαίτιος της ενοχοποίησης της επιχειρηματικότητας στην Ελλάδα!» Ψέματα περί ανάπτυξης μετά το Μνημόνιο ΙΙ.

Ουσιαστικά, η έλλειψη κάθε επιχειρήματος και δεσμού με τις μάζες οδηγεί στην φетиχοποίηση της ΕΕ και στην εξύμνιση της φτώχειας, της εξαθλίωσης και της ταπείνωσης σαν μέσα για να πετύχουμε τους «εθνικούς» στόχους. Στην πράξη, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ ελπίζουν στις εκλογές να έχουν μαζί πλειοψηφία στην Βουλή, προκειμένου ν' αποφύγουν να εντάξουν στο παιχνίδι και κομμάτια της Αριστεράς με απρόβλεπτες εξελίξεις!

■ Κώστας Δικαίος

ΠΑΣΟΚ: Ένα κόμμα... κομμάτια

Σε παραπαίουσα κατάσταση, το ΠΑΣΟΚ μπαίνει στη διαδικασία για την ανάδειξη νέου αρχηγού. Την Κυριακή 11 Μαρτίου, δεύτερη μέρα των εργασιών της Εθνικής Συνδιάσκεψης, υποβλήθηκαν οι υποψηφιότητες Βενιζέλου και Παπουτσή και η εκλογή θα πραγματοποιηθεί στις 18 Μαρτίου. Ωστόσο, η όλη διαδικασία κινδυνεύει με μεγάλο φιάσκο. Δεκάδες τοπικές οργανώσεις του κόμματος έχουν ενημερώσει την Ιπποκράτους ότι αδυνατούν να ανταποκριθούν στις εκλογικές απαιτήσεις, είτε λόγω εξόδων και οργάνωσης¹, είτε λόγω απροθυμίας του κόσμου να συμμετάσχει στη διαδικασία. Αυτό που φοβούνται όμως περισσότερο είναι ότι θα σημειωθούν επεισόδια από πρώην ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ ή γενικότερα πολίτες. Η αποτυχία της διαδικασίας εκλογής αρχηγού απειλεί να επιταχύνει τα φαινόμενα **διάλυσης** μέσα στο κόμμα και φυσικά να συρρικνώσει ακόμη περισσότερο το έτσι κι αλλιώς ισοπεδωμένο εκλογικό ποσοστό². Γι' αυτό επιχειρήθηκε μέχρι την τελευταία στιγμή να αποφευχθεί η εκλογή του νέου αρχηγού από την βάση, κι αφού αυτό δεν στάθηκε εφικτό τώρα προσανατολίζονται σε μια διακριτική, «βουβή» διαδικασία εκλογής με το στήσιμο καλών στους παλιούς καποδιστριακούς δήμους ή στα δημοτικά διαμερίσματα στις μεγάλες πόλεις.

Φαβορί το «καμμένο χαρτί» Βενιζέλου

Πιθανότερος διάδοχος του Γ. Παπανδρέου φιγουράρει ο **Ευ. Βενιζέλος**. Αν και εδώ και καιρό δρομολογεί την συλλογή υπογραφών στήριξής του, δεν ανακοίνωσε την υποψηφιότητά του παρά μόνο την τελευταία στιγμή, αμέσως μετά την ολοκλήρωση του PSI, σε μια προσπάθεια να πιστωθεί την «επιτυχία». Αρκετοί βουλευτές, μέλη του Εθνικού Συμβουλίου και μεγάλος αριθμός υπουργών εκτιμάται ότι θα δώσει την στήριξή του στην υποψηφιότητα Βε-

νιζέλου, μεταξύ των οποίων η πρώην υπ. Παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου. Ωστόσο, με τον πρωταγωνιστικό ρόλο του ως υπουργός Οικονομικών στη χουντική συγκυβέρνηση Παπαδήμ(ι)ου και την λυσσασμένη υπεράσπιση από μεριάς του των πιο βάνανυσων αντεργατικών μέτρων, ο Βενιζέλος έχει κερδίσει δικαίως τον τίτλο **ενός από τους πιο λαομίσητους πολιτικούς της Μεταπολίτευσης**. Παρά το πολιτικό λίκνινγκ που επιχειρείται να του κάνουν με θριαμβολογίες περί «κουρέματος», πρόκειται για καμμένο χαρτί αφού οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βλέπουν στο πρόσωπό του έναν από τους βασικούς υπεύθυνους για την καθημερινή τους χρεοκοπία.

Θλιβερή και η παρουσία του **Μιχ. Χρυσόχοϊδη**, τις κωλοτούμπες του οποίου θα ζηλεύει ακόμη κι ο Καρατζαφέρης: από τις αρχηγικού τύπου δηλώσεις πριν από 3 περίπου μήνες ότι θα διεκδικούσε την προεδρία του κόμματος³ έφτασε σήμερα να δηλώνει στήριξη στον Ευ. Βενιζέλο, αφού στο μεταξύ για ένα φεγγάρι φλέρταρε με τη δημιουργία δικού του κόμματος, ακόμη και με την μεταγραφή του στη ΝΔ!

Ο αντίπαλος-ρέπλικα

Η αιφνίδια ανακοίνωση ήδη από την 1η Μαρτίου της απόφασης του Χρ. Παπουτσή να διεκδικήσει την αρχηγία του κόμματος προκάλεσε αντιδράσεις, αφού με την κίνησή του ο τέως υπ. Προστασίας του Πολίτη ανέτρεψε τις σταλινικού τύπου μεθοδεύσεις από την πλευρά Βενιζέλου για «εκλογές με μία μόνο υποψηφιότητα», ώστε να φιμωθούν οι εσωκομματικές διαφωνίες. Στην ανακοίνωσή του αναφέρεται σε ένα «δημοκρατικό ΠΑΣΟΚ, βασικό πυλώνα του κεντρώου χώρου και της Αριστεράς, για να αλλάξει η σημερινή συντηρητική, αδιέξοδη και νεοφιλελεύθερη πολιτική της ΕΕ, για την κατοχύρωση των συμφερόντων του λαού». Πρόκειται φυσικά για κενολογίες και

αποτυχημένα φτιασιδώματα της ίδιας αστικής νεοφιλελεύθερης συνταγής, αφού στο δια ταύτα υπεραμύνεται κι αυτός των «απαραίτητων μεταρρυθμίσεων» και της «αταλάντευτης ευρωπαϊκής πορείας της χώρας».

1, 2, 3, πολλά ΠΑΣΟΚ

Η ψήφιση του Μνημονίου ΙΙ και η γιγαντιαία διαδήλωση της 12ης Φλεβάρη κόστισε στο ΠΑΣΟΚ τη διαγραφή 22 βουλευτών (από τους 45 συνολικά διαγραφέντες), ενώ οι 9 βουλευτές ψήφισαν επί της αρχής, αλλά καταψήφισαν επί των άρθρων ή δεν παρέστησαν στην ψηφοφορία. Ουσιαστικά το ΠΑΣΟΚ μπήκε σε μια φάση θρυμματισμού και παρατεταμένης αποσύνθεσης, ανοίγοντας τον δρόμο για την δημιουργία νέων κομμάτων που θα επιχειρήσουν να καλύψουν τον κεντροαριστερό χώρο.

Θέμα ημερών είναι η ανακοίνωση του νέου κόμματος, όπως προανήγγειλε ο ανεξάρτητος πλέον βουλευτής **Χάρης Καστανίδης**. Εκτός από την Α. Κατσέλη, γύρω του συσπειρώνονται κάποιοι από τους βουλευτές που διεγράφησαν επειδή δεν ψήφισαν το Μνημόνιο ΙΙ, αλλά και πολλά στελέχη. Το πολιτικό περιεχόμενο του κόμματος είναι «η απόρριψη του Μνημονίου ΙΙ και η ανάγκη επαναδιαπραγμάτευσης για τον εξορθολογισμό του»!

Σε ομάδα συγκροτούνται μερικοί από τους διαγραφέντες και υπό διαγραφή βουλευτές (Λάμπρος Μίχος, Μαριλίζα Ξενογιαννακοπούλου κ.α.), που πιθανόν να οδηγήσει στο σχηματισμό ενός ακόμη νέου κόμματος. Οι διαγραφμένοι συζητούν και με την Δημοκρατική Αριστερά του Κουβέλη, η οποία πιέζεται σημαντικά από την δημιουργία νέων κομμάτων από τον θρυμματισμό του ΠΑΣΟΚ, καθώς παύει να είναι ο προνομιακός υποδοχέας των απογοητευμένων ψηφοφόρων του κόμματος.

Ο **Γ. Παπανδρέου** επιχείρησε αρχηγική εμφάνιση στην Εθνική Συνδιάσκεψη, υπεραμύνθηκε όλων των επιλογών του κόμματος επί πρωθυπουργίας του, πρόβαλλε ως εγγυητής της ενότητας «με γνώμονα το συμφέρον της

χώρας». Το πιο πιθανό είναι ότι θα παραμείνει στα πολιτικά πράγματα, και όχι μόνο στα πλαίσια της Σοσιαλιστικής Διεθνούς.

Τέλος, υπάρχει και η μερίδα των **«εκσυγχρονιστών»** που σ' αυτή τη φάση εκφράζεται με την στήριξη του «κόμματος Παπαδήμου» και είναι ένα ερωτηματικό η στάση τους στο μέλλον. Το κόμμα Καστανίδη-Κατσέλη και κάθε νέο κόμμα που θα προκύψει από την πολυδιάσπαση του ΠΑΣΟΚ είναι αστικά κομμάτια που πατάνε κυρίως στα μικροαστικά στρώματα. Μπορεί να απορροφήσουν σημαντικό μέρος της εκλογικής διαρροής από το ΠΑΣΟΚ, μπορεί ακόμη να παίξουν σημαντικό ρόλο στις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις γύρω από κυβερνήσεις συνεργασίας. **Δεν μπορούν όμως σε καμία περίπτωση να ανασυγκροτήσουν τον διαλυμένο πια χώρο του ΠΑΣΟΚ**, ούτε πολιτικά, ούτε ιδεολογικά, ούτε οργανωτικά. **Το παλιό κραταιό ΠΑΣΟΚ και μαζί του το ισχυρό δικομματικό σύστημα τελείωσαν**, ως αποτέλεσμα της σκληρής νεοφιλελεύθερης πολιτικής που ακολούθησαν και τα δύο μεγάλα αστικά κόμματα οδηγώντας την χώρα στο ΔΝΤ και την χρεοκοπία, των στρατηγικών αδιεξόδων της ελληνικής αστικής τάξης και του σταθερού προσανατολισμού της στον ευρωπαϊκό μονόδρομο, συνολικά της βαθιάς οικονομικής και πολιτικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού.

Υποσημειώσεις

¹ Πολλά τοπικά γραφεία του κόμματος έχουν κλείσει και τα υπόλοιπα υπολειτουργούν, πολλά στελέχη έχουν παραιτηθεί, σχεδόν δεν υπάρχει ζωντανός κομματικός μηχανισμός.

² Δημοσκόπηση της MRB στα μέσα Φεβρουαρίου έδινε στο ΠΑΣΟΚ το ιστορικό χαμηλό ποσοστό του 8,2% και 19% στη ΝΔ.

³ «Μόνο σε αποικία θα ήταν υποψήφιος ο Παπανδρέου», δήλωνε τότε δημόσια ο Χρυσόχοϊδης. Άραγε το ίδιο δεν ισχύει για τον Βενιζέλο σήμερα;

■ Θεοδωροπούλου Σοφία

Κυβέρνηση Μνημονίου II

Όπως είχε συμβεί τις προηγούμενες φορές, έτσι και τώρα, μόνο η χουντική συγκυβέρνηση Παπαδήμου και λίγοι παρατρεχάμενοι πανηγύριζαν μετά την ψήφιση του νέου Μνημονίου. Και, ως εκ θαύματος, «η χώρα σώθηκε», «τα ράφια γέμισαν τρόφιμα και φάρμακα», «το πετρέλαιο άρχισε να ρέει», «οι μισθοί και οι συντάξεις άρχισαν να καταβάλλονται» κλπ. Αντίθετα, όλος ο υπόλοιπος κόσμος, ακόμη και ο σοβαρός αστικός ξένος τύπος και αστοί οικονομολόγοι, εκφράζουν στην καλύτερη περίπτωση έναν σκεπτικισμό και στην χειρότερη θεωρούν βέβαιο ότι το Μνημόνιο II θα αποτύχει, ότι είναι μια κατάσταση «ελεγχόμενης χρεοκοπίας» και ότι πολύ σύντομα η Ελλάδα θα οδηγηθεί και στην τυπική χρεοκοπία, γιατί η ουσιαστική έχει γίνει εδώ και πολύ καιρό.

Καμιά σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα οι «προβλέψεις» και όσα λέγονται από κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ. Το χρέος του δημοσίου δεν πρόκειται να μειωθεί στο 120,5% του ΑΕΠ το 2020, ότι κι αν κάνουν, αντίθετα το πιο πιθανό είναι να αυξηθεί περαιτέρω (περίπου στο 170% του ΑΕΠ). Το ίδιο ισχύει για τις προβλέψεις περί μέσης ανάπτυξης 3% το 2014-2020 και πρωτογενή πλεονάσματα 5-10 δις ευρώ ετησίως (μαζί με τις αποκρατικοποιήσεις) για την ίδια περίοδο. Όχι γιατί αυτές οι προβλέψεις πάνω-κάτω περιλαμβάνονται και στο πρώτο Μνημόνιο και διαψεύστηκαν παταγωδώς, αλλά επιπλέον γιατί η ελληνική οικονομία είναι σήμερα πολύ πιο εξασθενημένη από τότε, η λεηλασία της κοινωνίας μέσω βαρβάρων μέτρων έχει εξαντλήσει τα αποθέματα και την υπομονή της, η πολιτική κρίση έχει χτυπήσει «κόκκινο», η κάθε είδους αντίσταση των μαζών έχει μεγαλώσει... και η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος -και ιδιαίτερα της ΕΕ και της Ευρωζώνης- έχει χειροτερεύσει.

Το Μνημόνιο II μας οδηγεί στην καταστροφή

Το δεύτερο Μνημόνιο είναι απείρως χειρότερο από το πρώτο και θα έχει ακόμη πιο ολέθριες επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, αν καταφέρει να το εφαρμόσει η χουντική κυβέρνηση. Πέρα από τα μέτρα που πήραν στις 12 Φλεβάρη, **μετά τις εκλογές θα πάρουν νέα, ακόμη πιο βάρβαρα μέτρα.** Αυτό θα γίνεται ανά τακτά χρονικά διαστήματα, αν παραμείνουν στην εξουσία ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και συνολικά οι αστικές δυνάμεις. Σε γενικές γραμμές, η εφαρμογή του Μνημονίου II σημαίνει όχι απλά περισσότερη ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση και πείνα, αλλά **ένα πισωγύρισμα του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων μαζών στη δεκαετία του '50.** Το ίδιο και στα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα, όπως και στην λαϊκή και εθνική κυριαρχία. Αυτή είναι η τραγική αλήθεια, και όλα τ' άλλα που προπαγανδίζει η χουντική κυβέρνηση Παπαδήμου αφορούν μόνο τους τραπεζίτες, τους δανειστές/ κερδοσκόπους, που κερδίζουν από την πρωτοφανή λεηλασία/ χρεοκοπία των εργαζομένων και επωφελούνται από τον περιορισμό ή και κατάργηση της συνταγματικής νομιμότητας.

Ή Αυτοί ή Εμείς

Το Μνημόνιο II ψηφίστηκε στην Βουλή, αλλά με **σοβαρότατες απώλειες** για τα 3 κόμματα της συγκυβέρνησης, ειδικά για τα 2 μεγάλα αστικά κόμματα (45 βουλευτές διαγράφηκαν, 22 του ΠΑΣΟΚ, 21 της ΝΔ και 2 του ΛΑΟΣ), ολοκληρώνοντας **το τέλος της κυριαρχίας τους από την Μεταπολίτευση και μετά, όπως επίσης και του δικοματισμού που είχε εξελιχθεί σε** σύστημα εξαπάτησης και νόθευσης της ψήφου του ελληνικού λαού. Ακόμη αποδείχτηκε πόσο αδύναμος είναι ο βοναπατισμός του Παπαδήμου, παρά την τεράστια στήριξη που έχει από το κεφάλαιο, την ΕΕ, το ΔΝΤ και τους ιμπεριαλιστές.

Τα μέτρα που πήραν στις 12/2 βύθισαν και τα 3 αστικά κόμματα σε ακόμη μεγαλύτερη κρίση, σε κρίση αποσύνθεσης, η οποία όχι μόνο δεν πρόκειται να κλείσει σύντομα αλλά αντίθετα θα μεγαλώνει και θα εντείνει τα φαινόμενα διάλυσης. Το πιο πιθανό είναι να αποσυντεθεί όλο το πολιτικό σκηνικό, χωρίς να υπάρχει στο προβλεπτό μέλλον κάποιος «σωτήρας» ή η δυνατότητα ανασυγκρότησης και αναμόρφωσής του. Φαίνεται, και μάλλον έτσι θα συμβεί, ότι η ΝΔ θα έχει τις μεγαλύτερες απώλειες και επιπλέον θα μπει σε περίοδο έντονης κρίσης. Όσον αφορά το ΛΑΟΣ -παρά την νέα κωλοτούμπα του- δεν είναι σίγουρο ότι θα επιβιώσει εκλογικά (απειλείται σοβαρά από τον Καμένο και την Χρυσή Αυγή). Η αποσύνθεση των αστικών κομμάτων μετά τις 12 Φλεβάρη έχει επιταχυνθεί και έχει πάρει αυτή την περίοδο την μορφή θρυμματισμού των αστικών πολιτικών δυνάμεων. Εκτός από τα κόμματα των οποίων έχει αναγγελθεί δημιουργία (Καμένος, Κατσέλη), είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθούν κι άλλα, πριν ή μετά τις επερχόμενες εκλογές.

Η κρίση των αστικών πολιτικών δυνάμεων δεν είναι απλά πολιτική, δεν αφορά μόνο στην αναποτελεσματικότητα τους, στην κρίση αντιπροσώπευσης των μαζών, την αποϊδεολογικοποίηση και αποπολιτικοποίησή τους κλπ, αλλά πρόκειται για κάτι πολύ πιο σημαντικό: την βαθύτατη κρίση της αστικής ιδεολογίας, τουλάχιστον έτσι όπως εμφανίζεται και εκφέρεται δημόσια, όπως «η ευρωπαϊκή πορεία της χώρας», «το Ευρώ-σωτήρας» που άλλωστε βρίσκονται σε κρίση και σε κατάρρευση.

Τα μικροαστικά/αστικά κόμματα που δημιουργούνται είναι μάλλον προσωρινά, και σε κάθε περίπτωση δεν μπορούν να παίξουν ουσιαστικό ρόλο στην ανασυγκρότηση-αναμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού, των αστικών πολιτικών δυνάμεων και της αστικής ιδεολογίας. Ωστόσο, μπορούν να καλύψουν μεγάλο κοινωνικό» και κυρίως πολιτικό κενό -χωρίς να είναι σίγουρο ότι θα το πετύχουν-, που έχει δημιουργηθεί και δημιουργείται διαρκώς στα Δεξιά και στο Κέντρο του πολιτικού φάσματος, λόγω της αποσύνθεσης των παλιών εκπροσώπων. Ανεξάρτητα από την επιτυχία σε εκλογικά ποσοστά -και όχι μόνο-, είναι βέβαιο ότι θα επηρεάσουν σε σημαντικό βαθμό τις πολιτικές εξελίξεις. Αυτό το κενό αποτελεί ταυτόχρονα δέλεαρ και για δυνάμεις που βρίσκονται μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την ΝΔ, πράγμα που σημαίνει έναν υπαρκτό κίνδυνο για διαρκή αιμορραγία/αποσύνθε-

σή τους. Το ίδιο κενό έλκει και δυνάμεις της ρεφορμιστικές αριστεράς, που ήδη έχουν αρχίσει εκπτώσεις στο πρόγραμμα και την πολιτική τους και εκχυδαϊσμένες λαϊκομετωπικές συμμαχίες προκειμένου να το καλύψουν/ εκπροσωπήσουν.

Μπορούμε να τους ανατρέψουμε

Καθοριστικό ρόλο για τις παραπάνω εξελίξεις είχαν η 48ωρη Γενική Απεργία και κυρίως τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν στην γιγαντιαία διαδήλωση της 12^{ης} Φλεβάρη. Ο εξεγερσιακός/συγκρουσιακός χαρακτήρας της Κυριακής 12/2 είναι ένας ακόμη σταθμός (μετά τις 5 Μάη 2010, το Κίνημα των Αγανακτισμένων, τα «Ιουνιανά», την 48ωρη Απεργία 19-20 Οκτώβρη) από τότε που άρχισαν να εφαρμόζονται οι μνημονιακές πολιτικές. Ήταν η συνέχεια τους και ίσως κάτι παραπάνω, όχι μόνο σε μαζικότητα αλλά και σε μαχητικότητα και συγκρουσιακή διάθεση. Ποιοτικά και πολιτικά ωστόσο, δεν εκφράστηκε κάτι παραπάνω, **λόγω απουσίας μιας οργανωμένης δύναμης**, ώστε αυτή η μαχητικότητα των μαζών να καταφέρει χτυπήματα στις άκρες του μηχανισμού καταστολής. Οι «μπαχαλάκηδες» δεν έδωσαν τον τόνο, παρά την προσπάθεια των ΜΜΕ να παρουσιάσουν κάτι τέτοιο, ούτε επηρέασαν την εξέλιξη των γεγονότων, εκτός ίσως από ένα ελάχιστο κομμάτι της διαδήλωσης.

Η μαζική συμμετοχή στην γιγαντιαία διαδήλωση του Φλεβάρη έδειξε ακόμη μια φορά την διάθεση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας **να αγωνιστούν μαχητικά για να ανατρέψουν το σάπιο πολιτικό σύστημα**, να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους στη ζωή. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από κανέναν «σωτήρα», ούτε από τους γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ, ούτε από τις ρεφορμιστικές ηγεσίες της αριστεράς (που η πολιτική τους είναι ανήμπορη και χρεοκοπημένη μπροστά στην κρίση) και πολύ περισσότερο από εκείνους που όψιμα ανακάλυψαν ότι το Μνημόνιο ήταν λάθος! Ο δρόμος των εργατών της Χαλυβουργίας, του ALTER κλπ, **ο δρόμος των απεργιών και των καταλήψεων, της εξεγερσιακής και συγκρουσιακής γιγαντιαίας διαδήλωσης στις 12 Φλεβάρη**, είναι ο δρόμος που οδηγεί στη νίκη και πρέπει να ακολουθήσουμε, μέχρι να διώξουμε την χουντική συγκυβέρνηση Παπαδήμου.

Χρειάζεται να ενισχύσουμε παντού την δική μας οργάνωση και αλληλεγγύη. Στους χώρους δουλειάς και στις σχολές, στις γειτονίες και στις πλατείες, ενισχύοντας τις Λαϊκές Συνελεύσεις να οργανώσουμε ένα κύμα αντίστασης στη διάλυση της ζωής μας, με κινητοποιήσεις και κινηματικές δομές αλληλοϋποστήριξης και αλληλεγγύης. Όπως ανατρέψαμε τον Τσολόκογλου-Παπανδρέου, όπως οι ρουμάνοι εργαζόμενοι ξεφορτώθηκαν τον δικό τους «Κονσίλινγκ», μπορούμε να προετοιμάσουμε την Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, να ριζούμε τη μαύρη συγκυβέρνηση αστικών κομμάτων, τραπεζών, τρόικας, ΕΕ και να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις, τον Σοσιαλισμό. **Όλοι στους δρόμους μέχρι τη Νίκη, να δώσουμε το τελειωτικό χτύπημα στην καταρρέουσα συγκυβέρνηση!**

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

8 Μάρτη

Παγκόσμια Ημέρα Γυναίκας

Στις 8 Μάρτη γιορτάζεται παγκόσμια η Ημέρα της Γυναίκας με ομιλίες, εκδηλώσεις, ακόμη και πορείες. Αυτά όμως θα διαρκέσουν μια μόνο μέρα. Μετά το θέμα «Γυναίκα και τα προβλήματά της» θα μπει ξανά στο συρτάρι. Η εργάτρια, η αγρότισσα, η νοικοκυρά θα ξανασκύψουν στις καθημερινές ασχολίες, αντιμέτωπες με τον καταπιεστικό προϋστάμενο, τον πατέρα ή τον σύζυγο-αφέντη, που όχι σπάνια περιορίζει τις προσωπικές τους ελευθερίες και επιμένει να είναι ο εξουσιαστής, σύμφωνα με τα ξεπερασμένα ανατολίτικα πρότυπα. Ειδικά τις τελευταίες δεκαετίες, και περισσότερο στη περίοδο της κρίσης, η γυναίκα έχει μετατραπεί σ' ένα τελειοποιημένο ρομπότ, που τρέχει από το πρωί ως το βράδυ για να καλύψει τις ανάγκες, τις δικές της και της οικογένειας. Οι γυναίκες ζήτησαν για πρώτη φορά την ισότητα στην περίοδο της εγκαθίδρυσης του αστικού συστήματος. Το οργανωμένο γυναικείο κίνημα εμφανίστηκε για πρώτη φορά στα χρόνια της Μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης, όταν οι γυναίκες του λαού συμμετείχαν στις μεγάλες λαϊκές διαδηλώσεις. Αργότερα εξαπλώθηκε σ' όλες τις χώρες και πρώτα στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές (ΗΠΑ, Αγγλία, Γερμανία).

Οι επαναστάσεις του 1848-49 στην Ευρώπη έδωσαν νέα ώθηση στην ανάπτυξη του κινήματος των γυναικών, ειδικότερα, στο κίνημα για την πολιτική και νομική ισοτιμία. Στα τέλη του 19ου αιώνα εμφανίστηκαν στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ οργανώσεις γυναικών, που έθεσαν σαν στόχο την ανάπτυξη της εκπαίδευσης των γυναικών και την κατάργηση όλων των περιορισμών στο δικαίωμα εργασίας τους (ουσιαστικά επρόκειτο για τα ελεύθερα επαγγέλματα). Στα τέλη του 19ου αιώνα μια προλεταριακή αντίληψη άρχισε σιγά-σιγά να αναπτύσσεται μέσα στο κίνημα των γυναικών, που έθετε σαν σκοπό την ανύψωση της ταξικής συνείδησης των εργαζόμενων γυναικών και την προσέλευσή τους στην κοινωνικο-πολιτική ζωή και στο επαναστατικό κίνημα της εργατικής τάξης. Η αρχή γίνεται από την γεμάτη αυταπάρνηση συμμετοχή των γυναικών, μαζί με τους άνδρες, στο επαναστατικό κίνημα στα τέλη του 19ου αιώνα, ιδιαίτερα στην Παρισινή Κομμούνα του 1871. Οι αποφάσεις της Α' Διεθνούς σχετικά με την προστασία των εργαζόμενων γυναικών, που βασίστηκαν στις ιδέες του Κ. Μαρξ, συνέβαλαν στην επίτευξη των στόχων του προλεταριακού κινήματος των γυναικών, ξεσκεπάζοντας όχι μόνο την έκταση της εκμετάλλευσης της γυναικείας εργασίας από τους καπιταλιστές επιχειρηματίες, αλλά και το αβάσιμο των απόψεων των προυντονιστών, που έβλεπαν τις γυναίκες απλώς σαν φύλακες της οικογενειακής εστίας και του σπιτιού. Αργότερα η 3Διεθνής, με την πολύ μεγάλη σημασία που έδινε στα ιδιαίτερα προβλήματα των γυναικών, θα συντελέσει αποφασιστικά στην ανάπτυξη και στην εξάπλωση του κινήματος της εργαζόμενης γυναίκας.

Η 8η Μάρτη 2012 βρίσκει τις γυναίκες, και όλη την κοινωνία, αντιμέτωπες με μια επίθεση απίστευτης σκληρότητας στα δικαιώματά τους. Το καπιταλιστικό σύστημα, ιδιαίτερα στην περίοδο της κρίσης, μπορεί να δώσει μόνο ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση, πείνα. Οι περισσότεροι από τους βάρβαρους -στο όνομα της κρίσης- νόμους είναι ίδιοι για άνδρες και γυναίκες. Όμως, στην πράξη, μετατρέπονται σε διπλό ασφυκτικό βάρος για τις γυναίκες, τις αντιμετωπίζουν ως εργαζόμενες για μερικό, συμπληρωματικό μισθό στην οικογένεια. Έτσι έχουμε: Κατάργηση Συλλογικών Συμβάσεων με συνέπεια μειώσεις μισθών, παροχών και των ρυθμίσεων υπέρ των γυναικών. Κατάργηση ή περιορισμός από την δεκαετία του 1990 όλων των κατακτήσεων που προστάτευαν τις εργαζόμενες γυναίκες (πχ. επίδομα τοκετού). Τέλος, η ανεργία πλήττει πολύ περισσότερο τις γυναίκες.

Ο αγώνας των γυναικών για τα δικαιώματά τους είναι αναπόσπαστο κομμάτι της πάλης της εργατικής τάξης για την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος. Μόνο τότε θα μπορούμε να μιλάμε για ουσιαστική χειραφέτηση της γυναίκας. Ωστόσο, αυτό δε σημαίνει ότι τα ιδιαίτερα προβλήματα δεν πρέπει να παλεύονται καθημερινά μέσα στην κοινωνία, ακόμη και στο εσωτερικό των κοινωνικών και πολιτικών οργανώσεων της εργατικής τάξης.

Μνημόνιο II

Το Μνημόνιο I απέτυχε -

**Όταν τον Μάιο του 2010 ο
συρφετός του Παπανδρέου
και της Τρόικας κατάρτιζαν
το Μνημόνιο I, δήλωναν
κατηγορηματικά -και αλίμονο
σε όποιον διαφωνούσε- ότι
το πρόγραμμα θα ήταν
επιτυχημένο, η ελληνική
οικονομία από τα τέλη του
2011 θα έμπαινε σε τροχιά
ανάπτυξης και από τα μέσα
του 2012 η χώρα θα έβγαине
στις αγορές για να δανειστεί.
Και όποιος τολμούσε να
αναφέρει το «κούρεμα» ή
έστω την αναδιάρθρωση
του δημόσιου χρέους
θεωρούνταν τουλάχιστον
καταστροφολόγος, ή ακόμη
και εθνικός μειοδότης.
Περίπου 2 χρόνια μετά,
η αποτυχία του Μνημονίου I
είναι παταγώδης και
πανθομολογούμενη.**

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η οικτρή αποτυχία του Μνημονίου I

Η ελληνική καπιταλιστική οικονομία όχι μόνο δεν ανακάμπτει, αλλά βρίσκεται πλέον σε ελεύθερη πτώση. Η μείωση του ΑΕΠ από το β' εξάμηνο του 2008 όταν εμφανίστηκαν οι πρώτοι αρνητικοί ρυθμοί μέχρι τα τέλη του 2011 έχει ξεπεράσει το 15% και στις αρχές του 2013 θα έχει ξεπεράσει το 20% τουλάχιστον. Πρόκειται για την **μεγαλύτερη μείωση του ΑΕΠ μεταπολεμικά σε χώρα του λεγόμενου Δυτικού κόσμου**, μεγαλύτερη πλέον και από την περίφημη κρίση της Αργεντινής. Ο δείκτης της βιομηχανικής παραγωγής το 2007 ήταν στο 103,2 και το 2011 θα κινηθεί περίπου στο 76. Ο δείκτης παραγωγής της μεταποίησης ήταν 104 και το 2011 κινείται περίπου στο 73. Πιο ειδικά, ο δείκτης παραγωγής κεφαλαιουχικών αγαθών έχει αντίστοιχα πέσει από το 99,6 στο 50 και ο δείκτης ενδιάμεσων αγαθών από το 103 στο 72. Ακόμη χειρότερα, η χρησιμοποίηση του παραγωγικού δυναμικού της βιομηχανίας έχει αντίστοιχα πέσει από το 77% στο 67%. Ο δείκτης της οικοδομής και των κατασκευαστικών έργων από 127,7 έχει ξεπέσει περίπου στο 51 το 2011.

Και όσον αφορά το σημαντικότερο δείκτη της οικονομίας, την **ανεργία**, αυτή έχει εκτοξευτεί από τις 378.000 ανέργους το 2008 στο 1.081.000 με βάση τα επίσημα στοιχεία. Γιατί ο πραγματικός αριθμός των ανέργων πρέπει να έχει ξεπεράσει το 1,5 εκατομμύριο, χωρίς να υπολογίζουμε την προσωρινή εργασία, την μερική απασχόληση, την εκ περιτροπής εργασία κ.α.

Η απώλεια εισοδήματος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων -αν συνυπολογιστούν όχι μόνο οι μειώσεις μισθών και συντάξεων, αλλά και η φοροεπιδρομή, ο πληθωρισμός, η κατάργηση ή ο περιορισμός διαφόρων δικαιωμάτων και υπηρεσιών (οικονομικών, εκπαιδευτικών, ασφαλιστικών, υγειονομικών, δημοτικών κ.α.)- κυμαίνεται στο 35 με 60%.

Όλες αυτές οι «αναγκαίες και πρόσκαιρες θυσίες» είχαν το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα απ' ό τι υπόσχονταν. Η οικονομία γνωρίζει την μεγαλύτερη κρίση στην ιστορία της, το χρέος έχει εκτιναχθεί σε αστρονομικά επίπεδα, το κούρεμα και η αναδιάρθρωσή του επιβάλλονται από αυτούς που τα εξόρκιζαν, και όσο για την «έξοδο στις αγορές» η χώρα θα παραμείνει δι-ασωληνωμένη μέχρι το 2020 και όπως όλοι ομολογούν θα χρειαστεί και τρίτο Μνημόνιο. Όμως αυτή η αλητεία, εγχώρια και ευρωπαϊκή, που μας κυ-

βερνά, όχι μόνο δεν κοκκινίζουν, δεν ζητούν συγγνώμη και δεν πτοούνται, αλλά με περισσό θράσος χιλίων πιθήκων μας επιβάλουν ένα νέο Μνημόνιο. Όσο καταστροφικό ήταν το Μνημόνιο I, με τόση επιμονή και θρασύτητα προωθούν την εφαρμογή του Μνημονίου II. **Η συνταγή για την καταστροφή μετατρέπεται σε νέα συνταγή για την θεραπεία, οι δολοφόνοι βαφτίζονται σωτήρες.**

Το περιεχόμενο του Μνημονίου II

Όπως και το Μνημόνιο I έτσι και το Μνημόνιο II περιέχει πέρα από το PSI (δηλαδή το κούρεμα των ομολόγων) και τα νέα δάνεια προς την Ελλάδα, μία ολόκληρη δέσμη μέτρων που ξεθεμελιώνουν και κονιορτοποιούν οτιδήποτε θυμίζει εργατικό δικαίωμα ή κατάκτηση. Τα άμεσα αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα που εμπεριέχει είναι η μείωση του βασικού μισθού κατά 22%, η μείωση του βασικού μι-

ΕΦΑΡΜΟΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

Μετά την ψήφιση της νέας δανειακής σύμβασης (Μνημόνιο 2), η κυβέρνηση Παπαδήμου με ταχύτατους ρυθμούς προχωρά στο ξετύλιγμα της εφαρμογής του μνημονίου... Αν και αυτά τα πρώτα μέτρα αποτελούν μόνο μια πολύ μικρή δόση από αυτά που ακολουθούν, κυρίως μετά τις εκλογές, έχουν άμεσα δραματικές επιπτώσεις για το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Με δύο εφαρμοστικούς νόμους στις 28 και 29 Φλεβάρη, με μια πράξη νομοθετικού περιεχομένου και με υπουργικές αποφάσεις του υπουργού Εργασίας, το βιοτικό επίπεδο εργαζομένων, ανέργων και συνταξιούχων πέφτει δραματικά και πια μιλάμε για την Ελλάδα με μισθούς 500 ευρώ.

Έτσι, με τον πρώτο εφαρμοστικό νόμο επιβάλλονται περικοπές από 10% έως 20% στις επικουρικές συντάξεις, μείωση 12% για το ποσό που υπερβαίνει τα 1.300 ευρώ στις κύριες συντάξεις όλων των ταμείων και μείωση 7% σε όλες τις συντάξεις του ΝΑΤ. Καταργείται ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας και ο Οργανισμός Εργατικής Εστίας, με τα δάνεια να μεταφέρονται στις τράπεζες, τα αποθεματικά τους να αρπάζονται και τους εργαζόμενους να συνεχίζουν να καταβάλλουν εισφορές, ενώ οι εργοδότες απαλλάσσονται από αυτές. Κοινωνικός τουρισμός και μια σειρά άλλες παροχές των οργανισμών αυτών κόβονται δια παντός. Καταργείται η μονιμότητα στις πρώην ΔΕΚΟ και στις υπό κρατικό έλεγχο τράπεζες. Τέλος, διάφορες κοινωνικές δαπάνες μειώνονται και ανοίγουν 20 κλειστά επαγγέλματα.

Ζήτω το Μνημόνιο II

σθού για τους νέους κάτω των 25 ετών κατά 32%, το πάγωμα (δηλαδή η κατάργηση) των ωριμάνσεων, η επί της ουσίας κατάργηση της διαιτησίας, η κατάργηση της μετενέργειας (δηλαδή στην πράξη η κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων), οι μειώσεις κατά 12% όλων των κύριων συντάξεων άνω των 1.300 ευρώ, του NAT κατά 7% και των επικουρικών άνω των 200 ευρώ κατά 10-20%, η κατάργηση της μονιμότητας στις πρώην ΔΕΚΟ και τράπεζες και η άμεση απόλυση 15.000 δημοσίων υπαλλήλων μέσα στο 2012, η κατάργηση ή περικοπή των κοινωνικών επιδομάτων και δαπανών, η κατάργηση των οργανισμών Εργατικής Κατοικίας και Εργατικής Εστίας (που πέρα από την κατάργηση των αντίστοιχων υπηρεσιών μεταφράζεται σε μείωση κατά 3% των μισθών), η αύξηση της φορολογίας και των διαφόρων εισπρακτικών μέτρων (που σύντομα θα προσδιοριστούν), το ξεπούλημα όλων των δημόσιων επιχειρήσεων, το άνοιγμα (δηλαδή καταστροφή) των λεγόμενων κλειστών επαγγελμάτων, η μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης στο 1 δις μέσα στο 2012 (από 5 δις μέσα στο 2008) κ.α.

Αυτά τα μέτρα αποτελούν το προοίμιο καταιγίδας επιθέσεων, που υπάρχει ήδη στο Μνημόνιο II και πολύ σύντομα θα επακολουθήσει (συνεχείς

3μηνιαίες αναθεωρήσεις του Μνημονίου στο όνομα της «αύξης της ανταγωνιστικότητας» και της «επιτάχυνσης των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων»). Η επερχόμενη καταιγίδα θα καταργήσει κάθε εργατικό δικαίωμα και κατάκτηση των τελευταίων δύο αιώνων και θα ρίξει το βιοτικό επίπεδο πιθανόν και κάτω από το 1/3 του βιοτικού επιπέδου του 2008.

Η διεθνής επιτροπεία

Ακόμη χειρότερα και από το Μνημόνιο I, το Μνημόνιο II μετατρέπει την χώρα σχεδόν σε ένα προτεκτοράτο. Προβλέπει έναν **ειδικό λογαριασμό** της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την αποπληρωμή τόκων και χρεολυσίων. Αυτό σημαίνει ότι τα όποια δάνεια θα δοθούν στην Ελλάδα, θα δεσμεύονται σε αυτόν τον λογαριασμό μαζί με τα έσοδα από φόρους και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, για να πληρώνονται κατά προτεραιότητα οι ξένοι δανειστές. Ό,τι απομένει από τα δημόσια έσοδα θα κατευθύνεται στην πληρωμή κρατικών αξιωματούχων και την κάλυψη στρατιωτικών/αστυνομικών δαπανών. Μόνο ό,τι περισσέψει από αυτά (κι αν περισσέψει) θα κατευθύνεται στους μισθούς των εργαζομένων στο δημόσιο, σε συντάξεις, υγεία, παιδεία, ασφάλιση. Με άλλα λόγια, **βρι-**

σκόμαστε πλέον κάτω από μια διεθνή επιτροπεία-δικτατορία, χειρότερη από αυτή του Εδουάρδου Λω και της αντίστοιχης χρεοκοπίας του 1897. Καταργείται κάθε έννοια εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας, κάθε πολιτικό-δημοκρατικό δικαίωμα και μετατρεπόμαστε σε ένα **προτεκτοράτο**.

Που θα μας οδηγήσει το Μνημόνιο II

Ό,τι και αν ισχυρίζεται η συμμορία του Ευρώ, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η κατεδάφιση των μισθών και των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων, θα αποτελέσει «μαύρη τρύπα», που θα ρουφήξει το όποιο παραγωγικό δυναμικό ή τον όποιο οικονομικό ιστό συντηρείται ακόμη. Το χρέος δεν πρόκειται να αντιμετωπιστεί ούτε με νέα δάνεια ούτε με νέο δικό τους κούρεμα. Με άλλα λόγια, και η τυπική χρεοκοπία είναι προδιαγεγραμμένη (βέβαια η πραγματική και «ανεξέλεγκτη» χρεοκοπία είναι ήδη πραγματικότητα).

Τα λογικά και βασανιστικά ερωτήματα που τίθενται από τις μάζες είναι «Γιατί όλος αυτός ο παραλογισμός;», «Γιατί όλη αυτή η καταστροφή της ζωής μας και μάλιστα χωρίς να υπάρχει κανένα αποτέλεσμα;». Η απάντηση είναι απλή και κυνική: Το Μνημό-

νιο II δεν πρόκειται να σώσει την οικονομία, ούτε θα αποτρέψει την χρεοκοπία, ούτε θα μειώσει το χρέος, γιατί είναι σχεδιασμένο για το ακριβώς αντίθετο: **Είναι συνειδητή, σχεδιασμένη και συστηματική γενοκτονία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, τέτοια που δεν τόλμησαν ούτε οι ναζιστές στη Γερμανία, ούτε η πιο αιματοβαμμένη χούντα στη Λατινική Αμερική.**

Η καθολική φτωχοποίηση του ελληνικού πληθυσμού, η γενικευμένη εξαθλίωσή του, η μείωση των ημερήσιων θερμίδων για ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού περίπου σ' αυτή των στρατοπέδων καταναγκαστικής εργασίας των ναζιστών, έχουν έναν και μόνο στόχο: να μας κρατήσουν μέσα σε ένα «κελί» για να δώσουν την δυνατότητα σε έλληνες και ευρωπαίους καπιταλιστές να ξεζουμίσουν και την τελευταία σταγόνα αίματος των λαϊκών στρωμάτων. Αυτό είναι το μόνο σχέδιό τους! Και αυτό είναι το αποτέλεσμα της αθλιότητας της ελληνικής αστικής τάξης, της βαθιάς κρίσης του ελληνικού και παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, της όξυνσης των διεθνών ανταγωνισμών και του σχεδίου των γερμανών καπιταλιστών να κρατήσουν όσο μπορούν περισσότερο στη ζωή την αυλή τους, δηλαδή την ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΟΜΟΙ: Νέα βάρβαρη επίθεση σε εργαζόμενους και φτωχούς

Στις 28 Φλεβάρη, με πράξη νομοθετικού περιεχομένου, ο κατώτατος μισθός μειώνεται σε 586 ευρώ μεικτά από 751 μεικτά, ενώ για τους νέους κάτω των 25 σε 511 μεικτά. Π' αυτούς που είναι σε καθεστώς «μαθητείας» ορίζεται σε 357 μεικτά. Οι κλαδικές συμβάσεις καταργούνται και η μετενέργεια μειώνεται σε τρεις μήνες. Με αυτό τον τρόπο οι μισθοί θα πέσουν έως και 40%.

Στις 2 Μάρτη, και μετά από πιέσεις της τρόικας, ο υπουργός Εργασίας με απόφασή του μείωσε κατά 22% το επίδομα ανεργίας και κάθε είδους επιδόματα, όπως το επίδομα προστασίας της μητρότητας, που δινόταν για έξι μήνες μετά τη γέννα, τα επιδόματα εργαζομένων με λίγα μεροκάματα κ.α. Το επίδομα ανεργίας συρρικνώνεται στα 360 ευρώ από 461,50 και βέβαια απέχει πάρα πολύ από το να καλύπτει έστω και τα πιο στοιχειώδη.

Με το δεύτερο εφαρμοστικό νόμο ενοποιούνται όλα τα επικουρικά ταμεία σε ένα, ενώ επέρχονται δραματικές περικοπές στη φαρμακευτική δαπάνη. Αυτή, από 5,9 δις που ήταν το 2009, ο αμετροεπής υπουργός Υγείας φιλοδοξεί να την περιορίσει στα 750 εκ. το 2012!!! Η γενίκευση των γενόσημων, των φθηνών και αμφιβόλου ποιότητας φαρμάκων, είναι ο μόνος τρόπος να επιτευχθεί ο παραπάνω στόχος.

Τα ταμεία θα καλύπτουν το φθηνότερο φάρμακο και από εκεί και πέρα όποιος διαθέτει χρήματα θα μπορεί να πληρώνει το καλύτερο φάρμακο, κοινώς θα μπορεί και να θεραπεύεται. Με τον ΕΟΠΥΥ και τη μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης το στοιχειώδες δικαίωμα στην υγεία καταργείται. Αλλά δεν σταματούν εδώ, καθώς 50 δημόσια νοσοκομεία καταργούνται ως δημόσιες μονάδες υγείας και υπάγονται σε άλλα νοσοκομεία ως παραρτήματα, με συγχωνεύσεις και κλείσιμο τμημάτων, κλινικών κ.α.

Τα μέτρα αυτά είναι μια μικρή δόση από αυτά που πρόκειται να εφαρμόσουν με το Μνημόνιο 2. Αποτελούν όμως και από μόνα τους μια βάρβαρη επίθεση στο βιοτικό επίπεδο, καθώς ήδη η ανεργία αγγίζει το 1,5 εκ. και οι μισθοί έχουν ήδη πέσει, σε πολλές περιπτώσεις και κατά 40%, με την εκ περιτροπής εργασία κ.α. Οι υποαπασχολούμενοι είναι άλλοι τόσοι και η περαιτέρω μείωση των μισθών τους ρίχνει κάτω και από το επίδομα ανεργίας. Πρόκειται — και αυτό θα φανεί άμεσα και έντονα — για μια πλήρη φτωχοποίηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων, παλιών και νέων, όσο και αν οι νέοι είναι τα πρώτα θύματα της ανεργίας και της φτώχειας. Η ελληνική κοινωνία ταχύτατα θα αλλάξει άρδην και καθόλου δεν θα θυμίζει τα προηγούμε-

να χρόνια. Με την κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και συμβάσεων, οι εργαζόμενοι μετατρέπονται άμεσα σε δουλοπάροικους κάτω από το καθεστώς των ατομικών συμβάσεων, δηλαδή ο καπιταλιστής θα πληρώνει όσο θέλει.

Τα παραπάνω δεν μπορούν και δεν πρέπει να τα αφήσουν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και η νεολαία να περάσουν. Όσο και αν η κρίση των συνδικάτων είναι βαθιά και η αναξιοπιστία και η προδοσία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας τεράστια, οι εργαζόμενοι σε κάθε χώρο δουλειάς πρέπει με τη συμμετοχή και την αυτενέργειά τους να ξαναζωντανέψουν τα συνδικάτα, να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση του αγώνα με την αυτοοργάνωσή τους, να προωθήσουν την ενότητα για να σώσουν τις συλλογικές συμβάσεις και να εμποδίσουν τις μειώσεις μισθών. Να προετοιμάσουμε μια Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας για να φύγουν όλοι όσοι μας ρίχνουν στη φτώχεια και τη βαρβαρότητα με τα απανωτά μνημόνια, για να διαγραφεί το χρέος, για 1.400 βασικό μισθό, για εθνικοποίηση και λειτουργία κάτω από εργατικό έλεγχο όλων των βασικών τομέων της οικονομίας. Τα παραπάνω είναι μονόδρομος για τους εργαζόμενους αν δε θέλουν να πεθαίνουν κυριολεκτικά από την πείνα.

Φοιτητές

Μπλόκο στο Νόμο Διαμαντοπούλου

Έξι μήνες μετά την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, το υπουργείο Παιδείας, μέσα σε κλίμα απειλών και τρομοκρατίας για διακοπή της χρηματοδότησης και κλείσιμο όσων ΑΕΙ και ΤΕΙ δεν είναι σύνομα(!), προσπαθεί να προχωρήσει στην εφαρμογή του. Πρώτο κομμάτι είναι η εκλογή/διορισμός των νέων Συμβουλίων Διοίκησης. Για το λόγο αυτό, το υπουργείο έχει διορίσει σχεδόν σε όλα τα πανεπιστήμια πενταμελή μεταβατικά συμβούλια που θα διοργανώσουν τις εκλογές για την ανάδειξη των αιρετών μελών του Συμβουλίου (8 καθηγητές και 1 φοιτητής). Στόχος του υπουργείου είναι μέσα στους επόμενους μήνες, μετά και το διορισμό των υπόλοιπων 6 εξωπανεπιστημιακών (επιχειρηματίες, πολιτικοί, «προσωπικότητες») μελών των Συμβουλίων, αυτά να προχωρήσουν στην πλήρη εφαρμογή του νέου νόμου-πλαίσιο. Τα νέα συμβούλια διοίκησης δεν θα είναι τίποτα άλλο από τους εντεταλμένους της τρόικας και των δανειστών στα ΑΕΙ και ΤΕΙ, τους πιστούς εφαρμοστές των καταστροφικών πολιτικών του μνημονίου και στην εκπαίδευση.

Τον περασμένο Φλεβάρη ήταν προγραμματισμένο να γίνουν εκλογές (για τους 8 καθηγητές) σε αρκετά ΑΕΙ και ΤΕΙ σε όλη τη χώρα (ΑΠΘ, Πάντειο, ΑΣΟΕΕ, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Πανεπιστήμιο Πατρών, ΤΕΙ Λάρισας κ.α.). Στις περισσότερες περιπτώσεις οι εκλογές είτε ματαιώθηκαν λόγω κινητοποιήσεων είτε αναβλήθηκαν από τις εκάστοτε οργανωτικές επιτροπές υπό το φόβο

κινητοποιήσεων. Στο ΑΠΘ (Θεσσαλονίκη) οι εκλογές ματαιώθηκαν δύο φορές (15 και 17 Φλεβάρη), αφού ο χώρος διέξαγωγής τους (Νομική σχολή) είχε καταληφθεί από φοιτητές, εργαζόμενους στο πανεπιστήμιο και καθηγητές. Για τις 17 Φλεβάρη, η οργανωτική επιτροπή είχε απειλήσει ότι οι εκλογές θα γίνουν παρουσία εισαγγελέα και θα ασκηθούν ποινικές δίωξεις σε όποιον προσπαθήσει να τις παρακωλύσει. Τελικά, αφού δεν έγινε καν προσπάθεια να στηθούν κάλπες, η εισαγγελία Θεσσαλονίκης άσκησε αυτεπάγγελτα μηνύσεις εναντίον φοιτητών και καθηγητών. Οι εκλογές τελικώς διεξήχθησαν μόνο στα ΤΕΙ Λαμίας και Λάρισας. Στα ΤΕΙ Λαμίας μάλιστα οι εκλογές έγιναν με τη συνδρομή της αστυνομίας, που κατέστειλε τη συγκέντρωση των φοιτητών προσάγοντας και τέσσερις από αυτούς.

Από τη μεριά του το υπουργείο Παιδείας συκοφάντησε όσους κινητοποιήθηκαν ενάντια στα νέα Συμβούλια Διοίκησης ως «τραγικές μειοψηφίες» και «συντεχνίες που αντιδρούν στις τόσο απαραίτητες αλλαγές που έχει ανάγκη ο τόπος κόντρα στην... πλειοψηφία που θέλει να πάει μπροστά». Για τα ΑΕΙ και ΤΕΙ όπου δεν έγιναν εκλογές, το υπουργείο προτείνει αυτές να γίνουν με ηλεκτρονική και επιστολική ψηφοφορία, ώστε να παρακάμψουν τις κινητοποιήσεις φοιτητών, εργαζομένων και καθηγητών.

Το φοιτητικό κίνημα

Η επιθετικότητα του υπουργείου όσον αφορά τις εκλογές για τα νέα Συμβούλια Διοίκησης και την εφαρμογή του

νέου νόμου-πλαίσιο δεν φάνηκε προς το παρόν να ξυπνάει τα αγωνιστικά αντανακλαστικά των φοιτητών, οι οποίοι στη μεγάλη τους πλειοψηφία έδειξαν μικρή κινητικότητα και ενδιαφέρον για τα Συμβούλια Διοίκησης (πράγμα το οποίο ενισχύθηκε και από την εξεταστική). Γενικές συνελεύσεις πραγματοποιήθηκαν σε ελάχιστους συλλόγους και στις περισσότερες περιπτώσεις οι κινητοποιήσεις ήταν μεν μαζικές (για το σκοπό που είχαν να επιτελέσουν) αλλά περιορίστηκαν κατά βάση στα μέλη και το στενό περίγυρο των παρατάξεων και σχημάτων που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις. Αυτή η κατάσταση δεν πρέπει να μας ξεγελάει και να μας οδηγήει στο συμπέρασμα ότι «οι φοιτητές είναι απαθείς», «δεν ξέρουν τι τους γίνεται» κ.α. Οι φοιτητές και η νεολαία γενικότερα είναι από τα στρώματα που χτυπιούνται περισσότερο από την κρίση και τα συνεχή μνημόνια, πράγμα το οποίο συσσωρεύει τεράστια οργή και αγανάκτηση, η οποία σύντομα θα ξεσπάσει με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, αφού η κατάσταση δεν πρόκειται να καλυτερεύσει αλλά συνεχώς θα χειροτερεύει.

Η παρέμβαση της ΣΣΠ

Ως Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) συμμετείχαμε ενεργά στις κινητοποιήσεις ενάντια στα Συμβούλια Διοίκησης στις σχολές που παρεμβαίνουμε (Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα) και όλο το προηγούμενο διάστημα κάναμε καμπάνια (μοίρασμα κειμένων, αφίσες) με σκοπό να ενημερώσουμε τους συναδέλφους μας για τις δραματικές συνέ-

πειες της συγκρότησης των Συμβουλίων Διοίκησης και της περαιτέρω εφαρμογής του νόμου Διαμαντοπούλου και για να τους καλέσουμε να συμμετάσχουν στις κινητοποιήσεις-μπλοκάρισμα των εκλογών. Παράλληλα, συμμετείχαμε σε διάφορες εργατικές κινητοποιήσεις (Goody's, Ζαχαροπλαστεία Χατζή, Φροντιστήρια Μπαχαράκη) και στις απεργίες-συγκεντρώσεις ενάντια στη νέα δανειακή σύμβαση.

Το αμέσως επόμενο διάστημα, πέρα από την παρέμβαση για τα Συμβούλια Διοίκησης και το μπλοκάρισμά τους όπου αυτά επιχειρηθεί να συγκροτηθούν, το κύριο βάρος της παρέμβασής μας θα πέσει σε καμπάνιες ενημέρωσης σε όλες τις σχολές για το τι ακριβώς σημαίνει η νέα δανειακή σύμβαση (μνημόνιο 2) για την κοινωνία και ειδικότερα για τη νεολαία. Είναι ανάγκη οι φοιτητές και η νεολαία να κινητοποιηθούμε δυναμικά μπροστά στην καταστροφή των ζωών και του μέλλοντός μας και να αποτελέσουμε σημαντικό κομμάτι μιας εξέγερσης που θα ανατρέψει την άθλια κατάσταση που βιώνουμε. Παλεύουμε για την οργάνωση μιας **Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διάρκειας** παντού, στους χώρους δουλειάς, στα πανεπιστήμια, στα σχολεία, με στόχο να ρίξουμε τη χούντα της συγκυβέρνησης, που χωρίς καμία νομιμοποίηση προσπαθεί να μας επιβάλει μια δίχως προηγούμενο εξαθλίωση με τα νέα έκτακτα μέτρα, τη νέα δανειακή σύμβαση και το νέο μνημόνιο.

■ Γιώργος Θ.

Σαρωτικές αλλαγές στο εξεταστικό σύστημα του σχολείου

Στις αρχές Φεβρουαρίου η υπουργός Παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου ανακοίνωσε στη διακομματική επιτροπή για την παιδεία το σχέδιο για το «νέο Λύκειο» και μαζί τις επικείμενες αλλαγές στο εξεταστικό σύστημα για την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Σύμφωνα με το υπουργείο, οι αλλαγές αυτές θα ξεκινήσουν να εφαρμόζονται μεταβατικά τη σχολική χρονιά 2013-2014 και θα ολοκληρωθούν το 2014-2015.

Το νέο εξεταστικό σύστημα, που θα αλλάξει ριζικά ότι γνωρίζαμε μέχρι τώρα, αποτελείται από τα εξής βασικά σημεία:

α) **Οι εξετάσεις για την πρόσβαση από τη μία τάξη του Λυκείου στην άλλη θα γίνονται πανελλαδικά, ήδη από την Α' Λυκείου**, δηλαδή με κοινά θέματα για όλους τους μαθητές της χώρας, και η βαθμολόγηση των γραπτών με τον τρόπο που γίνεται σήμερα η βαθμολόγηση στις πανελλαδικές. Πρόκειται δηλαδή για μια **ξεκάθαρη προσπάθεια εκδίωξης χιλιάδων μαθητών** από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, αφού στερείται από τον καθηγητή η δυνατότητα να προσαρμόσει την εξέταση στο επίπεδο και τις δυνατότητες των μαθητών, έτσι ώστε να μπορέσουν κάποιοι πιο αδύναμοι μαθητές να πάρουν

έστω το απολυτήριό τους.

β) Οι εξετάσεις της Γ' Λυκείου θα γίνονται με δύο ομάδες θεμάτων. Στην πρώτη ομάδα θεμάτων θα εξετάζονται όλοι όσοι θέλουν να πάρουν απολυτήριο, ενώ στη δεύτερη ομάδα μόνο όσοι στοχεύουν στην πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Πάυει δηλαδή να ισχύει η υποχρεωτική εξέταση για την πρόσβαση στα ΑΕΙ-ΤΕΙ για όλους τους μαθητές.

γ) Τα πανεπιστήμια θα καθορίζουν τα κριτήρια με τα οποία θα δέχονται μαθητές, όπως τους συντελεστές βαρύτητας στα μαθήματα που θα δίνουν οι υποψήφιοι. Με άλλα λόγια μειώνεται σημαντικά το εύρος των σχολών στις οποίες μπορεί να περάσει κάποιος και μαζί και ο αριθμός των εισακτέων στα πανεπιστήμια, κάτι που είναι πάγιος στόχος των κυβερνήσεων τα τελευταία χρόνια.

δ) Ιδρύεται ανεξάρτητος οργανισμός εξετάσεων, στον οποίο περνάει εξ ολοκλήρου η ευθύνη για τη διεξαγωγή τους, από τον καθορισμό της εξεταστέας ύλης μέχρι το διορισμό των εξεταστών. Προχωράει με αυτό τον τρόπο ένα βήμα παραπάνω η απαλλαγή του κράτους από τις ευθύνες για την εκπαίδευση και με αυτή την έννοια η εγκατάλειψη της υποχρέωσής του να την παρέχει.

Το νέο εξεταστικό σύστημα, όπως και το «νέο σχολείο», δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από το «μακιγιάζ» που προσπαθεί η κυβέρνηση να τους βάλει. Τα λόγια για «δημιουργικό σχολείο που θα αναπτύσσει τις δεξιότητες και τις κλίσεις του μαθητή, χωρίς να τον αναγκάζει να αποστηθίζει» μεταφράζονται σε σχολείο που θα είναι ατομική υπόθεση του καθένα, που θα του δίνει σκόρπιες και ασύνδετες πληροφορίες και κυρίως όσες γνώσεις και πληροφορίες μπορεί να πληρώσει. Το σχολείο «που θα απαλλάσσει το μαθητή από τη μανία των εξετάσεων και την παραπαιδεία» είναι το σχολείο των τεσσάρων πανελλαδικών εξετάσεων αντί για μία, που θα διώχνει μαθητές προκειμένου να γλιτώσει το κράτος τις πενιχρές δαπάνες για την παιδεία. «Η ουσιαστική προετοιμασία του μαθητή για το πανεπιστήμιο» δεν είναι τίποτα άλλο από την κάθετη μείωση των μαθητών που θα φοιτούν σε αυτό.

Το «νέο σχολείο» είναι η βίαιη προσαρμογή του σχολείου στη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού και το νέο εξεταστικό σύστημα το επιστέγασμα αυτής της επίθεσης. Όσο κι αν ψάξει κανείς δεν θα βρει κάποια «παιδαγωγικά» ή «επιστημονικά» κριτήρια σε αυτές τις αλλαγές.

Εκεί που πρέπει να αναζητηθούν τα κίνητρα της μεταρρύθμισης είναι στην τραπεζική κατάσταση της οικονομίας και στον εξοντωτικό πόλεμο που δέχονται εδώ και δύο χρόνια οι εργαζόμενοι. Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός και οι διαχειριστές του, η δωσίλογη συγκυβέρνηση Παπαδήμου και οι τοποτηρητές της τρόικας ξεκαθαρίζουν ότι σήμερα δεν χρειάζεται οι νέοι να μορφώνονται και ότι δεν είναι διατεθειμένοι να ξοδέψουν χρήματα από τον κρατικό προϋπολογισμό για αυτό το σκοπό, μιας και προέχει το «εθνικό καθήκον» να δοθούν στους πιστωτές, στους έλληνες και ευρωπαίους τραπεζίτες.

Το μαθητικό κίνημα έχει σήμερα την υποχρέωση να μην αφήσει αυτήν την επίθεση να περάσει, όποτε κι αν αυτό επιχειρηθεί, από αυτή ή την επόμενη κυβέρνηση. Έχει καθήκον να παλέψει για το δικαίωμα των νέων στο δημόσιο και δωρεάν σχολείο, για την πρόσβασή τους στο πανεπιστήμιο και το δικαίωμά τους στην εργασία. Για να έχουν όμως όλα αυτά αποτέλεσμα πρέπει να παλέψει για την ανατροπή της χουντικής συγκυβέρνησης Παπαδήμου, μαζί με την υπόλοιπη νεολαία και τους εργαζόμενους, για να κερδίσει όχι μόνο το δικαίωμα στη μόρφωση, αλλά κι αυτό στη ζωή.

Η μεγαλειώδης κινητοποίηση της 12ης Φλεβάρη

Η μεγαλειώδης εργατική κινητοποίηση στις 12 Φλεβάρη ήταν η μεγαλύτερη ιστορικά στο κέντρο της Αθήνας. Η συγκέντρωση της Κυριακής 12 Φλεβάρη όπως και η 48ωρη Γενική Απεργία στις 10-11 Φλεβάρη που προηγήθηκε, πραγματοποιήθηκαν με κάλεσμα των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι γραφειοκρατικοποιημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες αυτών των οργάνων έπαιξαν τον οποιοδήποτε ρόλο στην επιτυχία της κινητοποίησης.

Παρά την πολύ μικρή συμμετοχή στην απεργία και τις απεργιακές συγκεντρώσεις των δύο πρώτων ημερών, την Κυριακή 12 Φλεβάρη πάνω από 1 εκατομμύριο κόσμου πλημμύρισε το Σύνταγμα και όλο το κέντρο της Αθήνας από πολύ νωρίς. Η κυβέρνηση, τρομαγμένη από τον όγκο των διαδηλωτών, έδωσε εντολή στην αστυνομία να επέμβει και να χτυπήσει την συγκέντρωση από τις 5:15μμ (η κινητοποίηση είχε καλεστεί για τις 5 μμ), με στόχο να ανακόψει την προσέλευση του κόσμου.

Η κινητοποίησης της 12^{ης} Φλεβάρη ήρθε σε συνέχεια της μαζικής απεργίας της 5^{ης} Μάη 2010, των «Ιουνιανών» του 2011, της 48ωρης απεργίας του περασμένου Οκτώβρη, των εκατοντάδων μικρών και μεγάλων αγώνων του τελευταίου ενάμιση χρόνου. Ήταν όμως και κάτι παραπάνω, τουλάχιστον σε ότι αφορά το μέγεθος, την μαχητικότητα, την αποφασιστικότητα και την διάθεση αντιμετώπισης των κατασταλτικών μηχανισμών. Χιλιάδες εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι αντιμετώπισαν για ώρες με σθένος τις δυνάμεις καταστολής, παρά τα δακρυγόνα, τις δολοφονικές επιθέσεις των ορδών Δίας-Δέλτα μέσα στον κόσμο, τις δεκάδες συλλήψεις και προσαγωγές (79 συλλήψεις, 91 προσαγωγές). Σε αρκετές περιπτώσεις οι συγκρούσεις ήταν σώμα με σώμα και αρκετοί αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Οι επανειλημμένες επιθέσεις καταστολής δεν κάταφεραν να απωθήσουν τον κόσμο από το Σύνταγμα, ο οποίος υποχωρούσε προσωρινά και επέστρεφε πάνω στην πλατεία και στους γύρω δρόμους. Επί ώρες το πλήθος είχε κατακλύσει το κέντρο της Αθήνας, στήνοντας ακόμα και οδοφράγματα, με τα σημαντικότερα μέτωπα στην οδό Μητροπόλεως, στο Μοναστηράκι, στην Ομόνοια, στα Χαντεία, στα Προπύλαια, στην Πανεπιστημίου, στην Σταδίου, στη Νομική-Ακαδημίας, στην Αμαλίας, στη Συγγρού. Μπορούμε να πούμε ότι από ένα σημείο και μετά ο κατασταλτικός μηχανισμός, όχι στο σύνολό του αλλά τμήματά του, έφτασαν σχεδόν στα όριά τους και περιορίστηκαν μονάχα στην προστασία του κτιρίου του Κοινοβουλίου.

Η κυβέρνηση μέσω των ΜΜΕ προσπάθησε να αποκρύψει την μαζικότητα και την μαχητικότητα των διαδηλωτών, καταφεύγοντας στην γνω-

στή προβοκατορολογία, τις γνωστές αναλύσεις για «ταραχές» και «σκοτεινά κέντρα». Την ίδια λίγο-πολύ στάση υιοθέτησε και η ρεφορμιστική αριστερά των ΚΚΕ και ΣΥΝ, επιλέγοντας να υπερασπιστούν τον «νόμο και την τάξη». Αυτή η επισχευτη πρακτορολογία μόνο στόχο έχει να κρύψει την ριζοσπαστικοποίηση όλο και πλατύτερων κομματιών του ελληνικού λαού, την διάθεση που ωριμάζει για να ξεμπερδεύουμε οριστικά με το πολιτικό και οικονομικό σύστημά τους. Στα ίδια πλαίσια εντάσσεται και η δημοσιοποίηση φωτογραφιών από τα «επεισόδια» και στοιχείων συλληφθέντων.

Τελικά, η δοτή κυβέρνηση του ΠΑΠΑΔΗΜ(Ι) ΟΥ πέρασε το νέο Μνημόνιο σε μια Βουλή-φρούριο, περιζωσμένη από την λαϊκή οργή και με τους πραιτοριανούς δολοφόνους των ΜΑΤ, Δέλτα και Δίας. Αυτή θα είναι και η αρχή του τέλους της. Η «νίκη» των «σωτήρων της πατρίδας» στη Βουλή είναι πύρρειος, όπως δείχνουν οι απανωτές διαγραφές, διασπάσεις κλπ., ο κατακερματισμός και η αποσύνθεση του αστικού πολιτικού σκηνικού. Αυτό ταυτόχρονα δείχνει και τη δύναμη των εργαζομένων, των νέων, του λαού στους δρόμους, των παρατεταμένων αγώνων μας όλη την προηγούμενη περίοδο. Όπως λίγους μήνες πριν υποχρέωσαν σε έξοδο τον ανεκδιήγητο δοσίλογο Παπανδρέου και την κυβέρνησή του, έτσι και οι αγώνες των τελευταίων 3 μηνών με αποκορύφωμα την 12^η Φλεβάρη οδηγούν στην κατάρρευση την κυβέρνηση Παπαδήμου με την επίσπευση των εκλογών.

Μπροστά μας έχει ανοίξει μια περίοδος παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου και εξέγερσης, που μετατρέπεται γρήγορα σε προεπαναστατική περίοδο. Αυτό σημαίνει ότι αργά η γρήγορα το δίλημμα «Μνημόνιο ή Χρεοκοπία», που εκβιαστικά τίθεται από την Τρόικα και το εγχώριο πολιτικό σύστημα, θα μετατραπεί στο δίλημμα «Η εμείς ή Αυτοί». Για να μπορέσουμε όμως οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις και να ανοίξουμε το δρόμο για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, χρειάζεται ένα σχέδιο ενοποίησης, συντονισμού και κλιμάκωσης του αγώνα με βασικούς άξονες: **Εξέγερση παντού, ανυπακοή στα μέτρα κυβέρνησης-τρόικας, Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας και Συντακτική Συνέλευση**, για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της κοινωνίας. Ταυτόχρονα αναδεικνύεται ολοένα και περισσότερο η ανάγκη για την οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης που θα συγκρουστεί πολιτικά με αυτό το σύστημα και το κράτος του και θα ανοίξει το δρόμο για την εξουσία των εργαζομένων και τη σοσιαλιστική δημοκρατία.

X.Z.

Συνεχίζεται ο αγώνας στα Ζαχαροπλαστεία «Χατζή»

Συνεχίζουν για τρίτο μήνα τις κινητοποιήσεις τους οι εργαζόμενοι των ζαχαροπλαστείων Χατζή στην Θεσσαλονίκη, που βρίσκονται σε επίσχεση εργασίας από τον περασμένο Δεκέμβρη. Οι παραστάσεις διαμαρτυρίας των εργαζομένων μαζί με αλληλέγγυους έξω από τα καταστήματα του εργοδότη στην Θεσσαλονίκη συνεχίζονται αμείωτες, ενώ αντίστοιχες κινητοποιήσεις έχουν ξεκινήσει και στο κατάστημα του Χατζή στο Σύνταγμα στην Αθήνα.

Ο εργοδότης έχει ιδρύσει ήδη 2 νέες εταιρείες με σκοπό να πτωχεύσει την παλιά, γλιτώνοντας χρέη εκατομμυρίων ευρώ προς εργαζόμενους, ΙΚΑ και εφορία. Καταπατά ασύστολα εδώ και 2 χρόνια κάθε έννοια εργατικών δικαιωμάτων, αφού εκτός από την οφειλή μισθών 6 μηνών, επιδομάτων και δώρων προς τους εργαζόμενους, έπαιρνε μερίδιο από τα φιλοδωρήματα των εργαζομένων, τους ανάγκαζε να πληρώνουν από την τσέπη τους τυχόν ελλείμματα στο ταμείο, αλλά αντίθετα κρατούσε τα πλεονάσματα. Επίσης, τους ανάγκασε να πληρώσουν 4.000 ευρώ για την ληστεία που έγινε πριν από δύο χρόνια στο κατάστημα στην Καλαμαριά. Τέτοιο «μπουμπούκι» εργοδότης ο Χατζής!

Παίρνοντας δύναμη από τον παραδειγματικό, νικηφόρο αγώνα στα Goody's, από τους απεργούς στη Χαλυβουργία, στο Alter κ.α. και από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις εκατομμυρίων εργαζομένων, ανέργων και νέων στις 12 Φλεβάρη, οι εργαζόμενοι του Χατζή είναι αποφασισμένοι να δώσουν τον αγώνα μέχρι τέλους, μέχρι την νίκη, συνεχίζοντας τις κινητοποιήσεις σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα έως ότου εκπληρωθούν τα αιτήματά τους: η απόσυρση των μηνύσεων, η καταβολή των δεδουλευμένων κι η επαναφορά τους στην εργασία τους.

Ειδικά μετά την ψήφιση του Μνημονίου ΙΙ η δοσίλογη συγκύβερνηση και οι εργοδότες καταργούν κάθε εργατικό δικαίωμα και μετατρέπουν τους εργαζόμενους σε δουλοπάροικους παντού. Τώρα είναι ανάγκη όσο ποτέ άλλοτε να αντισταθούμε, στηρίζοντας έμπρακτα τόσο τον αγώνα των εργαζομένων στο Χατζή, όσο και κάθε μικρό ή μεγάλο αγώνα που ξεσπά σε χώρους εργασίας.

Όλοι και όλες στις κινητοποιήσεις στα ζαχαροπλαστεία «Χατζή» σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα.

■ Νίκος Κ.

Από την δράση μας

ΝΙΚΗΣΑΝ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΑ GOODY'S ΛΕΥΚΟΥ ΠΥΡΓΟΥ!

Μετά από 5 μήνες κινητοποιήσεων της Επιτροπής Αλληλεγγύης ενάντια στην παράνομη και καταχρηστική απόλυση των Γ. Τσουκαλά και Π. Κατσιγιάννη από το υποκατάστημα των Goody's στο Λευκό Πύργο της Θεσσαλονίκης, ο αγώνας νίκησε! Η εργοδοσία αναγκάστηκε να επαναπροσλάβει τους δύο εργαζόμενους, να τους αποζημιώσει, να αποσύρει όλες τις μηνύσεις (εναντίον των εργαζομένων και αρκετών αλληλέγγυων) και να πληρώσει τα όποια δικαστικά έξοδα. Αυτή η εργοδοσία, που δεν δίστασε να στήσει ολόκληρη σκευωρία ώστε να απολυθούν οι εργαζόμενοι, επειδή οργανώθηκαν και αντέδρασαν στα σχέδιά της, τραμπούκισε, έβρισε, έκανε μηνύσεις, έβαλε την ασφάλεια και την αστυνομία να κάνουν εξακριβώσεις στους αγωνιστές της Επιτροπής Αλληλεγγύης κτλ.

Ουσιαστικά ο αγώνας ξεκίνησε στα τέλη Δεκέμβρη του 2010, όταν η πλειοψηφία των εργαζομένων στο κατάστημα αντιστάθηκε στα σχέδια της εργοδοσίας. Μετά τις απολύσεις των δύο εργαζομένων, οι συνάδελφοί τους υποχώρησαν, κάτω από την αφόρητη πίεση και τρομοκρατία της εργοδοσίας, με συνέπεια να μένουν απλήρωτοι και να τους επιβληθεί εκ περιτροπής εργασία (τριήμερα ή τετραήμερα). Η εργοδοσία προσπάθησε με κάθε τρόπο να απαλλαγεί από όλους τους εργαζόμενους που αντέδρασαν ή να τους καθυποτάξει, ώστε να περάσει όλα τα σχέδιά της.

Από τις 4 Οκτώβρη 2011 (ημέρα απόλυσης του Γ. Τσουκαλά) και για 5 ολόκληρους μήνες οι δύο εργαζόμενοι και η Επιτροπή Αλληλεγγύης, που συστάθηκε για την διεξαγωγή και διεύρυνση του αγώνα, δεν έσκυψαν λεπτό το κεφάλι. Με πίστη στις δυνάμεις των εργαζομένων και με αποφασιστικότητα, κάτω από αντίξοες συνθήκες, στάθηκαν με αξιοπρέπεια και έδωσαν έναν παραδειγματικό αγώνα. Μοιράστηκαν πάνω από 40.000 προκηρύξεις, κολλήθηκαν 2.000 αφίσες και έγιναν πάνω από 70 δίωρες παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από καταστήματα Goody's.

Η σημασία της νίκης

Πρόκειται για νίκη με τεράστια σημασία απέναντι όχι μόνο στον εργοδότη, αλλά συνολικά στην πολιτική της κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΔΝΤ, μια απάντηση στις απολύσεις και στη διάλυση της ζωής μας. Δείχνει ότι παρά τους αρνητικούς συσχετισμούς δύναμης μέσα στους χώρους εργασίας, οι αγώνες μπορούν να νικούν όταν διεξάγονται με την σωστή πολιτική.

Ο αγώνας στα Goody's Λ. Πύργου προστίθεται στους άλλους σημαντικούς και νικηφόρους αγώνες του κλάδου (Banquet, Καφεναί, Applebee's, Pizza Hut κτλ). Ακόμη, πυροδότησε έναν νέο σημαντικό αγώνα (που βρίσκεται σε εξέλιξη) στα ζαχαροπλαστεία Χατζή, ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία για την καταβολή των δεδουλευμένων, την διάσωση των θέσεων εργασίας και την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων.

Οι αγώνες αυτοί έχουν καθοριστική σημασία γιατί είναι ζήτημα επιβίωσης των εργαζομένων. Αποτελούν κομμάτι του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου και των αγώνων που δίνουν η εργατική τάξη, η νεολαία και τα λαϊκά στρώματα ενάντια στην εξαθλίωση. Είναι η συνέχεια και εξέλιξη του κινήματος των πλατειών και των γειτονιών, των τριών 48ωρων Γενικών Απεργιών, των μαχητικών συγκρούσεων στο Σύνταγμα και.

Δεν θα πρέπει να παραλείψουμε για άλλη μια φορά τον διασπαστικό και υπονομευτικό ρόλο του ΠΑΜΕ (που έχει την πλειοψηφία στο Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού Θεσσαλονίκης), που χαρακτήρισε τον αγώνα και τους δύο εργαζόμενους εργοδοτικούς, βάζοντας συνεχώς εμπόδια. Η ηγεσία του ΠΑΜΕ (διαμέσου του προέδρου του Συνδικάτου) δεν δίστασε να κλείσει ακόμη και κρυφά ραντεβού με την εργοδοσία!

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό έδωσε και δίνει τις δυνάμεις της για την οργάνωση και διεξαγωγή των αγώνων στον κλάδο και γενικότερα. Καθήκον μας για το επόμενο διάστημα είναι να ριζώσουμε στους χώρους εργασίας, πολιτικοποιώντας ακόμη περισσότερο τον λόγο μας, ώστε να προετοιμάσουμε τους αγώνες που έρχονται. Κερδίζοντας την πολιτική υπεροχή, να οργανώσουμε τους πρωτοπόρους εργάτες του κλάδου, ώστε να αντιμετωπίσουμε την εργοδοτική λαίλαπα αλλά και να αλλάξουμε το συσχετισμό δύναμης στο Συνδικάτο και να απαλλαγούμε από τη γάγγραινα του ΠΑΜΕ.

Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό

Αντεργατικό έκτρωμα στην Ισπανία

Η νεοεκλεγείσα δεξιά κυβέρνηση του Μαριάνο Ραχόι ψήφισε στις 19 Φλεβάρη την περρίφημη “εργατική μεταρρύθμιση”, που με τόση λύσσα προσπαθούσαν να παρουσιάσουν ως “σωτηρία της αγοράς εργασίας”, ως απαραίτητο νόμο για την καταπολέμηση της ανεργίας και τον ερχομό της ανάπτυξης... Αυτός ο μισάνθρωπος νόμος διαλύει πλήρως την εργατική νομοθεσία και μετατρέπει όλους τους εργαζόμενους σε σκλάβους στις ορέξεις των καπιταλιστών. Πρόκειται για ταφόπλακα στην αγορά εργασίας και στα όποια εναπομείναντα δικαιώματα των ισπανών εργαζομένων.

Ενώ ο Ραχόι ψεύδιζε με ύφος χιλίων καρδιναλίων: “Ο νέος νόμος είναι καλός και δίκαιος για την Ισπανία”, υπογράφοντας τη θανατική καταδίκη της εργατικής τάξης, πάνω από ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι διαδήλωναν σε 57 πόλεις, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα των συνδικάτων.

Όντως, ο νέος νόμος είναι καλός και δίκαιος για την ισπανική μπουρζουαζία, για τα τρωκτικά του τοκογλυφικού κεφαλαίου, για τις χρεοκοπημένες τράπεζες και τους κάθε είδους ευρωλάγνους σαλτιμπάγκους και απατεώνες που λυμαίνονται το δημόσιο χρήμα και πίνουν το αίμα των ισπανών εργαζομένων.

Ιδού λοιπόν το μεγαλείο της ταξικής δικαιοσύνης: Ο νόμος κάνει τις απολύσεις πολύ πιο εύκολες και δυο φορές πιο φθηνές για την εργοδοσία. Επικυρώνει τη μεσοπρόθεσμη μείωση των μισθών και την περιστολή του προϋπολογισμού για τις τοπικές κοινότητες. Καταργεί τη μονιμότητα στο δημόσιο και ανοίγει το δρόμο για μαζικές απολύσεις. Τα αφεντικά θα μπορούν πλέον να μειώνουν τους μισθούς χωρίς να υποχρεώνονται να το δικαιολογήσουν ή να επικαλεστούν απώλειες και δεν θα δεσμεύονται από οποιαδήποτε συμφωνία με συνδικαλιστική οργάνωση. Οι λόγοι για την απόλυση αρκεί “να είναι συνδεδεμένοι με την ανταγωνιστικότητα και την παραγωγικότητα” ή “με την τεχνική οργάνωση ή την εργασία της επιχείρησης”.

Η υποαπασχόληση θεμελιώνεται πλέον δια νόμου για όλες τις νέες συμβάσεις. Στην Ισπανία ήδη η εργασία με συμβάσεις υποαπασχόλησης (μηνιαίες, εβδομαδιαί-

ες, διήμερες, τριήμερες, μονοήμερες) ξεπερνά το 25%, ενώ στις χώρες του ΟΟΣΑ βρίσκεται στο 12%. Το ποσοστό αυτό στους νέους είναι διπλάσιο και τριπλάσιο. Η υποαπασχόληση στην Ισπανία “γεννιέται” το 1984, με νόμο της κυβέρνησης των “σοσιαλιστών” του Φελίπε Γκονζάλες. Έκτοτε η τρύπα που άνοιξε στην εργατική νομοθεσία γιγαντώθηκε, με αποτέλεσμα σήμερα για κάθε 100 συμβάσεις εργασίας οι 93 να είναι συμβάσεις υποαπασχόλησης.

Η ανεργία παίρνει τρομακτικές διαστάσεις. Στο πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα της καταστροφής θέσεων εργασίας η Ισπανία κατέχει την πρώτη θέση, ακολουθούμενη κατά πόδας από την Ελλάδα, την Πορτογαλία και την Ιρλανδία. Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία της Eurostat, το ισπανικό κράτος έχει τη μεγαλύτερη ανεργία στην ευρωζώνη, με το επίσημο ποσοστό να κυμαίνεται στο 23,3% του ενεργού πληθυσμού και στο 48,6% στους νέους από 16 έως 24 χρονών.

Οι επιθέσεις φυσικά δεν έχουν τέλος. Ενώ μαίνεται η μεγαλύτερη “προσαρμογή” στον προϋπολογισμό του ισπανικού κράτους μετά την πτώση της δικτατορίας, με μείωση δαπανών 29,5 δις ώστε να μειωθεί το έλλειμμα από 8,5% σε 5,8%, ο υπουργός οικονομικών Λουίς ντε Ικίντος ανακοίνωσε την αναθεώρηση προς τα πάνω της “προσαρμογής” κατά 8,4 δις.

Πίσω από τους αριθμούς μια κοινωνική καταστροφή είναι σε εξέλιξη. Στην Ισπανία πάνω από 1,5 εκατομμύριο άνθρωποι ζουν σε κατάσταση φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού. Το ποσοστό των οικογενειών που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας είναι 22%, που αντιστοιχεί στο 10,7% του συνόλου των 84 εκατομμυρίων φτωχών που καταγράφονται στην ΕΕ.

Οι δύο μεγάλες συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες, η UGT (Γενική Ένωση Εργατών) και η CC.OO (Εργατικές Επιτροπές), σε ρόλο υψηλής υπαλληλίας της ισπανικής μπουρζουαζίας και εγγυητές της ταξικής ειρήνης την τελευταία εικοσαετία, συνεχίζουν το έργο της συνδιαλλαγής με το κράτος και τα αφεντικά καλλιεργώντας συστηματικά αυταπάτες για την ανάγκη “αλλαγής και προσαρμογής” των νομοσχεδίων και όχι την ανατροπή τους (δηλώσεις Κάντιντο Μέντες γ.γ. UGT) ή ακόμα χειρότερα πως “οι κινητοποιήσεις δεν είναι στόχος των συνδικάτων” και “δεν θέ-

λουμε να βγάλουμε τον κόσμο στο δρόμο” (δηλώσεις Ιγνάσιο Φερνάντες Τόξο γ.γ. CC.OO). Η τρομακτική όμως επίθεση της αστικής τάξης, το τσάκισμα κάθε κατάκτησης, η ολοένα ταχύτερη φτωχοποίηση των εργαζομένων κάνουν πλέον αφόρητη την πίεση που νιώθει από τη βάση η γραφειοκρατία, με αποτέλεσμα να καλέσει κινητοποίηση την ημέρα ψήφισης της “εργασιακής μεταρρύθμισης”.

Οι εργαζόμενοι, παρότι έχουν χάσει κάθε εμπιστοσύνη στη γραφειοκρατία, ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα. Η συμμετοχή ξεπέρασε κάθε προηγούμενο: 500.000 στη Μαδρίτη, 450.000 στη Βαρκελώνη, 80.000 στη Βαλένθια και σε άλλες 54 πόλεις διαδήλωσαν μαχητικά, με κύρια συνθήματα να ανατραπεί το αντεργατικό έκτρωμα και να καλεστεί άμεσα Γενική Απεργία. Η τελευταία γενική απεργία στην Ισπανία πραγματοποιήθηκε πέρσι το Σεπτέμβριο, ενώ η προηγούμενη είχε γίνει το 2004...

Στους χιλιάδες νέους που πέρυσι έστησαν τις σκηνές τους στις μεγαλύτερες πλατείες της Ισπανίας και συνεχίζουν να ταπεινώνονται από την ανεργία και τους μισθούς πείνας προστίθενται όλο και μεγαλύτερες μάζες παλαιότερων εργαζομένων που χάνουν κάθε δυνατότητα να ζουν αξιοπρεπώς. Ταυτόχρονα με την ταπείνωση, σε κάθε εκδήλωση της δυσარέσκειάς τους αντιμετωπίζουν ωμή καταστολή, όπως πρόσφατα στη Βαλένθια: οι άσχημες συνθήκες στην εκπαίδευση, η δραστική μείωση των δαπανών για την παιδεία, η έλλειψη καθηγητών και θέρμανσης έβγαλαν τους μαθητές του λυκείου Λουίς Βίβας στο δρόμο. Στις 20 Φλεβάρη, ενώ ζητούσαν την απελευθέρωση ενός συμμαθητή τους από την αστυνομία, εκείνη τους χτύπησε αναιμία και βάνανσα συλλαμβάνοντας 26 μαθητές. Αυτό το γεγονός προκάλεσε ένα μεγάλο κύμα οργής και σε πολλές μεγάλες πόλεις οργανώθηκαν διαδηλώσεις αλληλεγγύης από μαθητές και φοιτητές.

Στην Ιβηρική χερσόνησο το θερμόμετρο των κοινωνικών αγώνων ανεβαίνει σταθερά. Το ξεπέρασμα των γραφειοκρατικών ηγεσιών, η ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος είναι βασικές προϋποθέσεις για να μπορέσει η εργατική τάξη να οργανώσει την αντεπίθεσή της και να επιβάλει τις δικές της λύσεις. Ταυτόχρονα, μεγαλώνει και η ανάγκη της πανευρωπαϊκής οργάνωσης των αγώνων και η ανάδειξη μιας σοσιαλιστικής προοπτικής ενάντια στο ζουρλομανδύα της ΕΕ και του ευρώ. Η ανάγκη οικοδόμησης επαναστατικών κομμάτων στην υπηρεσία αυτού του στόχου γίνεται πιο επίκαιρη από ποτέ για τους ευρωπαίους εργαζόμενους, που μετατρέπονται σε σύγχρονους δούλους του κεφαλαίου.

Π. Μ.

στον κόσμο...

ΚΙΝΑ

Οι κάτοικοι της Βουκάν μετά από 5 μήνες αγώνα (βλ. ΕΠ Ιανουαρίου 2012) κατάφεραν να ματαιώσουν την πώληση της γης τους από το κράτος. Η νίκη τους ενθάρρυνε ακόμα περισσότερους εργαζόμενους σε μια χώρα, όπου το εργατικό και αγροτικό κίνημα αναπτύσσεται ραγδαία. Περίπου 5.000 κάτοικοι του χωριού Πανχέ στην ανατολική επαρχία Τζετζιάν, διαδηλώνουν τώρα ενάντια στην κατάσχεση και πώληση της γης τους από τις τοπικές αρχές, που ανακοινώθηκε στις 10/2. Θέλουν να διατηρήσουν την γη που τους τρέφει, να αντισταθούν στην τοπική κυβέρνηση που ελέγχει την γη και λεηλατεί τις ζωές τους. Η αυξανόμενη ριζοσπαστικοποίηση, πολιτικοποίηση και αυτοπεποίθηση των αγροτών σε μια χώρα με αγροτικό πληθυσμό 800 εκατομμυρίων και με πλούσια παράδοση εξεγέρσεων και επαναστάσεων στις αγροτικές περιοχές, εγκυμονούν μεγάλους κινδύνους για τους καπιταλιστές της Κίνας.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα στο Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης επί 2 μήνες διεξάγουν έναν αγώνα ενάντια στην εργολαβική εταιρία Phillips. Η εταιρία από τις 2/1 προχώρησε σε μειώσεις των εξόδων καθαρισμού με επιδείνωση των συνθηκών εργασίας και κατάργηση των επιδομάτων αδείας. Από τον Γενάρη οι καθαριστές ξεκίνησαν απεργία διαρκείας και πραγματοποίησαν συνολικά 9 πορείες σε διάφορες πόλεις της περιοχής. Απέναντι στην ανυποχώρητη στάση της εργοδοσίας κλιμάκωσαν τον αγώνα τους με κατάληψη του κτιρίου Rupert του Πανεπιστημίου από τις 27/2. Στην κατάληψη συμμετέχουν 2.000 εργαζόμενοι με την υποστήριξη όλο και περισσότερων φοιτητών, που συγκροτούνται στην Επιτροπή Αλληλεγγύης, και καθημερινά πραγματοποιούνται εργαστήρια και διάφορες εκδηλώσεις. Οι καθαριστές σκοπεύουν να επεκτείνουν την κατάληψη στο υπόλοιπο πανεπιστήμιο, στο Πολυτεχνείο και στο πανεπιστημιακό νοσοκομείο για να υποστηρίξουν τα αιτήματά τους: πληρωμή της αναρρωτικής άδειας, καλύτερη εκπαίδευση και ανθρώπινους ρυθμούς δουλειάς. Η πρυτανεία και η αστυνομία δεν τόλμησαν μέχρι στιγμής να επέμβουν, καθώς ο αγώνας έχει τη στήριξη όλης της ολλανδικής κοινωνίας.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Λαϊκή έκρηξη ξέσπασε στην χώρα από τις 22/2 με αφορμή την καύση εκατοντάδων αντίτυπων του Κορανίου στην αεροπορική βάση του Μπαγκράμ. Επί πέντε ημέρες χιλιάδες διαδήλωναν σε κάθε πόλη με πολλά επεισόδια και με μια οργή ενάντια στο θράσος και την περιφρόνηση των κατοχικών δυνάμεων, που δεν μπόρεσε να βουβαθεί από την φτωχή δημόσια «συγγνώμη» του ΝΑΤΟ. Κάτοικοι και φοιτητές βγήκαν στους δρόμους των μεγάλων πόλεων των επαρχιών Νανγκαρχάρ, Κουνάρ, Καπίσα και στην πρωτεύουσα Καμπούλ, φωνάζοντας συνθήματα κατά των αμερικανών και του προέδρου-μαριονέτα Καρζάι, επιτέθηκαν με πέτρες και έβαλαν φωτιά σε κρατικά κτίρια, οχήματα και δύο στρατιωτικές βάσεις. Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων οι αστυνομικοί σκότωσαν 10 διαδηλωτές και τραυμάτισαν δεκάδες. Την επόμενη μέρα οι συγκρούσεις εντάθηκαν και επεκτάθηκαν στις επαρχίες Φαριάμπ, Ουρουζγκάν, κ.α. Στην Νανγκαρχάρ, Φαριάμπ και Ουρουζγκάν οι διαδηλωτές μπήκαν μέσα σε ΝΑΤΟϊκές βάσεις και 55 από αυτούς σκοτώθηκαν στις συγκρούσεις. Μικρότερης έντασης συγκρούσεις συνεχίστηκαν για ακόμα τρεις μέρες και σε δύο περιπτώσεις (Καμπούλ, Νανγκαρχάρ) αφγανοί αστυνομικοί άνοιξαν πυρ κατά των ΝΑΤΟϊκών. Τραγικό είναι όμως ότι μέσα στην έξαρση του εθνικοαπελευθερωτικού αισθήματος των Αφγανών κερδίζουν έδαφος οι Ταλιμπάν, καθώς εναλλακτική πρόταση δεν υπάρχει ή εξοντώνεται αμέσως.

Έκτακτη Σύνοδος Eurogroup Προς μια Ευρώπη χωρίς δικαιώματα

Στις 1-2 Μάρτη πραγματοποιήθηκε η Έκτακτη Σύνοδος του Eurogroup, με βασικά θέματα την οικονομική κατάσταση στην Ευρώπη, η οποία βυθίζεται στην κρίση ολοένα και περισσότερο, αλλά και ειδικά την κατάσταση στην Ελλάδα, με το επικείμενο “κούρεμα” (PSI), τη Νέα Δανειακή Σύμβαση και το νέο Μνημόνιο. Με το κοινό κείμενο “συμπερασμάτων” που εξέδωσε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο γίνεται φανερό ότι τα πολιτικά επιτελεία των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων και των τραπεζών θα κάνουν ό,τι περνά απ’ το χέρι τους για να σώσουν το ευρώ, τις τράπεζες και το καπιταλιστικό τους σύστημα από την κατάρρευση, δηλαδή θα προσπαθήσουν να καταργήσουν κάθε εργατικό και δημοκρατικό δικαίωμα, μετατρέποντας τους ευρωπαίους εργαζόμενους σε σκλάβους και ολόκληρους λαούς σε υποτελείς των γαλλογερμανικών πολυεθνικών.

Την ίδια ώρα που έπεφταν οι υπογραφές των ευρωπαίων πρωθυπουργών στην επαισχυντή νέα “Συνθήκη για τη Σταθερότητα” (βλ. σχετικό άρθρο στην ΕΠ Φλεβάρη), η ανεργία στην Ε.Ε. «χτυπούσε κόκκινο». Υπάρχουν αυτή τη στιγμή επίσημα 16,9 εκατομμύρια άνεργοι στην Ε.Ε. (10,7%), ενώ μόνο το τελευταίο έτος οι άνεργοι αυξήθηκαν κατά 1,4 εκατομμύρια. Αυτό αποτελεί αρνητικό ρεκόρ από το 1999, όταν και εισήχθη το ευρώ, δίχως φυσικά να υπολογίζονται σ’ αυτό το νούμερο οι κάθε λογής υποαπασχολούμενοι. Παράλληλα αυξάνει και το ποσοστό των νέων

σε ηλικία ανέργων: Οι άνεργοι κάτω των 25 ετών αποτελούν τώρα το 21,6%, από 20,6% πέρσι. Οι χώρες με τη μεγαλύτερη ανεργία είναι η Ισπανία (23,3%), η Ελλάδα (19,9%), η Ιρλανδία και η Πορτογαλία (14,8%). Παράλληλα, ο τομέας της μεταποίησης στην Ε.Ε. συνεχίζει να συρρικνώνεται, ενώ ακόμη και στη Γερμανία ο τομέας παρουσίασε στασιμότητα.

Οι ευρωπαίοι πρωθυπουργοί κλείνουν τα μάτια μπροστά σ’ αυτή την κατάσταση και την τραγική αποτυχία των υπερνεοφιλελεύθερων μέτρων που λαμβάνονται σ’ όλες τις χώρες με την καθοδήγηση της ΕΕ. Επιμένουν μάλιστα ότι ο στόχος τους, με την κωδική ονομασία “Ευρώπη 2020” παραμένει και είναι η ανάπτυξη και η δημοσιονομική σταθερότητα, ο φυσιολογικός δανεισμός της οικονομίας, η ανταγωνιστικότητα, η μείωση της ανεργίας και των κοινωνικών επιπτώσεων της κρίσης και μια σύγχρονη δημόσια διοίκηση!

Πρόκειται βέβαια για ανοησίες και χυδαία ψέματα. Η μόνη επιλογή που βλέπουν μπροστά τους οι ευρωπαίοι ηγέτες είναι η **διάλυση κάθε εργατικού δικαιώματος που έχει απομείνει**, η κατάργηση ακόμη κι αυτής της αστικής εθνικής - λαϊκής κυριαρχίας των υπό χρεοκοπία χωρών. Εξάλλου επανέλαβαν πως για να επιτευχθεί η ανάπτυξη και η απασχόληση χρειάζεται δημοσιονομική σταθερότητα και πως οι χώρες που λαμβάνουν «βοήθεια» θα πρέπει «να επιμείνουν πάνω στους στόχους και στις δομικές μεταρρυθμίσεις που έχουν αποφασιστεί». Προετοιμάζουν επιπλέον μεγάλη

φοροεπιδρομή σ’ όλη την ΕΕ, συνοδευόμενη από τα γνωστά ψέματα περί «διεύρυνσης της φορολογικής βάσης», «καταπολέμησης της φοροδιαφυγής» κοκ.

Για την απασχόληση, ο στόχος που τίθεται είναι να φτάσει το 75% του εργατικού δυναμικού ως το 2020. Αυτός ο στόχος υποτίθεται ότι θα επιτευχθεί μέσω της κατάργησης των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, την κατάργηση όλων των νομοθετικών περιορισμών που διασφαλίζουν τα όποια εργατικά δικαιώματα, καθώς και με την παροχή κάθε είδους «κινήτρων» στις επιχειρήσεις. Όλα αυτά βέβαια κρύβονται πίσω από φράσεις όπως «ελκυστικότητα των προσλήψεων», «βελτίωση των μηχανισμών που καθορίζουν τους μισθούς» (διάβαζε: κατάργηση συλλογικών διαπραγματεύσεων και κατώτατων αμοιβών), «κατάργηση των περιορισμών στη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας» (βλ. άνοιγμα επαγγελματών) κοκ.

Όσον αφορά στην Ελλάδα, στην κοινή τους δήλωση οι ευρωπαίοι ηγέτες επανέλαβαν βαρετά πως ο στόχος του προγράμματος είναι η διασφάλιση της βιωσιμότητας του ελληνικού χρέους και η ανάκτηση της ανταγωνιστικότητας, ενώ παράλληλα επικρότησαν την κατάργηση του κατώτατου μισθού και τους υπόλοιπους αντεργατικούς νόμους της συγκυβέρνησης Παπαδήμου. Τόνισαν, τέλος, την ανάγκη για μεγαλύτερη «παρακολούθηση» εκ μέρους της ΕΕ της επιβολής του προγράμματος και για αύξηση της παρουσίας της Κομισιόν στην Ελλάδα.

Αφού έλαβε την άδεια για την πραγματοποίηση εθνικών εκλογών στα τέλη Απριλίου - αρχές Μαΐου, η κυβέρνηση Παπαδήμου μέσω του υπουργού Οικονομικών Βενιζέλου υπέγραψε σειρά από συμβάσεις με τον Όλι Ρεν και τον επικεφαλής του ΕFSE, Ρέγκλινγκ. Με αυτές τις συμβάσεις εκταμειώνονται συνολικά 58,7 δις από τα 130 δις του πακέτου στήριξης. Απ’ αυτά, τα 30 δις θα πάνε απευθείας στους ιδιώτες ομολογιούχους ως “γλύκισμα”, προκειμένου να δεχθούν την συμμετοχή τους στο κούρεμα των ομολόγων (!), 23 δις ευρώ θα “κλειδωθούν” σε ειδικό λογαριασμό για την ανακεφαλαιοποίηση των ελληνικών τραπεζών και 5,7 δις ακόμη θα πάνε για την πληρωμή τόκων που οφείλει το ελληνικό δημόσιο! **Ούτε μισό ευρώ για την περιβόητη ανάπτυξη!**

Είναι λοιπόν φανερό ότι η πολιτική της Ε.Ε. για την αντιμετώπιση της κρίσης έχει αποκλειστικό στόχο να σώσει τις τράπεζες από την κατάρρευση, ή μάλλον να τους δώσει κάποιες προσωρινές ανάσες, και να διασφαλίσει όσο το δυνατόν περισσότερο τους δανειστές των χωρών. Τον λογαριασμό θα τον πληρώσουν οι ευρωπαίοι εργαζόμενοι, τους οποίους περιμένει εκτίναξη της ανεργίας, κατάργηση των συμβάσεων εργασίας και μισθοί πείνας, αβάσταχτοι φόροι και κατάργηση του όποιου δημοκρατικού ελέγχου πάνω στις αποφάσεις που αφορούν στις ζωές τους (αστικά κοινοβούλια κ). Μόνη λύση που απομένει για όλους εμάς είναι η πλήρης ρήξη με την ΕΕ των καπιταλιστών και ο αγώνας ενάντια στα μνημόνια τους, με στόχο την έξοδο από την καπιταλιστική ΕΕ και την δημιουργία μιας Ευρώπης σοσιαλιστικής, με γνώμονα τα συμφέροντα των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Συνεχίζεται ο αναβρασμός στη Ρουμανία

Μετά τις μεγαλύτερες σε έκταση και ένταση κινητοποιήσεις από το 1989, η κυβέρνηση της Ρουμανίας αναγκάστηκε να παραιτηθεί, μη μπορώντας να αντέξει πλέον την πίεση και την οργή της κοινωνίας. Ο πρόεδρος Τραϊάν Μπασέσκου όρισε ως μεταβατικό πρωθυπουργό τον μέχρι πρότινος υπουργό Δικαιοσύνης Κ. Πρεντόιου, με στόχο το σχηματισμό κυβέρνησης που θα λάμβανε ψήφο εμπιστοσύνης από το ρουμανικό κοινοβούλιο. Η θητεία του όμως κράτησε μερικές μέρες, καθώς τα τρία κόμματα που αποτελούν τον τωρινό κυβερνητικό συνασπισμό (Δημοκρατικό Φιλελεύθερο Κόμμα, Κόμμα Ουγγρικής Μειονότητας, Εθνική Ένωση για την Πρόοδο της Ρουμανίας) συμφώνησαν στη συγκρότηση “τεχνοκρατικής” κυβέρνησης με επικεφαλής τον αρχηγό των μυστικών υπηρεσιών της χώρας (SIE) Μιχάι Ουνγκουρεάνου. Στον 43χρονο Ουνγκουρεάνου, ο οποίος την περίοδο 2004-2007 είχε διατελέσει και υπουργός Εξωτερικών, έχει δοθεί περιθώριο δύο εβδομάδων για να σχηματίσει κυβέρνηση που θα λάβει ψήφο εμπιστοσύνης, με κύριο στόχο την ψήφιση και εφαρμογή των μέτρων που ζητάει το ΔΝΤ, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η εκταμίευση της νέας δόσης του δανείου. Χαρακτηριστικές είναι εξάλλου και οι δηλώσεις του Ουνγκουρεάνου, που τονίζει πως η πείρα του ως μάντζερ θα βοηθήσει στην επίσπευση της υιοθέτησης και εφαρμογής των μέτρων.

Οι εκλογές στη Ρουμανία είναι προγραμματισμένες για το Νοέμβριο, ενώ δεν αποκλείεται να επισπευστούν για το καλοκαίρι. Η περίπτωση της Ρουμανίας είναι χαρακτηριστική για την τροπή που πάει να πάρει η πολιτική κατάσταση σε σειρά χωρών. Ένα αστικό πολιτικό σύστημα εντελώς απονομιμοποιημένο, αυτονομημένο από την κοινωνία και χωρίς κάποιο λαϊκό έρεισμα, που σταδιακά εξελίσσεται σε ένα βοναπαρτιστικό καθεστώς, όπως εξάλλου και οι κυβερνήσεις Μόντι και Παπαδήμου, με μόνο επιχείρημα την καταστολή και την τρομοκρατία.

Τις τελευταίες εβδομάδες η κυβέρνηση του Έμιλ Μπλοκ βρέθηκε αντιμέτωπη με τις μεγαλύτερες λαϊκές-εργατικές κινητοποιήσεις των τελευταίων είκοσι χρόνων στη χώρα, που έτειναν να πάρουν το χαρακτήρα εξέγερσης. Το νομοσχέδιο για τη μεταρρύθμιση (ουσιαστικά ιδιωτικοποίηση) του συστήματος υγείας, που θα ψηφίζοταν τον περασμένο Ιανουάριο, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι για τους εργαζόμενους και τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα της Ρουμανίας. Από το 2009, όταν προσέφυγε η χώρα στο ΔΝΤ ζητώντας δάνειο 20 δις δολάρια, τα μέτρα ήταν ισοπεδωτικά: 25% μείωση στους μισθούς, 15% μείωση στις συντάξεις, μείωση επιδομάτων, αύξηση του ΦΠΑ από 19% σε 24% (το μεγαλύτερο ποσοστό πανευρωπαϊκά μαζί με την Ελλάδα), 54 χιλιάδες απολύσεις στην τοπική αυτοδιοίκηση, έκλεισαν τα μισά σχεδόν νοσοκομεία με επιπλέον 3 χιλιάδες

απολύσεις, ενώ το σύνολο του δημόσιου τομέα έχει συρρικνωθεί κατά 25%. Από τα μέτρα δεν γλίτωσε και ο ιδιωτικός τομέας, καθώς τσακίστηκε στην κυριολεξία ο Εργατικός Κώδικας, ενώ πέρασαν και 14 νομοθετικές διατάξεις απευθείας από την κυβέρνηση χωρίς έγκριση από το κοινοβούλιο. Η ανεργία αγγίζει το 44%, ποσοστό διπλάσιο του μέσου όρου της ΕΕ. Αξίζει να σημειωθεί επίσης ότι η Ρουμανία είχε σχέσεις με το ΔΝΤ από τα τέλη της δεκαετίας του 1980, όταν στην ηγεσία της χώρας ήταν το ΚΚ Ρουμανίας.

Πρωταγωνιστικό ρόλο στο κίνημα έπαιξαν και εκεί οι κατελιμμένες πλατείες. Σαφέστατα εμπνευσμένες από τις αραβικές εξεγέρσεις, τους “Αγανακτισμένους” της Ισπανίας και της Ελλάδας και το κίνημα Occupy Wall Street, οι καταλήψεις των πλατειών του Πανεπιστημίου και στο κέντρο του Βουκουρεστίου αποτέλεσαν κέντρα αυτοοργάνωσης και αυτενέργειας των μαζών. Συγκροτήθηκαν ομάδες εργασίας που λειτουργούσαν σε τακτική βάση και στόχο είχαν να διατυπώσουν θέσεις και διεκδικήσεις του κινήματος. Πέρα όμως από κάποια γενικόλογα συνθήματα, το κίνημα δεν κατάφερε να διατυπώσει σαφείς στόχους, κάτι που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί φυσιολογικό, μιας και το εργατικό κίνημα εκεί τώρα αρχίζει και ξαναστέκεται στα πόδια του μετά από τη “σφαλίρα” της κατάρρευσης της ιδέας του σοσιαλισμού το 1989 - αν και σε πρόσφατες δημοσκοπήσεις το 60% θεωρεί καλύτερο το καθε-

στώς Τσαουσέσκου (ή πιο ορθά της σχεδιασμένης οικονομίας) από το τωρινό καθεστώς της ελεύθερης αγοράς και του νεοφιλελευθερισμού.

Οι μαζικές απεργίες, οι μαζικές μαχητικές διαδηλώσεις, οι καταλήψεις εργοστασίων και οι ομηρίες αφεντικών, οι μορφές πάλης που βγαίνουν οργανικά από τις ίδιες τις ανάγκες του αγώνα, οι νεολαιίστικες εξεγέρσεις από το Δεκέμβρη της Αθήνας μέχρι τα γκέτο του Λονδίνου, η Αραβική Άνοιξη, τα κινήματα των κατελιμμένων πλατειών, οι εργατικές κινητοποιήσεις σε σειρά χωρών υπογραμμίζουν την αυξανόμενη μαχητικότητα του προλεταριάτου σε παγκόσμια κλίμακα, την πολιτικοποίησή του και τη διάθεσή του να αγωνιστεί ενάντια στην ανεργία, την εξαθλίωση, την ευέλικτη εργασία και την αποδόμηση της υγείας, της παιδείας και της πρόνοιας. Σε συνθήκες όμως καπιταλιστικής κρίσης - πόσο μάλλον με τα χαρακτηριστικά της τωρινής - οι συνδικαλιστικοί αγώνες, όσο δεν ανάγονται σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, όσο η πάλη δεν παίρνει κεντρικά πολιτικά χαρακτηριστικά και δεν συνδέεται η παρούσα κατάσταση με τον αγώνα για Εργατική Δημοκρατία στη βάση του προλεταριακού διεθνισμού και του Μεταβατικού Προγράμματος, είναι αδύνατο να δώσουν λύση στα προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

■ Βασίλης Ζ.

Τα Λαϊκά Μέτωπα στην Ιστορία

Σειρά άρθρων για τις συμμαχίες στην Αριστερά και το εργατικό κίνημα (2^ο μέρος)

■ Γιάννης Χαλάς

Το Λαϊκό Μέτωπο εκφράζει ως όρος την πολιτική κοινωνικών και πολιτικών συμμαχιών που ακολουθούν οι ρεφορμιστικές οργανώσεις και κόμματα. Αυτά θεωρούν ότι η εργατική τάξη είναι ανίκανη να πραγματοποιήσει (ή δεν χρειάζεται) την επανάσταση, συχνά αποκρύπτοντας τις θέσεις τους με το να την παραπέμπουν σε ένα αόριστο και μακρινό μέλλον. Η ουσία κάθε ρεφορμιστικής πολιτικής είναι ότι η λύση θα δοθεί πάντα μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού και της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, δηλαδή με την εκλογή μιας «αριστερής» ή «προοδευτικής» κυβέρνησης. Αυτό πολύ συχνά καμουφλάρεται με την προώθηση, ως πιο «ρεαλιστικού» στόχου, ενός ενδιαμέσου «σταδίου» της επανάστασης, που, ανάλογα με την ιστορική περίοδο, βαφτίζεται «αστικοδημοκρατικό», «αντιιμπεριαλιστικό», «αντιμονοπωλιακό» κλπ. Προφανώς, οι κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες που χρειάζονται για ένα τέτοιο στάδιο θα πρέπει να περιλαμβάνουν όχι μόνο διάφορα μικροαστικά στρώματα αλλά και το «εθνικό», «προοδευτικό», «μη μονοπωλιακό» κλπ. κομμάτι της αστικής τάξης. Από τη φύση τους τα Λαϊκά Μέτωπα, ως τέτοιες συμμαχίες, εμπεριέχουν μια κραυγαλέα αντίφαση: τα συμφέροντα των καταπιεσμένων θα πρέπει να συμβιβαστούν με αυτά των εκμεταλλευτών, έστω του «καλύτερου» κομματιού τους. Αυτό που δεν μπορούν να αποκρύψουν οι ρεφορμιστές είναι ότι το πολιτικό πρόγραμμα κάθε Λαϊκού Μετώπου, όποια ονομασία και αν του δίνουν, είναι ξεκάθαρα ένα αστικό πρόγραμμα, που σέβεται «τα ιερά και τα όσια» της καπιταλιστικής οικονομίας, του αστικού κράτους και των θεσμών του, και μάλιστα των πιο ζωτικών για τα συμφέροντα των καπιταλιστών (στρατός, μηχανισμοί καταστολής). Η πικρή ιστορική πείρα αποδεικνύει ότι πάντα σε τέτοιου είδους «συμμαχίες» ο μεγάλος χαμένος είναι το προλεταριάτο, που αναγκάζεται να εγκαταλείψει όχι μόνο τα ιστορικά (σοσιαλιστική επανάσταση) αλλά πολύ συχνά και τα πιο άμεσα συμφέροντά του.

Τα Λαϊκά Μέτωπα εμφανίστηκαν στο ιστορικό προσκήνιο τον 20^ο αιώνα, όταν αφενός η είσοδος του καπιταλισμού στο στάδιο της παρακμής του (ιμπεριαλισμός) έβαζε τη σοσιαλιστική επανάσταση στην ημερή-

▲ 11/9/1937: Οι Ένοπλες Δυνάμεις πνίγουν στο αίμα την κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου του Σαλβαντόρ Αλιέντε

σια διάταξη, αφετέρου η εμφάνιση μέσα στο εργατικό κίνημα μιας εργατικής γραφειοκρατίας και αριστοκρατίας, που είχε συμφέρον να διατηρήσει τα προνόμια που είχε αποκτήσει μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, βρήκε την πολιτική της έκφραση στο ρεφορμισμό. Τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, αφού είχαν ήδη αρκετές φορές συμμετάσχει σε αστικές κυβερνήσεις, πρόδωσαν το 1914 και τα πιο ζωτικά συμφέροντα των εργατών, στέλνοντάς τους στο σφαγείο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου στο όνομα της ιμπεριαλιστικής «πατρίδας». Τα δεινά του πολέμου οδήγησαν στο επαναστατικό ξέσπασμα του ρωσικού προλεταριάτου το Φλεβάρη του 1917, που ανέτρεψε το τσαρικό απολυταρχικό καθεστώς. Την πολιτική κυριαρχία μέσα στην εργατική τάξη και τα επαναστατικά της όργανα (σοβιέτ) είχαν τα ρεφορμιστικά κόμματα των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών, που προχώρησαν στην πρώτη ιστορική εφαρμογή του Λαϊκού Μετώπου εν μέσω μιας επαναστατικής κατάστασης. Η προσωρινή κυβέρνηση που σχημάτισαν σε συνεργασία με τα αστικά κόμματα συνέχισε τον πόλεμο και τη σφαγή κατά εκατομμύρια των ρώσων εργατών και αγροτών, εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των Αγγλογάλλων ιμπεριαλιστών «συμμάχων». Ταγμένη στην υπεράσπιση των καπιταλιστικών συμφερόντων, αρνούνταν πεισματικά να εθνικοποιήσει ακόμα και τα εργοστάσια ψωμιού και να ανακουφίσει τις μάζες από την πείνα. Οι μπολσεβίκοι, αφού ο Λένιν με τις περιφημες «Θέσεις του Απρίλη» διόρθωσε τη λανθασμένη πολιτική υποστήριξης της προσωρινής κυβέρνησης, διαφύλα-

ξαν την πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης και, μπαίνοντας επικεφαλής στους αγώνες της για ψωμί και ειρήνη, κέρδισαν την εμπιστοσύνη της και την οδήγησαν στην ανατροπή της αστικής κυβέρνησης και την κατάληψη της εξουσίας από τα σοβιέτ.

Ο γραφειοκρατικός εκφυλισμός του πρώτου στην ιστορία εργατικού κράτους οδήγησε στην αναβίωση της μενσεβίκικης πολιτικής από τους σταλινικούς γραφειοκράτες, που γνώριζαν πολύ καλά ότι οποιαδήποτε επαναστατική νίκη θα υπονόμει την εξουσία και τα προνόμια που είχαν αποκτήσει σε βάρος των εργαζομένων της Σοβιετικής Ένωσης. Στο 7^ο Συνέδριο της ελεγχόμενης από αυτούς Κομμουνιστικής Διεθνούς, οι σταλινικοί, στο όνομα της αντιμετώπισης του φασισμού, επέβαλαν στα κομμουνιστικά κόμματα όλου του κόσμου την προδοτική πολιτική των Λαϊκών Μετώπων με τις «δημοκρατικές» αστικές τάξεις. Στις αρχές του 1936, οι εκλογικές νίκες των Λαϊκών Μετώπων σε Γαλλία και Ισπανία έδειχναν να δικαιώνουν τη σταλινική πολιτική. Οι γάλλοι εργάτες, ενθαρρυνόμενοι και από το εκλογικό αποτέλεσμα, κατέλαβαν τα εργοστάσια τον Ιούνιο του 1936. Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, αφού προχώρησε σε μεγάλες παραχωρήσεις για να τους κατευνάσει, εξαπέλυσε συντονισμένη εκστρατεία για να τους πείσει να γυρίσουν στη δουλειά, με επικεφαλής φυσικά το σταλινικό γαλλικό ΚΚ. Η πολιτική της απογοήτευσε και αδρανοποίησε την εργατική τάξη, οδηγώντας τελικά στη σύντομη επάνοδο της δεξιάς στην εξουσία. Κι αν στη Γαλλία είχαν μια «απλή» ήττα, στην Ισπα-

νία διαδραματίστηκε ίσως η μεγαλύτερη τραγωδία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Το καλοκαίρι του 1936, παρότι η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου καλλιεργούσε τον εφησυχασμό απέναντι στη βέβαιη εκδήλωση φασιστικού πραξικοπήματος, το ισπανικό προλεταριάτο αποδείχθηκε ικανό, όχι μόνο να τσακίσει τη φασιστική ανταρσία σε όλες σχεδόν τις μεγάλες πόλεις, αλλά και να καταλάβει σε πολλές περιοχές τη γη και τα μέσα παραγωγής. Η άμεση προοπτική μιας νικηφόρας επανάστασης συνάντησε τη λυσσασμένη αντίσταση όχι μόνο των αστικών δυνάμεων του Λαϊκού Μετώπου αλλά πάνω απ' όλους των σταλινικών του ισπανικού ΚΚ. Το βασικό τους επιχείρημα ήταν ότι η προώθηση μιας επαναστατικής πολιτικής υπονόμει την πολεμική προσπάθεια κατά των φασιστών και «τρώμαζε» τους αστούς και μικροαστούς «συμμάχους» αλλά και τους «δημοκρατικούς» Αγγλογάλλους ιμπεριαλιστές. Με την αμέριστη βοήθεια των μηχανισμών καταστολής της «δημοκρατικής» αστικής κυβέρνησης και των πρακτόρων της σταλινικής Γκεπεού εξαπέλυσαν μια συστηματική εκστρατεία καταστροφής και εξόντωσης των επαναστατών αλλά και όσων διαφωνούσαν με τη σταλινική πολιτική, κατηγορώντας τους πάντες για συνεργασία με τους φασίστες. Παρόλα αυτά, η αντεπανάσταση θα είχε συντριβεί αν οι αναρχικοί (που μετά από πολλές δεκαετίες σκληρών αγώνων είχαν κερδίσει την εμπιστοσύνη του ισπανικού προλεταριάτου και τα αναρχικά συνδικάτα είχαν σχεδόν ένα εκατομμύριο μέλη) δεν ακολουθούσαν και αυτοί στην πλειοψηφία τους μια

λαϊκομετωπική πολιτική. Απορρίπτοντας, για λόγους υποτίθεται αντιεξουσιαστικής «ιδεολογικής καθαρότητας», την κατάληψη της εξουσίας από τις επαναστατικές επιτροπές των ισπανικών μαζών, κατέληξαν να συμμετέχουν με τέσσερις υπουργούς στην αστική κυβέρνηση. Όταν το Μάη του 1937 οι εξεγερμένοι εργάτες της Καταλονίας τους έδιναν ξανά στα χέρια την εξουσία, οι αναρχικοί ηγέτες ουσιαστικά αναπαρήγαγαν τα επιχειρήματα των σταλινικών για κίνδυνο «κατάρρευσης του μετώπου» αλλά και βομβαρδισμό της Βαρκελώνης από τον αγγλικό στόλο (!). Τελικά, αυτό που άνοιξε το δρόμο στην επικράτηση των φασιστών του Φράνκο στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο δεν ήταν η «απερισκεψία» των επαναστατών αλλά η «σύνεση» των προδοτικών ρεφορμιστικών και αναρχικών ηγεσιών.

Στις αποικιακές, εξαρτημένες και καθυστερημένες χώρες, οι σταλινικοί τόνιζαν ακόμα περισσότερο την αναγκαιότητα του Λαϊκού Μετώπου, καθώς η σοσιαλιστική επανάσταση παραμεριζόταν προς όφελος μιας εθνικοαπελευθερωτικής ή «αστικοδημοκρατικής» επανάστασης για να απομακρυνθούν τα «κατάλοιπα της φεουδαρχίας». Αυτή την πολιτική εφάρμοσε και το ΚΚΕ από το 1936, με το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα με το «δημοκρατικό» αστικό κόμμα των Φιλελευθέρων, που οδήγησε στην προδοσία της εξέγερσης των εργατών της Θεσσαλονίκης και ουσιαστικά άνοιξε το δρόμο για τη δικτατορία του Μεταξά. Στην περίοδο της Κατοχής, η οικοδόμηση του ΕΑΜ, παρά την τεράστια δυναμική που δημιουργήσε, βασίστηκε στην αυταπάτη της «εθνικής ενότητας». Η εφαρμογή αυτής της πολιτικής οδήγησε εντελώς φυσιολογικά στη συμμετοχή του ΕΑΜ και του ΚΚΕ στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», που σχηματίστηκε μετά την απελευθέρωση με βάση τη βασιλική κυβέρνηση του Καίρου, και στις προδοτικές συμφωνίες του Λιβάνου, της Καζέρτας και της Βάρκιζας. Η σφαγή του μεγαλειώδους κινήματος της αντίστασης από τους «δημοκρατικούς» Αγγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές και το «δημοκράτη» αστό Παπανδρέου είναι μια τραγική προειδοποίηση για τους σημερινούς αγώνες των ελλήνων εργαζομένων, απέναντι στους θιασώτες ενός «νέου ΕΑΜ».

> συνέχεια στην επόμενη σελίδα

60 χρόνια από την ένταξη της Ελλάδας στο NATO

Στις 4 Απριλίου 1949, στις αρχές του Ψυχρού Πολέμου, υπογράφηκε η συμφωνία ίδρυσης της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας. Στόχος της συμμαχίας ήταν ο στρατιωτικός εξοπλισμός και άμυνα απέναντι στη Σοβιετική Ένωση και το σταμάτημα οποιασδήποτε απόπειρας ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος, ενισχύοντας τις αστικές τάξεις ενάντια στα εργατικά κινήματα, που αναπτύσσονταν ραγδαία μετά το 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Τρία χρόνια αργότερα, στις 18 Φεβρουαρίου 1952, η συμμαχία διευρύνεται για πρώτη φορά, με την προσθήκη δύο νέων μελών, της Ελλάδας και της Τουρκίας. Η αιτία της προσέγγισης της Ελλάδας και της Τουρκίας από το NATO ήταν προφανής: αποτελούσαν προπύργιο ενάντια στη Σοβιετική Ένωση και ορμητήριο προς τη Μέση Ανατολή, δύο περιοχές που αφορούσαν άμεσα τα δυτικά συμφέροντα. Ακόμα, η Ελλάδα είχε μόλις βγει από τον εμφύλιο πόλεμο, ο οποίος ήταν το πρώτο θερμό επεισόδιο στην ψυχροπολεμική σκακιέρα. Η «απώλεια» της Ελλάδας προς το σοσιαλισμό θα στοίχιζε αρκετά στους Δυτικούς. Τέλος, με την ταυτόχρονη ένταξη και των δύο χωρών, οι ιμπεριαλιστές επιτυγχάνουν τη σταθεροποίηση της ρευστής ακόμα κατάστασης στις σχέσεις των δύο κρατών, που «από τότε θα πρέπει να θεωρούνται σύμμαχοι», χωρίς βέβαια η επίλυση των διαφορών τους να αποτελεί στόχο του NATO.

Από την άλλη, η ελληνική αστική τάξη με την ένταξή της στο NATO προσδοκούσε να υλοποιήσει δικές της επιδιώξεις. Μόλις είχε βγει νικήτρια μεν, καταρρακωμένη δε, από τον εμφύλιο πόλεμο, ενώ οι διώξεις, τα βασανιστήρια και οι εξορίες των αγωνιστών συνεχίζονταν, γεγονός που δείχνει ότι ακόμα φοβόταν μια πιθανή μελλοντική ανατροπή της. Ταυτόχρονα, η ελληνική αστική τάξη ήθελε να πετύχει την εδραίωσή της στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου, διαμέσου ισχυρών συμμαχιών. Περαιτέρω, θεώρησε ότι το γεγονός της ταυτόχρονης ένταξης στο NATO μαζί με την Τουρκία, θα οδηγούσε τους νατοϊκούς συμμάχους στην αποτροπή μιας ενδο-νατοϊκής διαμάχης, και ίσως ακόμα να οδηγούσε και στην επίλυση των μεταξύ τους προβλημάτων.

Φυσικά, όπως προαναφέραμε, το NATO δεν είχε τέτοιες προθέσεις. Μοναδικό τους μέλημα ήταν η αποτροπή της προώθησης του σοσιαλισμού από τη μία και η απρόσκοπτη εξασφάλιση των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής από την άλλη.

Με βάση τη συμφωνία ένταξης της Ελλάδας στο NATO, οι αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις μπορούσαν και μπορούν να δρουν ελεύθερα μέσα στα σύνορα της Ελλάδας, να διατηρούν τα δικά τους ταχυδρομεία, να έχουν ατέλεια, να μη δικάζονται από τα ελληνικά δικαστήρια, να αποζημιωθούν για τις όποιες υποδομές θα κατασκεύαζαν και θα παρέμεναν στη χώρα κ.α. Επίσης, η Ελλάδα είχε και έχει την υποχρέωση να στηρίζει με ένοπλα στρατεύματα τους πολέμους που διεξάγει το NATO καθώς και να εξοπλίζεται βαριά και η ίδια, αφού όπως είπαμε αποτελούσε ένα από τα προπύργια του ιμπεριαλισμού.

Έτσι, από το 1952 μέχρι σήμερα, με εξαίρεση μια περίοδο έξι χρόνων (1974-80), τα ελληνικά στρατεύματα συμμετείχαν άμεσα ή έμμεσα σε όλους τους πολέμους που διεξήγε η Βορειοατλαντική Συμμαχία: από τον πόλεμο στην Κορέα μέχρι τα πιο πρόσφατα Ιράκ, Αφγανιστάν και φέτος Λιβύη. Ταυτόχρονα, νατοϊκές βάσεις εγκαταστάθηκαν σε διάφορα σημεία της Ελλάδας, για να μπορούν να ελέγχουν καλύτερα τα σημεία ενδιαφέροντός τους.

Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων, η ελληνική εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ήταν αυτοί που κλήθηκαν να πληρώσουν τις συνέπειες της ένταξης στο NATO: από την εγκατάσταση των στρατιωτικών βάσεων ως τους κολοσσιαίους πολεμικούς εξοπλισμούς και τις πολυδάπανες συμμετοχές στις διάφορες εκστρατείες, λεφτά των φορολογούμενων πληρώνονταν με προτεραιότητα από τον κρατικό προϋπολογισμό και στερούνταν από την υγεία και την παιδεία.

Ο ρόλος του NATO στο παγκόσμιο σκηνικό όλα αυτά τα χρόνια, ακόμα και μετά την κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», είναι λίγο-πολύ γνωστός. Αποτελεί την πολεμική μηχανή προάσπισης των συμφερόντων των ιμπεριαλιστών. Όλες οι χώρες-μέλη είναι υποχρεωμένες να στηρίζουν οικονομικά και στρατιωτικά τις αποφάσεις που παίρνο-

νται. Ουσιαστικά το NATO δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο πιο ισχυρός παγκόσμιος τρομοκράτης, που μπορεί να χτυπήσει οποιονδήποτε στέκεται εμπόδιο στα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών.

Από την άλλη, είναι επίσης γνωστές, και παγκόσμια αλλά και στην Ελλάδα, οι εργατικές αντιδράσεις ενάντια στο NATO και στη συμμετοχή της Ελλάδας. Το ελληνικό εργατικό, φοιτητικό και μαθητικό κίνημα έχει παλέψει επανειλημμένως για την αποχώρηση της Ελλάδας από το NATO και, σε συνεργασία με τις υπόλοιπες χώρες, για τη διάλυση αυτού του τρομοκρατικού μηχανισμού. Τελευταίο παράδειγμα αντινατοϊκής δράσης υπήρξε το αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ.

Παρόλα αυτά, η ελληνική αστική τάξη, με τα ιδιαίτερα σκληρά μέτρα που λαμβάνει εξαιτίας της οικονομικής κρίσης κατά των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και βλέποντας τις δυναμικές αντιδράσεις του κινήματος (48ωρες γενικές απεργίες, περικύκλωση κοινοβουλίου, λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών και πόλεων, απεργίες διαρκείας σε πάρα πολλούς τομείς, προσωπικές επιθέσεις σε πολιτικούς κ.α.) είναι φυσικό να φοβάται για τη συνέχιση της ύπαρξής της. Η συμμετοχή της Ελλάδας στο NATO εξακολουθεί να αποτελεί για την ελληνική αστική τάξη μια εγγύηση προστασίας των συμφερόντων της. Περαιτέρω, η θέση του ελληνικού καπιταλισμού έχει υποβαθμιστεί αρκετά, και εξαιτίας της οικονομικής κρίσης αλλά και εξαιτίας της ανάπτυξης που σημειώνει αντίστοιχα ο τουρκικός καπιταλισμός. Η Τουρκία αρχίζει να προκαλεί ξανά την Ελλάδα τόσο στο Αιγαίο όσο και στο Κυπριακό και η τελευταία δεν είναι σε θέση να απαντήσει. Σε αυτά τα πλαίσια, η ελληνική αστική τάξη θεωρεί ότι μια πιθανή αποχώρησή της από το NATO θα επιδείνωνε τη θέση της ακόμα περισσότερο.

Όσο η Ελλάδα εξακολουθεί να συμμετέχει σε αυτή τη δολοφονική συμμαχία, οι έλληνες εργαζόμενοι θα πληρώνουν το κόστος της. Ταυτόχρονα, στηρίζοντας όλες τις νατοϊκές επιχειρήσεις, η Ελλάδα γίνεται συνένοχη στα εγκλήματα που διαπράττονται παγκόσμια κατά της ανθρωπότητας για την υπεράσπιση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Η ελληνική εργατική τάξη δεν έχει παρά να συνεχίσει να παλεύει για τη διάλυση αυτού του μηχανισμού. Ιδιαίτερα στους δύσκολους καιρούς που βιώνουν οι έλληνες εργαζόμενοι, η αποχώρηση της χώρας από το NATO γίνεται πιο κρίσιμη από ποτέ, αφού οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να σηκώσουν πια αυτό το απάνθρωπο βάρος. Ας παλέψουμε όλοι προς αυτή την κατεύθυνση, για να απαλλαχθούμε από αυτές τις αλυσίδες:

— **Έξω οι βάσεις του θανάτου!**

— **Άμεση αποχώρηση της Ελλάδας από το NATO**

— **Να διαλυθεί ο μεγαλύτερος παγκόσμιος τρομοκρατικός μηχανισμός, το NATO**

— **Λεφτά για παιδεία και υγεία και όχι για το NATO και την αστυνομία!**

*Τα Λαϊκά Μέτωπα στην Ιστορία
< συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα*

Η εφαρμογή λαϊκομετωπικών πολιτικών οδήγησε σε αναρίθμητες σφαγές και τραγωδίες, ιδιαίτερα σε χώρες του Τρίτου Κόσμου. Από τα πιο πρόσφατα παραδείγματα, ιδιαίτερα σημαντικό είναι αυτό της Χιλής. Η κυβέρνηση του Αλιέντε, παρότι ήταν μια κυβέρνηση συνεργασίας ρεφορμιστικών εργατικών κομμάτων χωρίς ουσιαστική συμμετοχή αστικών δυνάμεων και παρά τα πολλά φιλολαϊκά μέτρα που πήρε, δεν έπαυε να είναι μια κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου με ένα αστικό πρόγραμμα, με όλα τα χαρακτηριστικά που περιγράψαμε στην αρχή. Και βέβαια, το πιο κρίσιμο από αυτά ήταν ο απόλυτος σεβασμός στους μηχανισμούς του αστικού κράτους και το στρατό, ο οποίος υπό την ηγεσία του Πиноσέτ ανέτρεψε την κυβέρνηση του Αλιέντε και έπνιξε στο αίμα τους χιλιανούς εργαζόμενους.

Οι επαναστάτες μαρξιστές αντιπαρέθεσαν και αντιπαραθέτουν στο Λαϊκό Μέτωπο μια πολιτική με τα εξής βασικά στοιχεία: α) την επίμονη προπαγάνδα και προειδοποίηση, κόντρα και στις αυταπάτες των πλατιών μαζών, για την πραγματική ουσία των Λαϊκών Μετώπων και τις καταστροφικές τους συνέπειες, β) την προβολή ενός προγράμματος μεταβατικών δικδικήσεων (π.χ. στη σημερινή περίπτωση διαγραφή του χρέους, εργατικός έλεγχος) που βοηθούν στην άνοδο της συνείδησης των εργαζομένων και στη ρήξη τους με τη λογική του καπιταλισμού. γ) την προώθηση με κάθε τρόπο μορφών αυτοοργάνωσης (λαϊκές συνελεύσεις, επιτροπές σε χώρους δουλειάς και, σε ένα ανώτερο επίπεδο, εργατικά συμβούλια – σοβιέτ) που επιτρέπουν στην εργατική τάξη και τα άλλα καταπιεζόμενα στρώματα να πάρουν την υπόθεσή τους στα χέρια τους. δ) την τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου (βλ. σχετικό άρθρο στο προηγούμενο φύλλο της Ε.Π.) ή/και ειδικές μορφές του, όπως η ενότητα των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων πάνω σε ένα πρόγραμμα δράσης ή το μέτωπο των επαναστατικών δυνάμεων (π.χ. η συνεργασία κατά την ισπανική επανάσταση των τροτσκιστών με την αναρχική ομάδα «Φίλοι του Ντουρούτι», που αντιτίθονταν στην προδοτική πολιτική της ηγεσίας των αναρχικών). Πάνω σε αυτούς τους άξονες κινήθηκαν οι τροτσκιστές αγωνιστές σε όλες τις ιστορικές περιπτώσεις που αναφέρθηκαν, δεν μπόρεσαν όμως λόγω της αριθμητικής τους αδυναμίας να αλλάξουν τη ροή των πραγμάτων. Αυτό που έλειψε, και είναι σήμερα το βασικό ζητούμενο, είναι αυτό που υπήρξε στη Ρωσία: ένα ισχυρό επαναστατικό κόμμα ικανό να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της εργατικής τάξης στο στόχο της κατάληψης της εξουσίας και να συγκρουστεί πολιτικά, ιδεολογικά και πρακτικά με την αστική τάξη και το κράτος της.

Συρία

Ανάμεσα στην άγρια καταστολή και τα σχέδια για ιμπεριαλιστική επέμβαση

■ Μαρία Κτιστάκη

Ένα χρόνο μετά την έναρξη της εξέγερσης στη Συρία, ο λαός συνεχίζει απτόητος να απαιτεί την ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ παρά τις χιλιάδες δολοφονίες αμάχων, την ισοπέδωση ολόκληρων συνοικιών και πόλεων, τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια, τις τρομακτικές ελλείψεις σε τρόφιμα και φάρμακα την τεράστια καταστροφή –γίνεται πλέον λόγος για ανθρωπιστική καταστροφή– που σκορπάει ο στρατός προκειμένου να καταστείλει τον εξεγερμένο λαό και να ελέγξει την κατάσταση. Οι ιμπεριαλιστές, από την άλλη, αφού έκαναν για μεγάλο διάστημα τα στραβά μάτια, δίνοντας χρόνο στον Μπασάρ Άσαντ να σταθεροποιήσει το καθεστώς του, έχουν τώρα επιδοθεί σε μια προσπάθεια διαμόρφωσης της διάδοχης κατάστασης με το μικρότερο δυνατό κόστος για τους ίδιους (πιέσεις προς το καθεστώς να παραδώσει την εξουσία, ενίσχυση των αντικαθεστωτικών και ιδίως των μετριοπαθέστερων και πιο ελέγξιμων τμημάτων τους, σχέδια λιγότερο ή περισσότερο άμεσης επέμβασης).

Μέχρις Εσχάτων ο Άσαντ

Με το πλεονέκτημα ότι εξακολουθεί να ελέγχει τον κύριο όγκο του στρατού, με τη στήριξη (πολιτική και οικονομική) που εξακολουθούν να του παρέχουν η Ρωσία και η Κίνα και εκμεταλλευόμενος την απροθυμία των ιμπεριαλιστών να εμπλακούν σε μια νέα στρατιωτική αντιπαράθεση, ο Άσαντ έχει εξαπολύσει μια πρωτοφανούς βαρβαρότητας επίθεση δολοφονώντας, βιάζοντας και καταστρέφοντας, χτυπώντας στο ψαχνό τους διαδηλωτές που εξακολουθούν να συρρέουν κατά χιλιάδες, συλλαμβάνοντας κόσμο μέσα στα νοσοκομεία, οδηγώντας στη λιμοκτονία και ισοπεδώνοντας ολόκληρες πόλεις μαζί με τους κατοίκους τους αν δεν μπορεί να τις ελέγξει αλλιώς (τελευταίο θύμα η Χομς). Οι αριθμοί των θυμάτων αυξά-

νονται με ιλιγγιώδη ταχύτητα καθώς προστίθενται καθημερινά εκατοντάδες, ανάμεσα τους και ξένοι ανταποκριτές που μπαίνουν στη χώρα κρυφά, καθώς η απαγόρευση στα ΜΜΕ συνεχίζεται σε μια προσπάθεια να αποσιωπηθούν οι αγριότητες που διαπράττονται και να αποδοθούν σε υστερόβουλους εχθρούς του καθεστώτος οι εικόνες φρίκης που διαρρέουν. Την ίδια στιγμή, ο Άσαντ εξακολουθεί τις προσπάθειες να κερδίσει χρόνο και να δώσει πάτημα στους εναπομείναντες υποστηρικτές του, που εξακολουθούν να κρατούν μια πολιτική ίσων αποστάσεων, μπλοκάροντας οποιαδήποτε σαφώς καταδικαστική απόφαση του ΟΗΕ, ή την επιβολή ουσιαστικών κυρώσεων. Τέτοιες προσηματικές ενέργειες ήταν για παράδειγμα η άρση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης που ίσχυε από το 1963 ή η εξαγγελία δημοψηφίσματος (στις 26 Φεβρουαρίου) για την έγκριση ενός νέου Συντάγματος που καταργεί το πολιτικό μονοπώλιο του κόμματος Μπάαθ και προβλέπει ελεύθερες πολυκομματικές εκλογές το επόμενο τρίμηνο. Αυτά, βέβαια, χωρίς να περιορίσει -αντίθετα εντείνοντας- την καταστολή και τις σφαγές και χωρίς να πείσει κανένα για τις προθέσεις του.

Άσπονδοι Φίλοι, Καρδιακοί Εχθροί

Αφού θυμίσουμε ότι το καθεστώς Άσαντ, παρά τις προστριβές με το Ισραήλ και τις στενές σχέσεις με το Ιράν, υπήρξε σημαντικός παράγοντας σταθερότητας στην περιοχή και συχνά σύμμαχος των ιμπεριαλιστών στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας και, ως εκ τούτου, κάθε άλλο παρά ήθελαν την ανατροπή του, αξίζει να δούμε τους παράγοντες που υποκινούν τη στάση των διαφόρων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των δορυφόρων τους.

Για τη Ρωσία, πέρα από την επίδειξη δύναμης που απαιτούσε η προεκλογική εκστρατεία του Πούτιν, διακυβεύονται σημαντικά οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντα καθώς, εκτός από τις διάφορες εμπορικές συμφωνίες που έχει συνάψει, το 10% της παραγωγής όπλων και οπλικών συστημάτων της κατευθύνεται στη Συρία, ενώ στο λιμάνι της Ταρσού βρίσκεται η μοναδική πια ναυτική βάση που έχει απομείνει στη Ρωσία εκτός της πρώην ΕΣΣΔ, ένα

προπύργιο με τεράστια σημασία αναλογιστεί κανείς τα τεράστια γεωστρατηγικά και ενεργειακά συμφέροντα που διακυβεύονται στην περιοχή. Επιπλέον, η ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ, σημαντικού συμμάχου του Ιράν, θα σημάνει την ακόμα μεγαλύτερη απομόνωση και πίεση του δεύτερου με το οποίο η Ρωσία, αλλά και η Κίνα, διατηρούν στενές εμπορικές και στρατιωτικές σχέσεις, ενώ για την Κίνα ένας παραπάνω λόγος είναι ότι η Συρία αποτελεί τον κύριο ενεργειακό προμηθευτή της. Τέλος, η επικράτηση των αντικαθεστωτικών δυνάμεων στη Συρία απειλεί να πυροδοτήσει εξεγέρσεις στις μουσουλμανικές μειονότητες του Καυκάσου, ενδεχόμενο που ο Πούτιν θέλει οπωσδήποτε να εκμηδενίσει.

Οι ΗΠΑ και οι υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, φαίνονται να ταλαντεύονται ανάμεσα σε μια έμμεση επέμβαση με προμετωπίδα την ανθρωπιστική βοήθεια και μέσω την άμεση πολιτική ενίσχυση των αντικαθεστωτικών δυνάμεων που θεωρούν περισσότερο διαχειρίσιμες και την έμμεση οικονομική και στρατιωτική βοήθεια μέσω της Σαουδικής Αραβίας και του Κατάρ, από τη μία, και μια πιο δραστηρίκη στρατιωτική λύση (τύπου Λιβύης) με τη μορφή διεθνούς ειρηνευτικής δύναμης, κάτω από την ομπρέλα μιας απόφασης του Συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ. Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν οι ΗΠΑ και η Βρετανία, που προσπαθούν να ελαχιστοποιήσουν το κόστος μια επέμβασης σε μια χώρα πολύ μεγαλύτερη και δυσκολότερη από τη Λιβύη. Στη δεύτερη ανήκει η Γαλλία που προωθεί την πρόταση της δημιουργίας ανθρωπιστικών διαδρόμων μέσα στη Συρία, μια πρόταση που συνεπάγεται στρατιωτική «βοήθεια» για να επιβληθούν και να διατηρηθούν αυτοί οι διαδρόμοι. Στο ίδιο μήκος κύματος αν και ακόμα πιο επιθετική εμφανίζεται η Σαουδική Αραβία και οι χώρες του Αραβικού Συνδέσμου που ζητούν την ανάπτυξη ειρηνευτικής δύναμης στη χώρα (από τον ΟΗΕ και τις αραβικές χώρες), αποχώρηση του Άσαντ, προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας, υιοθέτηση νέου Συντάγματος και εκλογές, χωρίς να μπορούν να κρύψουν την επιδίωξή τους να αναλάβουν τον πρωταγωνιστικό ρόλο στις εξελίξεις, όχι μόνο για δικό τους όφελος αλλά και των ιμπεριαλιστών συμμάχων τους. Στην προσπάθειά τους, οι δυτικές δυνάμεις, να παρακάμψουν τις αντιρρήσεις της Ρωσίας και της Κίνας, προχώρησαν στην οργάνωση μια συνόδου «Φίλων της Συρίας» με τη συμμετοχή πλήθος χωρών (γίνεται λόγος για 50 έως 70 συμμετοχές), στις 24 Φεβρουαρίου στην Τύνιδα. Εκεί συμφώνησαν να στηρίζουν

με κάθε τρόπο την συριακή αντιπολίτευση και να επιβάλλουν την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας από τον Ερυθρό Σταυρό και το Γραφείο Ανθρωπιστικών Αποστολών του ΟΗΕ, δίνοντας ένα τηλεσίγραφο 72 ωρών στη Δαμασκό να αποδεχτεί την απόφαση. Όρισαν, επιπλέον, ως ειδικό απεσταλμένο του ΟΗΕ και του Αραβικού Συνδέσμου τον Κόφι Ανάν, πρώην γ.γ. του ΟΗΕ στη διάρκεια των επεμβάσεων στη Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ. Είναι σαφές ότι ο κλοιός γύρω από τον Άσαντ έχει αρχίσει να σφίγγει επικίνδυνα, γεγονός, ωστόσο που εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τον ίδιο το συριακό λαό.

Αντικαθεστωτικές Δυνάμεις & Δυναμικές

Οι προσπάθειες των ιμπεριαλιστών να προωθήσουν ως επίσημο εκπρόσωπο των αντικαθεστωτικών δυνάμεων το Εθνικό Συριακό Συμβούλιο, μια από τις ομαδοποιήσεις δυνάμεων που έχει προκύψει, στην οποία ηγετικό ρόλο παίζουν οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι και εμφανίζεται πρόθυμη να συζητήσει το ενδεχόμενο της ξένης «βοήθειας», δε φαίνεται να προχωράει. Αντίθετα διευρύνεται η επιρροή τόσο της Εθνικής Επιτροπής για τη Δημοκρατική Αλλαγή, που συσπειρώνει πιο αριστερές και ριζοσπαστικές δυνάμεις, όσο και της Γενικής Επιτροπής της Συριακής Επανάστασης που συντονίζει τις τοπικές επιτροπές στις οποίες πρωταγωνιστεί η νεολαία. Και οι δύο παραπάνω συσπειρώσεις απορρίπτουν κάθετα το ενδεχόμενο κάθε είδους επέμβασης. Ασαφής, ωστόσο, παραμένει η κατάσταση στον Εθνικό Συριακό Στρατό που απαρτίζεται από τους αυτομολύσαντες σύρους στρατιώτες, στα ηγετικά κλιμάκια του οποίου διεξάγεται μάχη για το ποια προσωπικότητα θα επικρατήσει και ποιες δυνάμεις θα εκπροσωπεί, ενώ άγνωστος παραμένει ο αριθμός των μελών του (γίνεται λόγος για 4.000, αριθμός μικρότερος από αυτόν που φημολογούνταν).

Παρά τη ρευστότητα της κατάστασης ένα είναι το δεδομένο: η ιμπεριαλιστική επέμβαση, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είναι προ των πυλών και οι κίνδυνοι για τον ηρωικό συριακό λαό από τους «νέους φίλους» είναι τεράστιοι. Η ενότητα και η οργάνωση του ίδιου του συριακού λαού κόντρα στις διαιρέσεις (εθνικές, θρησκευτικές, κλπ) που προσπαθούν να υποδαυλίσουν για να τον ελέγξουν, η αλληλεγγύη όλων μας και η αντίσταση όλων των λαών του κόσμου και ιδίως των γειτονικών στα σχέδια των ιμπεριαλιστών αποτελούν το ισχυρότερο όπλο και είναι τώρα πιο αναγκαία από ποτέ.

